

GIÁO ÁN

RÈN NHÂN CÁCH

LỚP NGŨ GIỚI - ĐỨC LY THAM

TẬP I

SÁCH BIỂU KHÔNG BÁN
(Lưu hành nội bộ)

DIỆU QUANG

GIÁO ÁN
RÈN NHÂN CÁCH
LỚP NGŨ GIỚI-ĐỨC LY THAM
TẬP I

LỜI NÓI ĐẦU

Trên thế gian này lòng tham của con người là một cái túi không đáy, chứa đựng không biết bao nhiêu cho đầy. Vì thế, sự tham lam của con người to lớn vô cùng vô tận, và nhiều trùng trùng điệp điệp, thật là ghê gớm!

Lòng tham lam của con người là một tội cực ác, do lòng tham ăn, tham tiền mà con người giết tất cả các loài động vật khác không những để ăn thịt, mà còn bán để lấy tiền hoặc giết chết bỏ làm phân bón, làm thực phẩm gia súc, thật là lòng tham của con người quá ác và quá tàn nhẫn.

Do lòng tham muốn chiếm đoạt tài sản của những người khác mà con người giết con người không góm tay; do lòng tham lợi, tham danh của con người từ nước này đi cướp nước khác, biết bao nhiêu sinh mạng con người chết vì chiến tranh; do lòng tham sắc dục của con người mà tự họ phá gia đình hạnh phúc của mình và của người khác tan nát; do lòng tham sắc dục mà con người hiếp dâm trẻ em và làm ô nhục biết bao nhiêu phụ nữ; do lòng tham sắc dục mà con người giết con mình bằng cách nạo phá, móc bỏ biết bao nhiêu thai nhi chết một cách đáng thương v.v...

Lòng tham thật là ghê gớm, thường mang đến cho loài người biết bao nhiêu tội ác và biết bao nhiêu sự khổ đau, không sao kể hết được. Tội ác của lòng tham nó không từ bất cứ một người nào. Con bắt hiếu cũng từ lòng tham, anh em ruột thịt chia lìa ly tán cũng từ lòng tham, vợ chồng ly dị con cái mất cha mất mẹ cũng từ lòng tham, chiến tranh thế giới từ nước này đến nước khác, người giết hại lẫn nhau trùng trùng lớp lớp cũng từ lòng tham. v.v...

Đứng đầu trong ngũ triền cái là lòng tham. Lòng tham đó gọi là tham triền cái, nó là pháp ác thứ nhất. Người đệ tử của Phật cần phải đề cao cảnh giác tâm mình khi nó móng khởi một niệm nào thì hãy mau mau quán xét cho thật kỹ xem nó thuộc về loại tham lam nào để dùng đức ly tham diệt ngay tức khắc.

Chúng ta thường nghe đức Phật dạy: “Trong mỗi con người có ba nọc độc: Tham độc, Sân độc, Si độc”. Và trong mỗi người có ba tùy miên: “Tham tùy miên, Sân tùy miên, Si tùy miên”. Đó là những pháp khiến con người sống đầy tội ác. Chúng ta cần phải học cho thông suốt.

Ba ác pháp tham, sân, si này luôn luôn ngự trị trong tâm chúng ta, hễ có đối tượng thì nó lộ mặt ra tức khắc, nếu chúng ta không đủ sức bình

tĩnh thì nó triền miên duy trì mãi mãi trong tâm, chúng ngâm ngâm như lửa than không thấy ánh sáng, nhưng nó vẫn cháy liên tục, không gián đoạn.

Vừa rồi chúng ta học đức hiếu sinh để đối trị tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Nếu người nào biết áp dụng vào cuộc sống của mình thì đã chuyển sạch. Con đường giải thoát ở trước mắt của mình.

Hôm nay chúng ta học đức thứ hai. Đức thứ hai này chúng ta cần phải tu học và rèn luyện nhân cách của mình để thoát ra tam độc. Đó là đức Ly Tham, người nào biết ly tham là người đó tự mang đến cho mình một tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự.

Bởi vì, con người do tâm tham mà chịu nhiều khổ đau, muốn chấm dứt khổ đau không gì hơn là phải diệt trừ tâm tham; muốn diệt trừ tâm tham thì chỉ có sự hiểu biết các pháp vô thường, khổ, vô ngã, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta. Do sự hiểu biết thật như vậy thì tâm chúng ta không còn chỗ bám, dù có bám nó, nó cũng chẳng có cái gì là của ta thì bám làm gì cho uổng công. Nhờ thấu suốt hiểu rõ như vậy nên không ly tham mà nó đã tự ly tham.

Trong cuộc sống hằng ngày nếu tâm chúng ta chỉ còn ưa thích một chút xíu điều gì như món ăn, chiếc áo cái khăn, cây bút v.v... là chúng ta biết tâm mình còn tham lam, mà còn tâm tham lam là tâm còn đau khổ.

Ở đây, đức Phật dạy chúng ta nên sống với đức hạnh ly tham để thoát ra mọi sự khổ đau, đó là, mục đích của tập sách này.

Lìa được tâm tham không phải là dễ, cho nên ngay từ những phút đầu tiên chúng ta học giới luật này cần phải hiểu cho rõ ràng và áp dụng vào đời sống hằng ngày với đức ly tham không nên biếng trễ.

Đức ly tham từ bỏ lấy của không cho mà đức Phật đã dạy chúng ta giới thứ hai trong Ngũ Giới: “Cấm gian tham trộm cắp, không nên lấy của không cho”. Câu đầu là một pháp luật như luật thế gian người tu sĩ phạm vào giới này được xem là phạm vào tội tử hình, nhưng câu sau chỉ là một lời khuyên nhẹ nhàng, nếu ai nghe theo lời khuyên này sống không lấy của không cho thì ngay đó là chúng ta sống với đức ly tham, sống với đức ly tham sẽ được giải thoát ngay liền và hoàn toàn giải thoát ra khỏi sáu nẻo luân hồi và chấm dứt mọi sự khổ đau trong cuộc đời này.

Tóm lại lòng tham lam của con người đã đưa con người vào biển khổ, “Nước mắt chúng sinh nhiều hơn nước biển”. Đó là lời xác định của đức Phật, sự đau khổ của chúng sinh vô cùng vô tận không sao kể hết

được. Vậy muốn thoát ra bể khổ chúng ta phải hết sức tu học đức Ly Tham để đem lại sự bình an cho mình, cho người và cho vạn vật trên hành tinh này.

Kính ghi

Tu Viện Chơn Như

BÀI HỌC THỨ I
GIỚI THỨ HAI
RÈN NHÂN CÁCH

TỪ BỎ LẤY CỦA KHÔNG CHO

Đây là bài học giới luật thứ hai trong NGŨ GIỚI: “CẤM GIAN THAM TRỘM CẤP”. Nhưng đạo Phật là đạo tự nguyện, tự giác không bắt buộc và không dùng quyền lực cưỡng chế ai cả, nên đức Phật dùng lời khuyên: “KHÔNG NÊN LẤY CỦA KHÔNG CHO” hay “TỪ BỎ LẤY CỦA KHÔNG CHO”.

Chúng tôi cảm thấy đức Phật là một nhà tâm lý học tuyệt vời. Khi bước vào học giới thứ nhất thì đức Phật khuyên: “KHÔNG NÊN GIẾT HẠI CHÚNH SINH” rồi dạy chúng ta RÈN LUYỆN NHÂN CÁCH ĐỨC HIẾU SINH. Thấm nhuần được lòng yêu thương tâm hồn chúng ta vô cùng sung sướng, buông xả rất nhiều những ác pháp thô. Tất cả những pháp ác thô chúng ta đã ly sạch chỉ còn những pháp ác vi tế, nhưng đến giới thứ hai thì đức Phật dạy chúng ta xa lìa những tâm tham lam bằng giới luật TỪ BỎ LẤY CỦA KHÔNG CHO.

Từ bỏ lấy của không cho là một lời khuyên nhẹ nhàng của đức Phật, khiến cho chúng ta nghe đến từ LY THAM rất thấm thía, nhưng nó là một hành động ĐẠO ĐỨC LY THAM rất tuyệt vời.

Vốn con người sinh ra là do duyên ái dục của cha mẹ, cho nên từ khi còn trứng nước, nằm trong bụng mẹ đã có tâm tham, sân, si, mạn, nghi rồi. Chứ không như đức Khổng Phu Tử nói: “*Nhân chi sơ tính bản thiện*” Lời nói này chứng tỏ đức Khổng Tử không hiểu nguồn gốc nhân quả nghiệp báo. Không hiểu nguồn gốc nhân quả nghiệp báo thì không thể hiểu thế giới quan vũ trụ của Phật giáo được. Không thể hiểu thế giới quan vũ trụ của Phật giáo thì không thể hiểu 12 nhân duyên tạo nên vũ trụ này. Theo Phật giáo xác định rất rõ: Vạn vật được sinh ra trong vũ trụ này có nhiều hình tướng và tâm tính khác nhau là do nhân quả thiện ác nghiệp báo khác nhau. Chứ không phải do một đấng vạn năng, hay một đấng tạo hóa, hoặc một vị Ngọc Hoàng Thượng Đế nào tạo ra vạn vật, tạo ra sự sống trên hành tinh này được, mà chính theo qui luật nhân quả vạn hành tạo ra các duyên, khi các duyên hội đủ điều kiện tác dụng vào nhau hợp thành sinh ra vạn vật. Cho nên vạn vật có mặt trên hành tinh này đều do 12 nhân duyên hợp lại thành.

Mười hai nhân duyên gồm có:

- 1- Duyên vô minh
- 2- Duyên hành
- 3- Duyên thức
- 4- Duyên danh sắc
- 5- Duyên lục nhập

- 6- Duyên xúc
- 7- Duyên thọ
- 8- Duyên ái
- 9- Duyên thủ
- 10- Duyên hữu
- 11- Duyên sinh
- 12- Duyên ưu bi, sầu khổ, bệnh chết.

Một lần nữa chúng ta khẳng định tất cả vạn vật đều sinh ra là do 12 nhân duyên này. Do 12 nhân duyên này mới tạo tác hợp lại thành vạn vật trong vũ trụ. Đất đá núi sông cũng đều do 12 nhân duyên này tạo ra. Thế giới quan của Phật giáo đơn giản thiết thực cụ thể như vậy, chứ không phải trong thế giới quan có thế giới siêu hình như các nhà tôn giáo và các nhà ảo tưởng nghĩ ra cho rằng: Trong thế giới quan có một thế giới siêu hình, trong thế giới siêu hình có một đấng tạo hóa đang sáng tạo và sinh ra loài người và muôn loài vật. Và đấng tạo hóa đó đang cầm quyền sinh sát xử phạt muôn loài vạn vật trên hành tinh này.

Chúng tôi là những người ưa chuộng sự thật, bằng những chứng minh khoa học cụ thể. Cho nên những điều ảo tưởng viển vong chúng tôi bỏ ngoài tai. Vì chúng tôi biết rõ qui luật nhân quả thiện ác thường làm thay đổi chuyển biến, không có một pháp nào đứng yên một chỗ bất di bất dịch thường hằng không thay đổi trong vũ trụ này. Do sự vô thường này đã làm cho muôn loài sống trên hành tinh đau khổ, nhất là loài người lại còn đau khổ hơn các loài vật khác. Muốn cho loài người thoát ra mọi sự đau khổ này, nên đức Phật xây dựng cho loài người nền đạo đức nhân bản – nhân quả để chuyển đổi qui luật nhân quả hay nói cách khác là làm chủ nhân quả, có nghĩa là nhân quả không còn chi phối điều khiển được con người. Nhờ đó con người mới làm chủ nhân quả hoàn toàn tức là làm chủ sự sống chết, chấm dứt tái sinh luân hồi.

Vì thế, giáo lý thiện pháp của nhà Phật ra đời với toàn bộ giới luật đức hạnh nhân bản. Hôm nay chúng ta đang học Ngũ giới tức là đang học năm đức hạnh của người đệ tử cư sĩ Phật đầu tiên mới bước chân vào con đường rèn luyện nhân cách.

Đức ly tham là giới luật thứ hai trong ngũ giới, nếu một người giữ trọn giới luật này là đã thấy tâm mình giải thoát không còn tham, sân, si, mạn, nghi nữa.

Đời người khổ đau là vì tâm tham, nếu chúng ta lìa tâm tham thì làm sao còn đau khổ được nữa, Phải không quý vị?

Chúng ta thấy trộm cắp, cướp của giết người là do gốc tâm tham mà xảy ra, từ gốc tham lam mang đến biết bao nhiêu sự khổ đau cho con người. Bởi vậy tâm tham là một pháp cực ác, từ khi con người có mặt trên hành tinh này thì họ đã mang theo lòng tham lam vì thế mọi sự đau khổ đều do nó.

Do đó chúng ta thấy rất rõ đường đi của Phật giáo là con đường mang đến sự an vui giải thoát cho loài người. Con đường đó là con đường thiện. Con đường thiện là con đường đạo đức nhân bản – nhân quả; con đường đạo đức nhân bản – nhân quả là con đường đạo đức ly tham.

Trong xã hội loài người nếu người nào cũng được học đức ly tham thì làm sao có những tệ nạn xã hội như: Cướp của giết người, trộm cắp móc túi, hối lộ ăn lo, gian tham lừa đảo lường gạt người bằng đủ mọi ngành nghề: Cờ gian, bạc lận, cá cược, mãi dâm, rượu chè hút xách, buôn thần bán thánh tạo dựng cảnh mê tín cướp giật tiền giữa ban ngày ban mặt mà không ai bắt bớ họ được.

Từ bỏ lấy của không cho là đức hạnh ly tham rất tuyệt vời. Ta nên suy nghĩ: Ta mất của ta cũng khổ đau và người mất của người cũng khổ đau, cứ sao ta lại nỡ nhẫn tâm lấy của người khác. Cho nên nhất định ta sẽ không lấy của không cho dù cây kim sợi chỉ chẳng đáng là bao nhiêu nhưng ta cũng không lấy khi người ta không cho.

Khi lấy của người không cho là mang tiếng suốt đời “Ăn cắp, ăn trộm” còn nếu không lén lấy mà xông vào cướp giật tiền bạc của cải của người khác thì mang tiếng là “Bọn ăn cướp” .

Ăn không ngồi rồi mà đi ăn trộm, ăn cướp của cải tài sản của người khác là những người vô đạo đức, những người xấu xa, hèn hạ v.v...

Làm con người cần phải tránh xa những hành động lấy của không cho, vì những hành động trộm cắp, cướp giật của cải tài sản là làm cho mọi người đều chán ghét, đều ghê tởm, đều sợ hãi v.v...

Nhất định làm người chúng ta phải sống với đức ly tham, vì đức ly tham làm cho chúng ta trở thành con người cao thượng. Trong đức ly tham nó mang đầy đủ lòng yêu thương đa hướng đối với mọi người và mọi loài, nó đem lại cho chúng ta một lòng yêu thương nhau chan hòa. Cho nên người ly tham là người sống hạnh phúc nhất trần gian. Tại sao vậy?

Tại vì đức ly tham giúp chúng ta không còn dính mắc các pháp trên thế gian này. Khi đức ly tham ngự trị trong tâm chúng ta thì các pháp trên thế gian này không còn pháp nào đủ sức cám dỗ lôi cuốn chúng ta được. Cho nên khi chúng ta nhận xét tâm mình còn ham thích điều gì thì chúng ta biết ngay đức ly tham sẽ không còn trong tâm nữa. Vì vậy chúng phải tác ý ngay: “Tâm không được ham thích phải chấm dứt ngay liền”. Nhờ có tác ý như vậy thì đức ly tham mới trở lại trong tâm ta. Cho nên người tu tập phải siêng năng khi thấy một niệm móng khởi ưa thích thì chúng ta phải mau mau tác ý dừng lại. Có siêng năng tu tập như vậy thì chúng ta mới sống trọn vẹn với đức ly tham.

Một người tu theo Phật giáo mà lười biếng thì không thể nào thành tựu sự giải thoát. Thành tựu giải thoát của Phật giáo là phải siêng năng hằng ngày diệt trừ lòng tham, sống với đức ly tham và đức hiếu sinh.

BÀI HỌC THỨ 2
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM

Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

CON TRAI ĐUỔI MẸ ĐỂ GIÀNH NHÀ

Ngày giáp Tết đứng trước bàn thờ tạm bợ của người chồng, bà Nguyễn Thị Hợi (75 tuổi) không giấu được những giọt nước mắt nghẹn ngào, chua xót. Bởi lẽ đứa con trai mà bà hết lòng thương yêu, tin tưởng đã nhẫn tâm với bà: “Tôi chết lặng khi nó làm đơn trục xuất tôi và em nó ra khỏi nhà”. Bà thì thào qua dòng nước mắt tuôn trào.

Năm 1954 ông Nguyễn Văn Thành kết hôn với bà Nguyễn Thị Hợi. Trong quá trình chung sống, họ đã có với nhau bảy người con. Theo lời bà Hợi, để có tiền chi tiêu trong gia đình ông Thành đã mở cơ sở giày dép tại 597 H, lô T Đoàn Văn Bơ, quận 4, sau đó chuyển về địa chỉ 98/55 Đoàn Văn Bơ các con của ông Thành một số làm công ăn lương tại cơ sở, một số đi làm ở ngoài. Riêng ông Nguyễn Sơn Hà, con trai thứ là người có công nhiều nhất cho cơ sở giày dép. Năm 1985, ông Hà trúng số được một lượng vàng cũng tích góp vào xưởng để kinh doanh. Năm 1998, ông Thành qua đời, ông Hà tiếp quản cơ sở giày dép và làm thủ tục chuyển tên đăng ký kinh doanh cho mình. Vào năm 1999, sau khi ông Thành mất, bà Hợi đã đưa một số tiền lớn mà gia đình đã làm lụng vất vả nhiều năm cho ông Hà để xây căn nhà số 73/8C, Đường Lâm Văn Bền, quận 7, rồi ông Hà tiếp tục dùng tiền thu được từ hoạt động kinh doanh để mua thêm vài lô đất nữa. Ông Hà lặng lẽ đứng tên những lô đất và quyền sở hữu nhà rồi lật ngược thế cờ, đuổi cả mẹ và đứa em trai ra khỏi nhà.... Biết bao lần bà thoi thóp thở trong bệnh viện, vì nỗi uất nghẹn về đứa con trai mà mình đã mang nặng đẻ đau và đặt trọn niềm tin tưởng. Rồi khỏi căn nhà mà đứa con trai đã đan tâm đuổi mình, bà Hợi chẳng kịp mang theo gì cả, cái bàn thờ của ông chồng bà vẫn còn nằm nguyên ở đó vì ông Hà đã thay khóa mới.

Không thể chấp nhận hành vi của ông Hà, bà Hợi đã cùng một số người con trong gia đình gửi đơn yêu cầu tòa án đưa vụ tranh chấp tài sản ra xét xử. Ngày 28 – 6 – 2006 tòa phúc thẩm TANDTC. TPHCM đã tuyên xử: “chấp nhận một phần yêu cầu của bà Hợi buộc ông Nguyễn Sơn Hà và bà Phạm Thị Thanh Vân - vợ ông Hà phải thanh toán cho bà Hợi 11,45 lượng vàng sjc và 130.909.000 đồng. Còn tất cả những yêu cầu khác của bà Hợi muốn lấy lại quyền sở hữu nhà và một số lô đất mà theo bà Hợi đó là một số tài sản chung của gia đình đều bị tòa án bác bỏ. Bởi lẽ ông Nguyễn Sơn Hà đã chứng minh tất cả tài sản đó là của riêng mình bằng những giấy chứng nhận quyền sử dụng, quyền sở hữu hợp pháp. Trước tòa, ông Hà đã khẳng định cơ sở giày dép là toàn bộ tài sản của riêng ông. Sau khi cha mất, vợ chồng ông Hà đã nhờ bà Hợi giữ tiền dùm. Nên

toàn bộ tiền mua đất, xây dựng nhà là tiền của vợ chồng ông, không liên quan đến bà Hợi .

Trong phiên toà hôm ấy, nhiều người con đã ghen ngào nhắc lại lời bố dặn trước lúc lâm chung: “Bố chết đi, chỉ mong các con luôn thuận hoà, đừng chia lìa nhau, đừng để gia đình lâm vào cảnh tan đàn xẻ nghé. Bà Hợi cùng một vài người con phải ôm tập hồ sơ đi kêu cứu nhiều nơi, khiếu nại ông Hà. Tập thể bà con khu phố ở phường Tân Thuận Tây, Quận 7 đã gửi đơn lên toà án nhân dân quận 7 đồng kính xin toà án xét xử đem lại sự công bằng cho bà Hợi, vì ông Hà đã lợi dụng sự dễ dãi của mẹ mình để chiếm đoạt tài sản. Thế nhưng ông Hà đã thắng kiện vì có đầy đủ giấy tờ trong tay. Nhiều năm nay, bà Hợi sống dở chết dở, vì nỗi đau mà ông Hà gây ra. Hôm toà mở phiên xét xử. Bà Hợi đã xin phép được vắng mặt vì chịu làm sao nỗi cú sốc đó: “đến tòa chắc tôi chết mất”. Tòa tuyên xử bà Hợi được chia 1/11 trong số tài sản ông Hà đang nắm giữ. Nhưng tám tháng đã trôi qua, bà Hợi vẫn chưa nhận được số tiền mà ông Hà và bà Vân phải thanh toán. Bà Hợi đã hai lần gửi đơn yêu cầu thi hành án, nhưng tất cả chỉ rơi vào im lặng. Bà Hợi đã làm đơn khởi kiện vụ tranh chấp tài sản giữa bà và ông Hà lên toà án quận 7. Trong quá trình thụ lý vụ án hơn một năm ông Hà vẫn được cấp chủ quyền nhà khi ngôi nhà đang thuộc diện tranh chấp .

Ngày ngày bà Hợi vẫn ngồi thẫn thờ trong ngôi nhà của người anh cả. Nỗi đau âm ỉ, giằng xé tâm can bà lại khóc, lại nhập viện, bà Hợi biết rằng ông Hà “không chịu thi hành án ... “chỉ vì nó đợi tôi chết để số tiền đó nó không phải hoàn trả lại cho tôi ..” chẳng lẽ các quan chức năng và toà án các cấp có thể làm ngơ với nỗi đau của bà Hợi ?

Mỹ Thanh – Hoàng Tuyết

Báo Công An, số: 1522 * Thứ năm 1-3-2007

NHỮNG CÂU HỎI

1- “Ngày giáp Tết đứng trước bàn thờ tạm bợ của người chồng, bà Nguyễn Thị Hợi (75 tuổi) không giấu được những giọt nước mắt ghen ngào, chua xót. Bởi lẽ đứa con trai mà bà hết lòng thương yêu, tin tưởng đã nhẫn tâm với bà: “Tôi chết lặng khi nó làm đơn trục xuất tôi và em nó ra khỏi nhà”. Bà thì thào qua dòng nước mắt tuôn trào. Đoạn này nói lên thiếu đạo đức gì?

2- “Năm 1954 ông Nguyễn Văn Thành kết hôn với bà Nguyễn Thị Hợi. Trong quá trình chung sống, họ đã có với nhau bảy người con. Theo lời bà Hợi, để có tiền chi tiêu trong gia đình ông Thành đã mở cơ sở giày dép tại 597 H, lô T Đoàn Văn Bơ, quận 4, sau đó chuyển về địa chỉ 98/55 Đoàn Văn Bơ các con của ông Thành một số làm công ăn lương tại cơ sở, một số đi làm ở ngoài. Riêng ông Nguyễn Sơn Hà, con trai thứ là người có công nhiều nhất cho cơ sở giày dép. Năm 1985, ông Hà trúng số được một lượng vàng cũng tích góp vào xưởng để kinh doanh. Năm 1998, ông Thành qua đời, ông

Hà tiếp quản cơ sở giày dép và làm thủ tục chuyển tên đăng ký kinh doanh cho mình. Vào năm 1999, sau khi ông Thành mất, bà Hợi đã đưa một số tiền lớn mà gia đình đã làm lụng vất vả nhiều năm cho ông Hà để xây căn nhà số 73/8c. Đường Lâm văn Bền, quận 7, rồi ông Hà tiếp tục dùng tiền thu được từ hoạt động kinh doanh để mua thêm vài lô đất nữa”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

3- Ông Hà lặn lẽ đứng tên những lô đất và quyền sở hữu nhà rồi lật ngược thế cờ, đuổi cả mẹ và đưa em trai ra khỏi nhà .. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

4- “Biết bao lần bà thoi thóp thở trong bệnh viện vì nổi uất nghẹn về đưa con trai mà mình đã mang nặng đẻ đau và đặt trọn niềm tin tưởng. Rồi khỏi căn nhà mà đưa con trai đã đan tâm đuổi mình, bà Hợi chẳng kịp mang theo gì cả, cái bàn thờ của ông chồng bà vẫn còn nằm nguyên ở đó vì ông Hà đã thay khóa mới”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

5- “Không thể chấp nhận hành vi của ông Hà, bà Hợi đã cùng một số người con trong gia đình gửi đơn yêu cầu toà án đưa vụ tranh chấp tài sản ra xét xử. Ngày 28 – 6 – 2006 toà phúc thẩm TANDTC. TPHCM đã tuyên xử: “chấp nhận một phần yêu cầu của bà Hợi buộc ông Nguyễn Sơn Hà và bà Phạm thị Thanh Vân - vợ ông Hà phải thanh toán cho bà Hợi 11,45 lượng vàng sjc và 130.909.000 đồng. Còn tất cả những yêu cầu khác của bà Hợi muốn lấy lại quyền sở hữu nhà và một số lô đất mà theo bà Hợi đó là một số tài sản chung của gia đình điều bị toà án bác bỏ. Bởi lẽ ông Nguyễn Sơn Hà đã chứng minh tất cả tài sản đó là của riêng mình bằng những giấy chứng nhận quyền sử dụng, quyền sở hữu hợp pháp trước toà, ông Hà đã khẳng định cơ sở giày dép là toàn bộ tài sản của riêng ông. Sau khi cha mất, vợ chồng ông Hà đã nhờ bà Hợi giữ tiền dùm. Nên toàn bộ tiền mua đất, xây dựng nhà là tiền của vợ chồng ông, không liên quan đến bà Hợi” . Đoạn này nói lên đạo đức gì?

6- “Trong phiên toà hôm ấy, nhiều người con đã nghẹn ngào nhắc lại lời bố dặn trước lúc lâm chung: “Bố chết đi, chỉ mong các con luôn thuận hoà, đừng chia lìa nhau, đừng để gia đình lâm vào cảnh tan đàn xẻ nghé”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

7- “Bà Hợi cùng một vài người con phải ôm tập hồ sơ đi kêu cứu nhiều nơi, khiếu nại ông Hà. Tập thể bà con khu phố ở phường Tân Thuận Tây, Quận 7 đã gửi đơn lên toà án nhân dân quận 7 đồng kính xin toà án xét xử đem lại sự công bằng cho bà Hợi, vì ông Hà đã lợi dụng sự dễ dãi của mẹ mình để chiếm đoạt tài sản, thế nhưng ông Hà đã thắng kiện vì có đầy đủ giấy tờ trong tay.”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

8- Nhiều năm nay, bà Hợi sống dở chết dở, vì nổi đau mà ông Hà gây ra. Hôm toà mở phiên xét xử. Bà Hợi đã xin phép được vắng mặt vì chịu làm sao nổi cú sốc đó: “đến toà chắc tôi chết mất”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

9- “Toà tuyên xử bà Hợi được chia 1/11 trong số tài sản ông Hà đang nắm giữ. Nhưng tám tháng đã trôi qua, bà Hợi vẫn chưa nhận được số tiền mà ông Hà và bà Vân phải thanh toán. Bà Hợi đã hai lần gửi đơn yêu cầu thi hành án, nhưng tất cả chỉ rơi vào im lặng. Bà Hợi đã làm đơn khởi kiện vụ tranh chấp tài sản giữa bà và ông Hà lên

toà án quận 7. Trong quá trình thụ lý vụ án hơn một năm ông Hà vẫn được cấp chủ quyền nhà khi ngôi nhà đang thuộc diện tranh chấp”. Đoạn này nói lên đạo đức gì?

10- “Ngày ngày bà Hợi vẫn ngồi thẫn thờ trong ngôi nhà của người anh cả. nỗi đau âm ỉ, giằng xé tâm can bà lại khóc, lại nhập viện, bà Hợi biết rằng ông Hà “không chịu thi hành án: “Chỉ vì nó đợi tôi chết để số tiền đó nó không phải hoàn trả lại cho tôi”... chẳng lẽ các quan chức năng và toà án các cấp có thể làm ngơ với nỗi đau của bà Hợi”? Đoạn này nói lên đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Ngày giáp Tết đứng trước bàn thờ tạm bợ của người chồng, bà Nguyễn Thị Hợi (75 tuổi) không giấu được những giọt nước mắt nghẹn ngào, chua xót. Bởi lẽ đứa con trai mà bà hết lòng thương yêu, tin tưởng đã nhẫn tâm với bà: “Tôi chết lặng khi nó làm đơn trục xuất tôi và em nó ra khỏi nhà”. Bà thì thào qua dòng nước mắt tuôn trào!” Đoạn này nói lên THIẾU ĐỨC LY THAM HIẾU THẢO THÂN HÀNH.

Câu chuyện trên đây là một sự thật mà báo chí đã đăng tin tức này. Trong xã hội hiện nay những chuyện bất hiếu này thường xảy ra như ăn cơm bữa.

Đúng vậy, lòng tham của con người không đáy nó biến con người trở thành vô đạo đức, quên cả công ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ cha.

Vì lòng tham nhà cửa, đất đai, của cải, tài sản mà đành lòng đuổi mẹ ra khỏi nhà thật là bất hiếu.

Nỗi đau của người mẹ bị con trai mình trục xuất ra khỏi nhà thì không có nỗi đau nào hơn. Phải không quý vị?

Đây, các tu sinh đọc qua câu chuyện này mới thấy rõ lòng tham của con người thật là ghê gớm, khi lòng tham ngự trị trong tâm hồn của họ thì họ quên hết ơn nghĩa. Dù là công ơn sinh thành mang nặng đẻ đau, nuôi dạy con lớn khôn như trời như biển. “Công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”, thế mà họ đâu còn nhớ gì, khi lòng tham ngự trị trong lòng thì họ đều quên hết. Câu chuyện trên đây là một bằng chứng cụ thể để thấy lòng tham của con người ghê gớm thật và xã hội chúng ta đạo đức đang xuống cấp trầm trọng.

Nhìn thấy cảnh này chúng ta là những người con của Phật thì phải theo lời dạy của Người: Lúc nào, hay giờ nào chúng ta đều sống với đức ly tham. Đức ly tham sẽ giúp chúng ta có một tâm hồn biết buông xả không đắm mê vật chất của cải tài sản, vì càng lăm nhiều của cải tài sản thì càng lăm nhiều gian nan và nhiều tai họa khổ đau sẽ đến với chúng ta.

Đức ly tham là một đức hạnh tuyệt vời. Chúng ta nên xem xét lại đời sống của đức Phật ngày xưa, ai cũng biết đức Phật là con trai độc nhất của vua Tịnh Phạn và sắp sửa thay vua cha lên ngôi báu. Trong khi vua cha tìm mọi cách để giữ Ngai, nhưng Ngai

không màng danh lợi, buông bỏ như buông bỏ một chiếc giày rách. Khi đi tu, cung vàng điện ngọc, vợ đẹp, con xinh Ngài đều buông xuống cả. Cuộc sống của Ngài lúc bấy giờ chỉ còn ba y một bát, chân trần, hằng ngày đi xin cơm của mọi người, mọi nhà, nhưng tâm hồn Ngài phóng khoáng như hư không, trắng bạch như vỏ ốc, sống không nhà cửa, không gia đình, lấy trời làm màn, lấy gốc cây làm gối, lấy trăng sao làm đèn, lấy gió làm quạt v.v... cuộc đời của Ngài đâu còn gì nữa, đói thì đi xin ăn, đi xin không có thì ngồi thiền, bệnh đau thì dùng pháp mà đối trị. Cuộc đời Ngài sống thanh thản, an lạc và vô sự. Cuộc đời của Ngài danh lợi tiền bạc, ngôi báu, vợ đẹp con xinh không còn trôi buộc Ngài được nữa.

Còn người đời tâm tham lam ngút ngàn, muốn ngồi không mà có tiền của, vì thế làm mọi cách gian tham xảo huyệt để thu góp cho nhiều tiền tài vật chất, có người lại trực tiếp đi ăn trộm, ăn cắp hoặc cướp giựt của người khác để thọ hưởng; bệnh đau thì rên la, kêu khóc, đi bác sĩ, nằm nhà thương, đi bệnh viện Đông Tây y thuốc thang uống, chích, châm cứu v.v...

Còn đức Phật thì tự tại thung dung, đói no chẳng sợ, bệnh tật không làm dao động được tâm Ngài.

Một hôm Ngài đi khát thực có một bác nông dân đang cày dưới ruộng chạy đến bên Ngài và nhìn vào trong bát rồi bảo rằng: Ngài đi xin không có ai cho Ngài đâu? Ngài hãy trở về cày ruộng như chúng tôi thì cơm ăn áo mặc đầy đủ.

Đức Phật im lặng không nói một lời nào và tiếp tục ôm bát đi xin. Đến khi trở về người nông lúc này cũng chạy đến bên Phật lật nắp bát ra xem chỉ là một chiếc bát không, người nông dân nói: “Ngài thấy chưa? Tôi đã bảo cày ruộng như tôi thì cơm ăn áo mặc đầy đủ, không phải yên tâm sao? Còn bây giờ Ngài đi xin không ai cho phải chịu đói khát khổ sở vô cùng.

Đức Phật từ tốn trả lời: “*Người tưởng Ta cần những thức ăn này lắm sao? Nếu đói Ta chỉ ngồi thiền thì làm sao còn đói được nữa. “Thiền duyệt vi thực pháp hỷ sung mãn” kia mà*”. Ta vì chúng sinh quá đau khổ mà đi khát thực để gieo duyên hoá độ, chứ không vì chúng sinh thì Ta đã nhập Niết Bàn từ lâu rồi. Cuộc đời này có còn những gì cảm dỗ được ta đâu?

Nghe xong người nông dân quỳ xuống dưới chân đức Phật xin sám hối những tội lỗi của mình đã vô minh nói ra những lời khinh mạn và cũng xin đức Phật cho làm đệ tử cư sĩ tại gia, quyết tâm giữ gìn năm giới.

Còn bệnh đau thì sao? Chúng ta hãy nghe đức Phật dùng pháp trị bệnh. Một hôm trên đường đến nơi để nhập Niết Bàn. Đức Phật nay đã già yếu, 80 tuổi rồi, nên một cơn bạo bệnh ập đến, đức Phật phải trụ lại giữa đường để đối trị cơn bệnh ngặt nghèo đau buốt cả cơ thể. Ngài ngồi kiết già lưng thẳng nhiếp tâm an trú tĩnh thức trong hơi thở ra vô và tác ý đẩy lui bệnh, nhờ đó cơn đau không còn tấn công Ngài được nữa, Ngài bình phục và tiếp tục đi đến nơi nhập Niết Bàn. Xin quý vị vui lòng hãy đọc lại kinh Niết Bàn trong kinh Trường Bộ tập I thì rõ.

Đây, quý vị có thấy cuộc đời tu hành của đức Phật đã thoát ra bốn cái khổ mà người thế gian không thể làm được không?

- 1/ Làm chủ được đời sống ăn uống
- 2/ Làm chủ được bệnh đau
- 3/ Già yếu nhưng còn mạnh khỏe đi bộ vững vàng.
- 4/ Làm chủ sự sống chết.

Đó chính là nhờ Ngài sống với đức ly tham. Do đức ly tham nên Ngài bỏ cung vàng điện ngọc, vợ đẹp con xinh như bỏ những đồ phế thải.

2- “Năm 1954 ông Nguyễn văn Thành kết hôn với bà Nguyễn Thị Hợi. Trong quá trình chung sống, họ đã có với nhau bảy người con. Theo lời bà Hợi, để có tiền chi tiêu trong gia đình ông Thành đã mở cơ sở giày dép tại 597 H- lô T Đoàn văn Bơ, quận 4, sau đó chuyển về địa chỉ 98/55 Đoàn văn Bơ các con của ông Thành một số làm công ăn lương tại cơ sở, một số đi làm ở ngoài. Riêng ông Nguyễn Sơn Hà, con trai thứ là người có công nhiều nhất cho cơ sở giày dép. Năm 1985, ông Hà trúng số được một lượng vàng cũng tích góp vào xưởng để kinh doanh. Năm 1998, ông Thành qua đời, ông Hà tiếp quản cơ sở giày dép và làm thủ tục chuyển tên đăng ký kinh doanh cho mình. Vào năm 1999, sau khi ông Thành mất, bà Hợi đã đưa một số tiền lớn mà gia đình đã làm lụng vất vả nhiều năm cho ông Hà để xây căn nhà số 73/8c. Đường Lâm văn Bền, quận 7, rồi ông Hà tiếp tục dùng tiền thu được từ hoạt động kinh doanh để mua thêm vài lô đất nữa”. Đoạn này nói lên ĐỨC TINH TẤN NHÂN QUẢ.

Trong cuộc đời này sống lương thiện không gian tham, không xảo quyệt, lừa đảo người, lấy mồ hôi nước mắt và công sức của mình siêng năng làm ra của cải tài sản. Đó cũng là ĐỨC LY THAM. Làm ra của cải tài sản, dù cho giàu có đến đâu cũng không tham đắm và dính mắc những vật chất đó là ĐỨC LY THAM.

Cả gia đình con cái của ông bà Thành đều lo tích lũy làm ăn chon chát, cơ sở vật chất càng đi lên, của cải tài sản đất đai càng nhiều, thì tâm tham cũng càng lớn theo, do đó mới có những sự tranh chấp xảy ra, mới có sự kiện tụng. Nếu trong giai đoạn này cả gia đình ông bà Thành đều được học ĐẠO ĐỨC LY THAM thì tài sản gia đình này càng đi lên với sự siêng năng cần mẫn làm ăn lương thiện thì đâu có việc gì xảy ra. Phải không quý vị?

Đồng tiền và của cải tài sản làm mờ mắt, khơi dậy lòng tham chiếm hữu của riêng mình cho nên nó đã giết chết đạo đức hiếu thảo làm người. Ông Hà cũng chỉ là một con người như bao nhiêu con người khác, biết chí thú làm ăn để làm giàu, nhưng chính vì tham nhà cửa đất đai vật chất, nên công ơn sinh thành của cha mẹ đã quên mất, tình nghĩa anh em ruột thịt như nước lã người dung, chỉ muốn làm sao búng những người này ra khỏi nhà là thượng sách, chỉ để mình nắm trọn quyền sở hữu của riêng mình. Do

lòng tham lam ông Hà đã lên làm giấy tờ cho riêng vợ chồng ông đứng tên, đến khi giấy tờ nắm chắc trong tay, ông khởi sự trục xuất mẹ và em ra khỏi nhà.

Đó quý vị thấy chưa? Tiền bạc, của cải, tài sản, đất đai sẽ làm mất đạo đức con người, mất tình mất nghĩa, mất lòng hiếu thảo của con người.

Tóm lại có khả năng làm ra của cải, tài sản bằng công sức lương thiện của mình để nuôi gia đình vợ con êm ấm; để nuôi dưỡng cha mẹ trong lúc tuổi già sức yếu đầy lòng hiếu thảo; để giúp cho anh em, chị em có vốn làm ăn không thua kém người khác thì tình nghĩa máu thịt càng sâu đậm; để giúp cho mọi người có công ăn việc làm không còn sống trong cảnh thất nghiệp bữa đói, bữa no và cuối cùng làm những việc từ thiện bố thí cho những người bất hạnh trong xã hội; cho trẻ em mồ côi; cho những người già neo đơn không người thân nuôi dưỡng và giúp cho trẻ em khuyết tật, thì đó là đạo đức LY THAM HIẾU SINH trong tình thương yêu rộng lớn và cao thượng.

Cho nên làm giàu có của cải, tài sản bằng mồ hôi công sức của mình thì không phải là cái tội, mà có tội là do lòng tham lam cướp công, cướp tiền của của người khác và ích kỷ, bòn xén, keo kiệt không dám bỏ ra bố thí cho những người nghèo khổ; không dám bỏ ra giúp đỡ cho những người bất hạnh trong xã hội.

Làm ra của cải, tài sản bất lương bằng sự gian xảo lừa đảo người khác, bằng sự cướp của, cướp công người khác, bằng sự ăn lo hối lộ rồi chỉ bo bo để phục vụ cá nhân, cho bản thân mình, cho vợ con mình thì đó là người tích lũy tâm tham đắm của cải tài sản, đánh mất đời sống ĐỨC LY THAM HIẾU SINH. Người đã đánh mất đức ly tham là đánh mất tính người chỉ còn là bản chất tham ăn của loài động vật.

3- Ông Hà lặng lẽ đứng tên những lô đất và quyền sở hữu nhà cửa rồi lật ngược thế cờ, đuổi cả mẹ và đưa em trai ra khỏi nhà .. Đoạn này nói lên THIẾU ĐỨC LY THAM HIẾU SINH Ý HÀNH.

Hành động ông Hà lặng lẽ đứng tên những lô đất và quyền sở hữu nhà cửa rồi lật ngược thế cờ, đuổi cả mẹ và đưa em trai ra khỏi nhà. Đó là một hành động tham lam vô bờ bến, xấu xa đáng lên án, đáng trách. Mẹ là người sinh thành dưỡng dục nuôi mình lớn khôn mà lại già yếu rồi, sống còn bao lâu nữa thế mà lòng tham ghê gớm thật! Xem cha mẹ chẳng ra gì. Anh em dù cùng một cha mẹ, cùng một dòng máu, dù một nơi sinh ra thì còn có nghĩa lý gì đối với những người lòng tham che khuất như ông Hà, ông chỉ còn biết tiền! Tiền!!! Mà thôi.

Người tham lam là người đánh mất nhân tính, đánh mất đạo đức hiếu sinh, đánh mất đạo đức ly tham, họ là những người đang ở trong các ác pháp, đang làm những điều ác và chịu nhiều quả đau khổ, chứ không phải những người tham lam là những người sống đầy đủ an vui và hạnh phúc.

Không, họ rất khổ đau, mệt nhọc, là vì những người này đầu óc toan tính bằng cách này, bằng cách khác để chiếm đoạt tài sản của cải, tiền bạc cho nhiều, nhiều chừng

nào tốt chừng nấy, nhưng tiền bạc của cải biết bao nhiêu cho đầy túi tham không đáy của họ.

Lặng lẽ âm thầm đứng tên những giấy tờ các lô đất và những giấy tờ quyền sở hữu nhà cửa. Đó là những hành động tham lam mà người con trai của bà Hợi đã có tính toán trước. Khi có giấy tờ chứng cứ đất đai nhà cửa của riêng mình thì tạo cảnh gây gổ bất hòa xảy ra trong nhà, cuối cùng mới có cách thức trục xuất người mẹ và người em của mình ra khỏi nhà mới được. Và như vậy tài sản nắm trọn trong tay không còn ai dám đòi chia chát với nhau nữa. Đấy quý vị thấy lòng tham ghê gớm thật, có mưu mô, có tính toán kỹ lưỡng.

Nhưng lòng tham lam có phải chính là mình không? Của cải tài sản tất cả vật chất có cái gì của mình đâu? Càng có nhiều của cải, tài sản càng nhiều khổ đau. Đến khi chết có người nào mang theo được những vật gì không? Hay chỉ còn là một nắm xương vùi sâu trong lòng đất lạnh. Trên nắm mộ chỉ còn một nắm cỏ khâu xanh rì nơi nghĩa địa hoang lạnh. Dù cho giàu sang như vua chúa nhưng khi chết rồi cũng chỉ còn có nhân quả thiện ác theo nghiệp mà đi tái sinh, chứ còn có linh hồn đâu.

Như ông Hà tích lũy của cải tài sản cho thật nhiều, rồi đây con cái sẽ phá sạch, nếu không thì thiên tai hỏa hoạn, bão tố cũng không chừa. Đến khi chết rồi ông chỉ còn một nắm tro tàn khi mọi người đem thiêu xác, nhưng đời ông sẽ để lại tiếng xấu muôn đời không thể xóa được: “*Cướp giạt nhà cửa đất đai, đuổi mẹ và em ra khỏi nhà*”. Báo chí đăng tin tức như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ; thì còn mặt mũi nào nhìn lại bản thân mình là một con người, chứ đâu phải là con thú vật, vì của cải nhà cửa đất đai mà đuổi mẹ xua em. Thật đáng thương!

Chúng ta là những người theo Phật giáo tu học đạo đức làm người, vì thế, chúng ta không thể nào bỏ qua ĐẠO ĐỨC LY THAM từ bỏ lấy của không cho. Đạo đức ly tham là một đức hạnh cần phải học tập và rèn luyện để xứng đáng làm người, chúng ta cần phải trui luyện để trở thành con người không còn gian tham, trộm cắp lấy của không cho.

Trên đời này chỉ có những người theo Phật giáo mới có tu học và sống với đức ly tham. Lòng tham của con người có rất nhiều loại, mà loại nào cũng rất độc đáo thường đem lại cho con người nhiều điều khổ đau.

Ở đây chúng ta chỉ nói đến đức ly tham để xả bỏ lòng tham của cải tài sản vật chất đất đai nhà cửa, chứ chúng ta chưa nói đến những lòng tham khác nhau như: Tham ăn, tham ngủ, tham danh, tham lợi, tham nói chuyện, tham mắng chửi người, tham nói xấu người, tham tranh luận hơn thua, tham sắc dục, tham đua đòi, tham làm dáng làm đẹp, tham nói những lời hung dữ, tham cái gì của mình cũng có cũng hơn cả mọi người, tham đi chơi du hí, tham cờ bạc, rượu chè, tham hút chích, tham cá cược đua ngựa, đua xe, tham ăn ngon mặc đẹp, tham chỗ ở cho tiện nghi, tham nhà cửa cao sang hơn của mọi người v.v... Ở đây lòng tham nhiều lắm kể sao cho hết. Phải không quý vị?

Tóm lại người đời vì vô minh không thấy tất cả các pháp vô thường, nên lầm chấp của cải tài sản tiền bạc nhiều là hạnh phúc, sự thật nó là tai họa, nó là rắn độc thường mang mọi sự khổ đau, phiền não cho mình, cho người và cho tất cả chúng sinh. Cho nên đức Phật dạy: “Chúng ta cần phải sống xa lìa lòng tham lam, từ bỏ lòng tham lam, từ bỏ lấy của không cho. Đó là đạo đức ly tham thứ hai trong Ngũ Giới của Phật giáo. Xin quý Phật tử hãy lưu ý để tránh xa những loài rắn độc này. Một khi chúng ta đã thấm nọc độc của loại rắn này thì con người chúng ta trở nên hẹp hòi, ích kỷ, bòn xén v.v...mất hết nhân tính.

4- “*Biết bao lần bà thoi thóp thở trong bệnh viện vì nỗi uất nghẹn về đứa con trai mà mình đã mang nặng đẻ đau và đặt trọn niềm tin tưởng. Rồi khỏi căn nhà mà đứa con trai đã đang tâm đuổi mình, bà Hợi chẳng kịp mang theo gì cả, cái bàn thờ của ông chồng bà vẫn còn nằm nguyên ở đó vì ông Hà đã thay khóa mới*”. Đoạn này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM Ý HÀNH, THÂN HÀNH

Đoạn này nói lên lòng tham lam không đáy của đứa con trai, nó đã giết người mẹ sinh ra nó bằng cách đuổi ra khỏi nhà để bà chết dần, chết mòn trong đau khổ, trong tức giận.

Do lòng tham lam con người tự làm khổ mình, khổ người khác; do lòng tham lam mà cuộc sống con người bất an, xã hội mất trật tự, thế giới luôn luôn có chiến tranh.

Bởi vậy, đạo Phật ra đời quyết tâm giúp con người quét sạch lòng tham lam bằng cách dạy con người đức ly tham, từ bỏ lòng tham, từ bỏ lấy của không cho.

Muốn sống có đức hạnh ly tham từ bỏ lấy của không cho thì hằng ngày thường xuyên tác ý nhắc tâm: “Tâm tham lam là một pháp cực ác làm đau khổ cho mình, cho người. Vậy chúng ta phải từ bỏ tâm tham, từ bỏ lấy của không cho”

Của cải tài sản càng nhiều càng khổ đau, chỉ có đức ly tham mới đem lại hạnh phúc cho mình cho người.

Hằng ngày ở trong thất một mình chúng ta từng giữ sự yên lặng rồi lắng nghe tâm mình khởi lên từng niệm tham, hết tham cái này đến tham cái kia. Hiện giờ tâm phàm phu của chúng ta chưa ly dục ly ác pháp, nên nó luôn luôn còn đủ tham, sân, si, mạn, nghi. Nếu tâm chúng ta sống với đức hiếu sinh thì lòng yêu thương rộng lớn của chúng ta sẽ dẹp trừ sạch tâm tham, sân, si, mạn, nghi, nhưng vì lòng yêu thương chúng ta chưa trọn vẹn, vì thế chúng ta mới còn tâm tham, sân, si, mạn, nghi.

Tuy nhiên chúng ta rất cố gắng sống với đức hiếu sinh, nhưng nó chưa trở thành chúng ta và chúng ta chưa trở thành đức hiếu sinh, vì thế tâm tham, sân, si, mạn, nghi còn xen vào được.

Nếu chúng ta đã thành tựu được đức hiếu sinh thì chúng ta đã chứng quả A La Hán xong rồi. Vì khi đức hiếu sinh ngự trị trong tâm thì không có một ác pháp nào tác động tâm chúng ta được nữa. Còn hiện giờ đức hiếu sinh có lúc hiện, có lúc ẩn, cho nên

chúng ta sống với đức hiếu sinh chưa trọn vẹn, vì thế chúng ta lại tu học bồi dưỡng thêm một đức hạnh nữa, đó là đức ly tham.

Nếu hằng ngày, hằng giờ chúng ta luôn luôn áp dụng đức ly tham vào cuộc sống của chúng ta thì các ác pháp không làm động tâm chúng ta được nữa.

Hôm nay chúng ta lại có thêm một đức hạnh nữa, đó là ĐỨC LY THAM. Trước kia chúng ta chỉ có một ĐỨC HIẾU SINH, vậy mà tâm tham, sân, si, mạn, nghi còn không dứt ở, hôm nay chúng ta lại có thêm một ĐỨC LY THAM nữa thì tâm tham, sân, si, mạn, nghi sẽ bị triệt tiêu một cách dễ dàng. Vì tâm tham, sân, si, mạn, nghi đọng bất cứ chỗ nào trong chúng ta thì chúng đều gặp hai đức hạnh này sẽ bủa vây đánh rớt ráo. Do đó tâm tham không dám lộ đầu ra chỗ nào nữa cả.

Ví dụ: Khi thân tâm lờ đờ muốn đi ngủ thì tâm ly tham biết ngay: “Mày còn tham ngủ à! Phải đi ngay cút đi!” Chỉ cần tác ý như vậy là tâm tham ngủ đi ngay. Nếu nó không đi, lúc bấy giờ chúng ta muốn cho tâm tham ngủ không còn nữa thì ngay đó chúng ta đi tới đi lui với câu tác ý: “Tôi đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành”. Vừa đi thỉnh thoảng vừa tác ý như vậy rồi cứ bước đi cho đến khi gần mỗi chân mới ngồi xuống nghỉ, khi ngồi lại là phải ngồi kiết già, lưng thẳng, sau khi ngồi chờ thân tâm được yên lặng mới tác ý: “Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra” Cứ tập luyện như vậy cho đến khi nào tâm hết buồn ngủ mới thôi.

Nếu khi tỉnh táo, tâm tĩnh giác rất sáng suốt, thân tâm không còn lơ mơ nữa, lúc bấy giờ chúng ta mới ngồi lại bình thường quán xét tâm tham, tâm sân, si, mạn, nghi xem nó xuất hiện ngõ nào, thì ngay đó chúng ta dùng đức ly tham diệt trừ.

Ví dụ: Bấy giờ tâm chúng ta muốn đi ra ngoài để cho thoải mái dễ chịu hơn thì chúng ta biết ngay đó là tâm tham của chúng ta (tham cho cơ thể thoải mái). Biết như vậy chúng ta bảo: “Đức ly tham ở đâu sao không quét tâm tham đó đi!”. Khi chúng ta suy tư và nói như vậy. Đó là chúng ta đang áp dụng đức ly tham trong cuộc sống hiện tại.

Tóm lại lúc nào có đức ly tham thì không bao giờ có tâm tham, cho nên đức ly tham sẽ đem đến sự bình an cho mọi người trong đó có chúng ta. Vì vậy đức ly tham buông xả rất tuyệt vời.

5- “Không thể chấp nhận hành vi của ông Hà, bà Hợi đã cùng một số người con trong gia đình gửi đơn yêu cầu toà án đưa vụ tranh chấp tài sản ra xét xử. Ngày 28 – 6 – 2006 toà phúc thẩm TANDTC. TP HCM đã tuyên xử: “chấp nhận một phần yêu cầu của bà Hợi. Buộc ông Nguyễn Sơn Hà và bà Phạm thị Thanh Vân - vợ ông Hà phải thanh toán cho bà Hợi 11,45 lượng vàng sjc và 130.909.000 đồng. Còn tất cả những yêu cầu khác của bà Hợi muốn lấy lại quyền sở hữu nhà và một số lô đất mà theo bà Hợi đó là một số tài sản chung của gia đình đều bị toà án bác bỏ. Bởi lẽ ông Nguyễn Sơn Hà đã chứng minh tất cả tài sản đó là của riêng mình bằng những giấy chứng nhận

quyền sử dụng, quyền sở hữu hợp pháp trước tòa, ông Hà đã khẳng định cơ sở giày dép là toàn bộ tài sản của riêng ông. Sau khi cha mất, vợ chồng ông Hà đã nhờ bà Hợi giữ tiền dùm. Nên toàn bộ tiền mua đất, xây dựng nhà là tiền của vợ chồng ông, không liên quan đến bà Hợi”. Đoạn này nói lên THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Khi mọi người không sống với đức ly tham thì cuộc sống của họ dính mắc vật chất thế gian, nên sẽ đi đến cảnh tranh tụng thừa kiện, gia đình tan nát, anh em chia lìa. Thật là đau lòng!

Trên đời này không có cái gì xấu xa và tệ hại cho bằng khi con đi kiện tụng cha mẹ và cha mẹ đi kiện tụng con cái hay anh đi kiện tụng em, em đi kiện tụng anh. Thật là tệ hại và xấu hổ vô cùng, họ không còn nhìn mặt ai hết. Đó là do lòng tham của con người.

Lòng tham của con người đã mang đến cho mọi người biết bao nhiêu sự khổ đau. Điều này chắc ai cũng biết. Phải không quý vị? Thật đau lòng!

Vật chất tiền bạc, của cải, tài sản, nhà cao, cửa rộng, vàng bạc, của báu có càng nhiều thì tai họa càng to, muôn sự khổ đau đều nằm trên đó. Thật là ghê gớm! Chỉ cần quý vị thông suốt nó là những pháp cực ác, nó sẽ giết hại và mang lại sự sống đầy đầy đau khổ nên quý vị phải tránh xa thì mới yên thân.

Ngày xưa đức Phật và ông A Nan đi khát thực, khi đi ngang qua một bờ ruộng, ông A Nan nhìn thấy dưới chân bờ ruộng nước chảy khuyết đất, để lộ ra một hủ vàng, ông A Nan mới chỉ cho đức Phật thấy. Khi nhìn thấy đức Phật bảo với ông A Nan rằng:

- Đây là rắn độc con ạ! Nó sẽ cắn chết, chúng ta hãy đi tránh xa, đừng nên ở gần đó.

Một bác nông dân đang cày ruộng gần đó, nghe vậy bác chạy đến xem và la to:

- Ôi! Vàng là vàng mà hai ông đi xin ăn cho là rắn độc. Vậy ta mang nó về nhà để cho nó cắn cả gia đình ta xem có được không?

Nói xong người nông dân dùng cuốc đào lấy trọn hủ vàng đem về nhà mình. Từ chỗ nghèo đi đến chỗ giàu không có khó khăn. Nhờ vàng ông xây cất nhà cửa mua nhiều ruộng đất khiến cho mọi người ngạc nhiên nghi ngờ, điều này đến tai nhà vua. Vì trước đó nhà vua bị trộm lấy vàng, nên nay điều tra thì ra ông đã lấy vàng của nhà vua. Nhà vua kết án tử hình cả nhà ông.

Trước khi chết nhà vua hỏi ông có muốn nói những lời gì không?

Người nông dân than:

- Đúng vậy, đức Phật và ông A Nan đã nói: “Vàng là rắn độc nó sẽ giết chết cả dòng họ anh em ruột thịt, nếu ai rờ tới nó” Chính con không nghe lời dạy ấy, nên hôm nay con và cả dòng họ con đều bị nhà vua đem giết. Thật là đúng như lời đức Phật và ông A Nan đã nói không sai.

Đúng vậy, của cải, tài sản, đất đai, nhà cao, cửa rộng, tiền bạc châu báu là rắn độc, nó sẽ giết chết mọi người, chỉ có những người ngu si mê muội vô minh thấy tiền bạc của cải, tài sản, đất đai nhiều là tham đắm, là mừng vui, chứ người có trí là họ rất sợ, càng lắm nhiều của cải, tài sản, đất đai ruộng vườn là càng lắm tai họa. Và tai họa sẽ mang đến những sự khổ đau mà không sao tránh khỏi.

Tóm lại đoạn này, vì của cải tài sản nhà cửa, tiền bạc, đất đai có nhiều nên người con trai sợ các anh em khác chia chác nên trực xuất mẹ và người em ra khỏi nhà để sau này khỏi ai ăn lọt. Đó chứng tỏ tâm tham lam của người con trai này – ông Hà cũng ghê lắm! Đáng thương khi mọi người chưa biết sống với đức ly tham, nên tâm tham nổi dậy, ông tìm mọi cách để chiếm đoạt tài sản của cải này thuộc về riêng mình.

Cả gia đình này chưa bao giờ biết đến đức ly tham nên rất đáng thương hại. Từ Ông Hà đến bà mẹ cùng các em cũng không ly tham, nên những người này thấy của cải để một người ăn thì tức nên làm đơn thưa kiện nhau, từ đây gia đình tan nát cha mẹ, anh em chia lìa. Tình nghĩa mẹ con và anh em không còn nữa, cũng giống như người dung nước lã. Đúng là tâm tham mang đến muôn sự khổ đau. Có tâm tham lam ngự trị trong lòng của mọi người làm sao hàn gắn gia đình này lại được nữa, tan nát hết rồi. Phải không quý vị? Nhưng những người này họ làm sao biết được nguyên nhân nào sinh ra sự chia lìa phân tán, vì tâm tham đã che khuất rồi, họ đâu còn sáng suốt chỉ còn biết của cải tài sản đất đai ruộng vườn.

Người học Phật với đức hạnh ly tham thì không bao giờ có những điều đau lòng này xảy ra, họ xem của cải, tài sản, đất đai, nhà cao cửa rộng, tiền bạc châu báu là rắn độc. Vì thế họ không bị đồng tiền sai bảo. Họ làm ra của cải tài sản, chứ không phải của cải tài sản làm ra họ. Cho nên cuộc sống của họ không bao giờ tranh chấp với ai cả. Ai nghèo khổ, ai bất hạnh, ai neo đơn khốn khổ, là họ sẵn sàng đến giúp đỡ liền không hề tiếc rẻ một thứ gì trên đời này.

Vì thế, đức ly tham sẽ mang lại hạnh phúc và sự bình an cho mình cho người rất là cụ thể, biến cuộc sống của chúng ta thành cuộc sống Thiên Đàng, Cực Lạc mà con người thường mơ ước.

6- *“Trong phiên toà hôm ấy, nhiều người con đã nghẹn ngào nhắc lại lời bố dặn trước lúc lâm chung: “Bố chết đi, chỉ mong các con luôn thuận hoà, đừng chia lìa nhau, đừng để gia đình lâm vào cảnh tan đàn xẻ nghé”.* Đoạn này nói lên ĐỨC LY THAM ĐOÀN KẾT KHẬU HÀNH.

Đúng vậy, có lìa được tâm tham mới có sự đoàn kết. Lời di chúc của người cha trước khi chết đã nhắc nhở các con: *“Bố chết đi, chỉ mong các con luôn thuận hoà, đừng chia lìa nhau, đừng để gia đình lâm vào cảnh tan đàn, xẻ nghé”.* Nhưng làm sao được, khi của cải tài sản đã nắm gọn trong tay, lòng tham không dừng nghỉ tại đó thì làm sao buông bỏ được. Buông bỏ không được, cho nên con kiện tụng cha mẹ, cha mẹ kiện tụng

lại con cái, thật là một cảnh tan nát đau lòng. Trên đời này không có cái sống nào đau khổ bằng cái sống chia rẽ, cái sống thiếu đoàn kết.

Ở đời người ta thích chia rẽ, nên hay nói xấu nhau, nói lời li gián, nói lời thù dật, chuyện có nói không, chuyện không nói có, nhất là nói xấu, mạt sát người để chứng tỏ mình là người thanh cao, nhưng khi nói xấu người khác thì mình còn có thanh cao, tốt đẹp nữa không?

Chúng tôi nhớ lại lúc còn bé bố chúng tôi có thuật lại một câu chuyện rất xúc động nói về một người anh cả sống với các em bằng đức hy sinh ly tham, nhờ đó cả gia đình đoàn tụ thương yêu và đoàn kết nhau như nước với sữa. Cho nên đức ly tham rất tuyệt vời.

Có một gia đình kia cha mẹ mất sớm để lại cho ba anh em một gia tài giàu có nhất vùng. Từ khi cha mẹ chết ba anh em đều chung sống trong một gia đình thương yêu và đùm bọc lẫn nhau. Cho đến khi người em thứ ba lấy vợ thì mới có sự phân chia tài sản làm ba phần bằng nhau. Trong gia tài của người cha để lại cho các con có một cây danh mộc cổ thụ hơn mấy trăm năm rất quý.

Ba anh em đồng hẹn ngày để chặt cây ấy, rồi chia làm ba phần bằng nhau. Đến ngày hẹn cả ba anh em đều có mặt dưới cội cây, lúc bấy giờ người anh cả ôm cây mà khóc và nói các em:

- Nếu ba anh em chúng ta chặt cây này xuống chia ra làm ba phần thì cây ấy chết mất, những di tích của ông bà cha mẹ để lại cho chúng ta đâu còn nữa. Phải không các em? Anh thì chịu nghèo đói, các em hãy chia phần ăn của anh ra làm hai cho hai em còn anh sống sao cũng được nhưng xin các em đừng chặt cây này. Vì chặt cây này cũng giống như ba anh em chúng ta vậy. Cho nên anh nghĩ đến đây anh thương các em lắm! Khi cha mẹ chết chúng ta cùng nương tựa nhau mà sống. Đến bây giờ chúng ta chặt cây này chia ra thì còn gì nữa các em: “Đoàn kết là sống, chia rẽ là chết, các em có hiểu điều này không?”

Khi người anh cả nói đến đây, hai người em chạy đến bên người anh cả ôm nhau mà khóc. Đây là hành động đạo đức ly tham đoàn kết của ba anh em nhà này, quý vị có biết không?

Còn gia đình bà Hợi thì hết cứu chữa rồi quý vị ạ! Tan nát hết rồi! Kiện tụng nhau như trâu trắng trâu đen, đuổi mẹ ra ở chỗ khác thì còn gì hàn gắn được nữa. Nhưng nếu người mẹ và những anh em trong nhà này, chỉ cần mọi người biết sống với đức ly tham thì sự kiện tụng sẽ chấm dứt và tất cả mọi sự khổ đau không còn nữa. Sống an lạc, thanh thản và vô sự, không phải sung sướng lắm sao?

Bởi người đời vô minh cứ tưởng tiền bạc, vật chất, của cải, tài sản, nhà cửa, đất đai, ruộng vườn v.v... là thường hằng, bất di bất dịch, là của mình nên thường cố chấp không chịu buông xả, không chịu ly tham. Do đó mới tạo ra biết bao nhiêu là sự khổ đau cho mình, cho những người thân của mình và cho những người khác nữa. Phải không quý vị?

Tóm lại muốn sống có đoàn kết thì phải biết dùng đức ly tham, chỉ có đức ly tham thì mới có sự đoàn kết thật sự. Còn tâm tham thì không bao giờ có đoàn kết. Chính lòng tham của con người mà trên thế gian tràn đầy sự khổ đau; chính lòng tham của con người mà sự sống không đoàn kết thiếu lòng chân thật.

Học đức ly tham là học đoàn kết, muốn có đoàn kết thì phải có đức ly tham. Cho nên đức ly tham rất cần thiết cho sự đoàn kết. Cuộc sống của con người rất cần có sự đoàn kết, có đoàn kết mới có sức mạnh vĩ đại. Đoàn kết là sống chia rẽ là chết, quý vị có biết không?

Trong lớp học giới đức ly tham, chúng ta là những tu sinh và giảng viên phải cố gắng xả ngã của mình, còn chấp ngã nên thường xảy ra có những ý kiến này ý kiến khác, những ý kiến ấy trái ngược nhau khiến cho lớp học thiếu đoàn kết, thiếu đức hiếu sinh. Đức hiếu sinh không có thì đức ly tham cũng không có. Đức ly tham không có thì đức đoàn kết không có. Và như vậy lớp học đạo đức càng trở nên thiếu đạo đức và như vậy người ở ngoài nhìn vào sẽ cười chê. Cho nên, học đạo đức mà không sống đạo đức thì rất xấu hổ.

7- *“Bà Hợi cùng một vài người con phải ôm tập hồ sơ đi kêu cứu nhiều nơi, khiếu nại ông Hà. Tập thể bà con khu phố ở phường Tân Thuận Tây, Quận 7 đã gửi đơn lên toà án nhân dân quận 7 đồng kính xin toà án xét xử đem lại sự công bằng cho bà Hợi, vì ông Hà đã lợi dụng sự dễ dãi của mẹ mình để chiếm đoạt tài sản, thế nhưng ông Hà đã thắng kiện vì có đầy đủ giấy tờ trong tay”.* Đoạn này nói lên THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Ôm hồ sơ đi thưa kiện với nhau là một điều vô minh hết sức, là một điều làm mang tai tiếng gia đình, mẹ đi kiện thưa con. Thật là đau lòng! Nếu con mình nó tham tiền của vật chất nhà cửa ruộng đất đai thì cứ để cho nó hưởng đi, có gì mà phải thưa kiện, con nó ăn chứ đâu phải ai vào đó ăn sao? Còn mình hãy ôm giữ trọn đức ly tham thì có sung sướng hơn không? Có đâu phải khổ đau, phải chịu cực nhọc đi từ chỗ này đến chỗ khác thưa kiện, người ta còn chê cười. Phải không quý vị? Con mình nó ăn thì cũng như mấy đứa con kia. Anh mình, hay em mình chứ có ai xa lạ đâu? Cùng anh em trong một nhà, nó không nuôi mẹ thì các anh em khác nuôi mẹ, Bà đã 75 tuổi rồi sống còn bao lâu nữa, không phải vì của cải tài sản mà để mẹ khổ đau như vậy sao? Thật là điên khùng! Thật là ngu si! Bà đã già rồi, còn lại những ngày quá ít, phải sống như thế nào cho tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự, chứ ôm chi của cải tài sản làm cho thêm đau khổ, cho thêm phiền lụy, chết rồi cũng không mang theo đồng lớn đồng nhỏ nào được cả.

Chúng ta hãy nghe Hòa Thượng Minh Châu nói: *“- Người đời cứ tưởng của cải tài sản đất đai ruộng vườn v.v... sẽ giúp nhiều cho mình trong cơn hoạn nạn, không hiểu của cải tài sản đất đai ruộng vườn ấy rất mỏng manh tan biến vô thường, nhiều khi trở lại làm hại người chủ. Cũng vì vậy mà ngài A Nan đã so sánh của cải tài sản như*

con rắn độc hại người. Đức Phật dạy chúng ta rằng của cải tài sản đất đai ruộng vườn là các pháp vô thường nếu ai bám theo nó sẽ phải chịu nhiều khổ đau. Chỉ có của cải tài sản, đất đai, ruộng vườn đem bố thí, làm điều thiện, giúp người bất hạnh. Đó là tiền dẫn trên con đường giải thoát tự tại, và đưa đến chứng quả Niết Bàn an lạc”. Đứng vậy tiền bạc tài sản của cái nhà cửa đất đai vật chất nó không thể bảo đảm cho đời sống của chúng ta được bình an mà còn tạo biết bao nhiêu sự phiền phức đau khổ.

Cho nên, trên đời này chỉ có sống làm những điều thiện, tích lũy những điều thiện, tức là sống có đạo đức, biết thương mình, thương người và thương tất cả các loài chúng sinh. Nhất là luôn luôn phải sống với đức ly tham, vì có đức ly tham thì tâm tham, sân, si, mạn, nghi không tấn công chúng ta được. Người tu hành phải ghi khắc nhớ những điều này.

Ở đâu có đức ly tham, là ở đó có an vui, hạnh phúc và giải thoát. Người mẹ và các người con không biết ly tham nên phải làm đơn đi thưa kiện từ chỗ này đến chỗ kia, phải chịu vất vả khổ sở vô cùng. Đâu phải đi thưa kiện không tốn tiền bạc sao? Người xưa nói: “Thất kiện như nắm xương khô, được kiện như mò ma chết”. Cả hai bên thưa kiện nhau không có lợi ích mà chỉ đem đến sự hao tổn và mọi khổ đau cho hai bên mà thôi, còn cái lợi là ở người khác.

Biết rõ lợi hại của sự kiện tụng nhau như vậy, nên chúng ta càng tránh xa càng tốt, vì kiện tụng không đem lại lợi ích cho chúng ta, mà càng làm cho chúng ta đau khổ nhiều hơn. Vì thế, chúng ta cần phải hiểu biết cho rõ ràng, chỉ có buông xả vật chất, tài sản, của cải, vàng bạc, nhà cửa v.v... thì chúng ta sẽ có được sự bình an và hạnh phúc, nhờ vậy trong cuộc sống lúc nào cũng an vui chân thật.

Buông xả được tâm tham là nhờ chúng ta khéo léo biết dùng đức ly tham, nhờ đức ly tham chúng ta mới từ bỏ lấy của không cho, mới từ bỏ không còn tham muốn những vật chất và danh lợi trên đời nữa.

Cho nên, người nào biết dùng đức ly tham để sống là người đó có trí tuệ, là người có trí tuệ là người khôn ngoan, là người có hạnh phúc nhất trần gian. Còn ngược lại sống không có đức ly tham thì không bao giờ có sự an vui hạnh phúc chân thật.

Người sống không có đức ly tham thì làm sao tránh khỏi lòng tham đắm vật chất; lòng tham đắm danh lợi hơn thua. Và vì vậy sự đi thưa, kiện tụng là điều xảy ra chắc chắn. Đó là những điều không thể nào tránh khỏi. Những người đi thưa kiện tụng là phải đem tiền bạc mướn luật sư hoặc hối lộ cho những người có quyền thế. Những người đi thưa kiện thì tâm không bao giờ khỏi lo lắng buồn phiền, không biết mình được kiện hay thất kiện, sống trong lo âu phập phồng, lúc nào cũng không yên, sợ tiền mất mà thất kiện. Do tâm tham mà đời sống không thanh thản, an lạc và hạnh phúc.

Cho nên người nào biết dùng đức ly tham để sống là người có trí tuệ, có tâm hồn cao thượng, biết buông xả vật chất, biết bố thí cho người nghèo, người bất hạnh, biết thương mình, thương người và thương tất cả. Đó là người sống với đức ly tham.

8- Nhiều năm nay, bà Hợi sống dở chết dở, vì nỗi đau mà ông Hà gây ra. Hôm toà mở phiên xét xử, bà Hợi đã xin phép được vắng mặt vì chịu làm sao nỗi cú sốc đó, đến toà chắc tôi chết mất”. Đoạn này nói lên THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM Ý HÀNH.

Do thiếu đạo đức ly tham mà bà Hợi nhiều năm nay, sống dở, chết dở, vì nỗi đau do ông Hà - đưa con trai của bà gây ra. Hôm toà mở phiên xét xử, bà Hợi đã xin phép được vắng mặt vì chịu làm sao nỗi cú sốc đó: “đến tòa chắc tôi chết mất”. Nếu người biết giữ gìn đức ly tham thì đâu phải khổ như bà Hợi. Thật là tội nghiệp cho bà! Cuộc đời không biết Phật pháp là một thiệt thòi rất lớn, biết Phật pháp mà không được học đạo đức ly tham thì cũng vô ích, như trường hợp bà Hợi và các con của bà.

Cuộc đời không gặp chánh pháp của Phật nên tâm tham không diệt trừ thì phải chia rẽ và chịu khổ đau như gia đình bà Hợi. Gia đình bà Hợi chỉ là một gia đình và chắc chắn còn biết bao gia đình khác nữa trên thế gian này chưa biết đức ly tham, chưa học đạo đức nhân bản – nhân quả của Phật giáo. Không được học chánh pháp của Phật, không được rèn luyện nhân cách đức hạnh ly tham thì không sao tránh khỏi những điều tranh chấp hơn thua từ lời ăn, tiếng nói, từ của cải tài sản v.v... Vì thế cuộc đời phải chịu nhiều đau khổ. Chịu nhiều đau khổ chỉ vì mọi người không thấy, không biết các pháp thế gian là vô thường, là khổ, là vô ngã. Trên đời này không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta, nên thường chấp các pháp có như thật, từ đó tâm tham đâm dính mắc phát sinh ra mạnh mẽ.

Con người hiện nay sống không có đức ly tham, vì họ không biết, không hiểu đức ly tham, do không biết, không hiểu nên lòng tham đắm, cố chấp, dính mắc vật chất quá nặng nề, chính vì vậy họ phải chịu nhiều đau khổ.

Chúng ta là những người may mắn gặp được chánh pháp của Phật và được học đức hạnh ly tham, vì thế không một ác pháp nào dám bén mảng đến chúng ta được. Nhờ sống với đức ly tham, tâm chúng ta được bảo vệ bình an, yên ổn luôn luôn sống với tâm thanh thản, an lạc và vô sự.

Người sống có đức ly tham là người sống toàn thiện, bởi vì tâm tham không có thì tâm sân không có; tâm sân không có thì tâm si không có; tâm si không có thì tâm mạn không có; tâm mạn không có thì tâm nghi không có. Bởi vậy, điều quan trọng là làm sao lúc nào chúng ta cũng sống có tâm ly tham. Muốn được vậy thì phải tác ý mỗi khi có niệm tham, có các ác pháp tấn công từ mọi phía. Nhờ đó chúng ta đem lại sự bình an cho mình cho người.

Con người chỉ vì vô minh, ngu si và mê muội làm chấp của cải, tiền bạc, kho tàng châu báu là đem lại sự an vui hạnh phúc, nhưng điều ấy không bao giờ có. Trên đời này muốn có sự an vui, hạnh phúc thì chỉ có đức hiếu sinh, đức ly tham, đức bố thí ly tham v.v... Với những đức hạnh này thì của cải, tài sản, kho báu sẽ mang đến cho con người bằng những sự bình an và hạnh phúc chân thật. Của cải, tài sản, kho báu đó do người có đức ly tham biết làm việc từ thiện thì không thể chuyển giao cho người bất

thiện. Không thể bị giặc cướp, bị trộm cắp đoạt, bị vua chúa tước đoạt xung công v.v... và không thể có một người nào lấy được.

Hỡi những người tu học theo Phật giáo! Hỡi những tu sinh trong các lớp học đạo đức Ngũ Giới hãy sống với những đạo đức đó, đó chính là của cải, tài sản, kho báu luôn luôn đem theo bên mình mà không sợ mất mát.

Với của cải, tài sản, kho báu ấy, nó đem lại mọi sự an lạc cho loài người, đem lại sự bình an cho trái đất này; với của cải, tài sản, kho báu ấy mọi người có ước nguyện điều gì thì đều được thành tựu viên mãn; với của cải, tài sản, kho báu ấy mọi người ước nguyện có gương mặt đẹp, có giọng nói êm dịu, có sắc đẹp duyên dáng, trắng lợt và hoa mỹ, có những hành động nhẹ nhàng êm dịu đều thành tựu thực hiện một cách dễ dàng.

Những uy quyền và thế lực, sự sung sướng được ngự trị trên hành tinh này, một địa vị cao sang mà ai cũng mong muốn, ao ước, cho đến những thềm mong muốn, ước ao mình trở thành những người hiền đức, những bậc Thánh, Tiên, Phật, những bậc A La Hán tâm vô lậu hoàn toàn đều nhờ kho báu ấy giúp đỡ cho thành tựu. Sự giàu sang ở trên đời và mọi hạnh phúc trong cuộc đời này và sự chứng quả Niết Bàn đều nhờ vào kho báu toàn thiện này giúp cho thành tựu.

Những ai có được thiện hữu tri thức và nhờ sống với những đức hạnh này thì có được trí tuệ giải thoát và tự tại. Mọi kết quả trên đời đều do nhờ kho báu đạo đức ấy giúp cho thành tựu.

9- *“Toà tuyên xử bà Hợi được chia 1/11 trong số tài sản ông Hà đang nắm giữ. Nhưng tám tháng đã trôi qua, bà Hợi vẫn chưa nhận được số tiền mà ông Hà và bà Vân phải thanh toán. Bà Hợi đã hai lần gửi đơn yêu cầu thi hành án, nhưng tất cả chỉ rơi vào im lặng. Bà Hợi đã làm đơn khởi kiện vụ tranh chấp tài sản giữa bà và ông Hà lên toà án quận 7. Trong quá trình thụ lý vụ án hơn một năm ông Hà vẫn được cấp chủ quyền nhà khi ngôi nhà đang thuộc diện tranh chấp”*. Đoạn này nói lên THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Người ở thế gian lòng tham không đáy, mẹ cũng tham, con cũng tham, cả mẹ lẫn con đều tham, nên trong bài này đã xác định rất rõ ràng, người mẹ chết lên, chết xuống cũng vì tiền bạc, của cải v.v... người con không trả cho mẹ cũng vì tiền bạc. Thật là tình nghĩa mẹ con đâu còn nữa! Đã hết rồi!

Trên thế gian này anh em, chị em cùng sống chung trong một nhà, cùng một cha một mẹ sinh ra lại vì miếng ăn, tiền bạc, của cải, tài sản đi thừa kiện nhau thật là xấu hổ vô cùng, lại còn chém giết nhau không một chút lòng yêu thương. Cái tệ hại và xấu xa nhất là cha mẹ đi kiện con cái, con cái đi kiện cha mẹ thật là đau xót vô cùng.

Trong cuộc đời này người ta chỉ biết có của cải, tài sản, đất đai, ruộng vườn, chứ người ta đâu biết rằng có một thứ quý giá hơn gấp trăm ngàn lần, đó là đạo đức hiếu

sinh, đạo đức ly tham. Ở đâu có đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham là ở đó có sự an vui, hạnh phúc, có sự bình an yên ổn, có tình yêu thương thấm đượm tình người.

Của cải, tài sản, nhà cửa, tiền bạc, châu báu v.v... vô thường nay nó đến với người này mai nó đến với người khác, thường di dịch thay đổi. Còn đạo đức thì thường hằng luôn mãi bất di bất dịch. Nếu đạo đức sống với con người như hình với bóng thì thế gian này là Thiên Đàng, Cực Lạc.

Đạo đức LY THAM đi đến đâu thì lòng thương yêu của mọi người đến đó. Người có đức ly tham là người có đức hiếu sinh; đức ly tham đến đâu thì đức hiếu sinh đi đến đấy. Đức ly tham làm thanh tịnh đức hiếu sinh, đức hiếu sinh làm thanh tịnh đức ly tham; đức ly tham ở đâu thì đức hiếu sinh ở đó, đức hiếu sinh ở đâu thì đức ly tham ở đó. Đức hiếu sinh như thân, còn đức ly tham như tâm, vì thế thân tâm không thể lìa nhau một phút giây nào cả.

Hôm nay chúng ta học thêm đức ly tham để hiểu biết thêm sự gắn bó từ đức hạnh này sẽ gắn liền với đức hạnh khác, có đức hạnh này thì sẽ có đức hạnh khác. Cho nên người tu tập rèn luyện nhân cách đạo đức không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả muôn loài chúng sinh thì chỉ cần sống đúng với một đức hạnh thì sẽ sống với tất cả đức hạnh khác. Để mở rộng tâm hiểu biết của con người, vì thế chúng ta cần phải học tu tập nhiều đức hạnh, nhưng kỳ thực chúng chỉ cố gắng sống cho trọn vẹn một đức hạnh nào đó trong năm đức hạnh cho thật lòng thì chúng ta đã sống với tất cả đức hạnh khác.

Tóm lại đức ly tham sẽ giúp chúng ta thoát khổ hoàn toàn. Đức LY THAM tức là đức LY DỤC LY ÁC PHÁP. Đức ly dục ly ác pháp tức là đức CHÁNH ĐỊNH; đức Chánh định gồm có đầy đủ TỨ THẦN TỨC, TAM MINH VÀ LỤC THÔNG.

Cho nên khởi đầu bằng đức ly tham, nhưng cuối cùng chúng quả A La Hán có đầy đủ Tam Minh, Lục Thông. Như vậy con đường tu theo Phật giáo đến đây đã hoàn tất.

10- *“Ngày ngày bà Hợi vẫn ngồi thẫn thờ trong ngôi nhà của người anh cả. nỗi đau âm ỉ, giằng xé tâm can bà, lại khóc, lại nhập viện, bà Hợi biết rằng ông Hà “không chịu thi hành án .. chỉ vì nó đợi tôi chết .. để số tiền đó nó không phải hoàn trả lại cho tôi .. chẳng lẽ các cơ quan chức năng và toà án các cấp có thể làm ngơ với nỗi đau của bà Hợi”?* Đoạn này nói lên THIẾU ĐỨC LY THAM Ý HÀNH.

Thật là tội nghiệp cho bà Hợi chỉ có một số tiền bạc nhỏ mọn như vậy mà bà thẫn thờ... nỗi đau âm ỉ, giằng xé tâm can bà. Lại khóc, lại nhập viện. Thật là vô minh và còn ngu si không chỗ nói. Một phút giây sống thanh thản, an lạc và vô sự là một phút giây giá trị tuyệt vời, dù ai đem cả vàng bạc, của cải, châu báu, ngọc ngà chất như núi chúng ta cũng chẳng thèm đổi huống là một số tiền cỏn con như vậy mà lại để cho thân tâm mình khổ đau sao?

Đọc đến đoạn này ai cũng biết bà Hợi 75 tuổi, bà còn sống được bao lâu nữa mà còn chấp vào tiền bạc để làm gì? Để khiến cho mình mau chết, mà còn chết trong đau khổ, thật là điên dại. Nếu số tiền đó Hà không ăn thì đưa con khác cũng ăn, chứ bà còn ăn được những gì nữa đâu mà phải sầu khổ đến như vậy.

Cho nên, làm người ở đời không học đạo đức ly tham, nên không hiểu biết, cứ ôm chặt lòng tham, khư khư không chịu rời bỏ nó, vì thế phải chịu nhiều sự khổ đau vô cùng, vô tận từ ngày này sang ngày khác, từ kiếp này, sang kiếp khác.

Hỡi các tu sinh! Chúng ta hôm nay có đủ duyên theo tu học lớp đạo đức ly tham của Ngũ Giới. Vậy chúng ta hãy đem hết sức ra tu học và áp dụng vào đời sống hằng ngày để tâm chúng ta không còn một chút nào tham, sân, si, mạn, nghi thì chúng ta mới bình an.

Thấy gương hạnh xấu không ly tham của bà Hợi khổ đau mà suy nghĩ lại tâm mình. Chúng ta có buông xả của cải, tài sản, tiền bạc, vật chất hết chưa?

Ở đây, quý vị đừng hiểu một cách đơn giản mà phải hiểu cho kỹ. Có người hiện nay đã cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa sống không nhà cửa, không gia đình mà của cải tài sản còn chưa bỏ. Của cải, tài sản, tiền bạc, vật chất còn chưa bỏ thì quý vị đi tu để làm gì?

Có người bảo buông bỏ dễ lắm có gì khó đâu, nhưng không phải vậy quý vị ạ!? Nói buông bỏ mà không có phương pháp thì làm sao buông bỏ được. Lòng tham lam nó đã thấm vào xương vào tủy của quý vị, cho nên muốn buông bỏ thì phải học đức LY THAM. Có học đức ly tham thì chúng ta mới biết cách buông bỏ từng tâm niệm tham, sân si, mạn, nghi của mình. Đức ly tham và tri kiến hiểu biết các pháp vô thường, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta, và cùng với pháp như lý tác ý hợp lại thì mới có phương pháp xả tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Chừng đó mới thấy xả tâm dễ dàng.

Có khi nào quý vị ngồi lắng nghe từng tâm niệm của mình hay không? Có lắng nghe thì quý vị mới thấy từng tâm niệm của quý vị luôn luôn chứa đầy lòng tham lam đang triển miên tận tâm can quý vị. Khi tỉnh giác từng niệm tham thì lần lượt chúng ta sẽ loại trừ từ bỏ, nhờ đó mới hoàn toàn xa lìa tâm tham, sân, si v.v....

Tóm lại đức ly tham có thì lòng tham không có, còn lòng tham có là đức ly tham không có. Hai trạng thái này như mặt trời và mặt trăng, như ngày và đêm, hễ cái này có thì cái kia không, cái kia không thì cái này có.

Hễ có đức ly tham thì có tâm thanh thản, an lạc và vô sự, còn đức ly tham không có thì tâm đau khổ phiền não đến quấy rầy.

Cho nên sống với đức ly tham thì cuộc đời mới tràn đầy sự an vui hạnh phúc, sống với đức ly tham thì mới mang lại sự bình an cho mình cho người và cho tất cả muôn loài chúng sinh.

BÀI HỌC THỨ 3
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

THIÊN THẦN CỦA TÔI

Buổi trưa mùa hè năm đó, tôi đang chơi trong sân nhà bỗng nghe tiếng xích sắt kêu xúng xoảng sau lưng. Tôi ngoái đầu lại nhìn và không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng kỳ lạ ấy. Hai hàng người mặc đồng phục kẻ sọc xanh trắng rộng thùng thình đang đi trên đường, gương mặt của họ đầy bụi bặm lẫn mồ hôi. Nhìn mọi người rất mệt mỏi đã vấp chân còn bị buộc với nhau bằng sợi xích sắt đen to tướng và kéo theo những hòn bi sắt trông rất nặng nề. Canh giữ họ là hai người lính cầm súng sẵn sàng trên tay.

Tôi chỉ biết đứng ngây người, nhìn đoàn người tù tội nghiệp ấy lê bước đến dưới bóng râm của tàn cây duy nhất bên đường. Bỗng một người lính tiến về phía tôi. Đi ngang qua tôi anh khẽ gật đầu chào rồi thẳng tới gõ cửa nhà tôi. Mẹ tôi xuất hiện tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh lính xin phép mẹ tôi lấy nước ở vòi nước trước sân cho đoàn người tù uống. Mẹ tôi đồng ý, nhưng tôi thấy vẻ mặt của mẹ tôi khá lo lắng và gọi tôi vào nhà.

Đứng sau cửa sổ, tôi dán mắt nhìn những người tù lê bước tới chỗ vòi nước. Trong cái nắng như thiêu, như đốt, họ xếp thành một hàng dài, chờ người đứng trước uống xong rồi mới được nhích lên đến chỗ vòi nước, hứng đầy nước vào một cái ca nhỏ, rồi hấp tấp uống cạn trong sự giám sát của hai người lính. Lần lượt từng người như thế nên một lúc lâu sau, đoàn người tù cùng hai anh lính mới trở lại núp dưới bóng râm hiem hoi của tàn cây bên kia đường.

Tôi nghe tiếng mẹ gọi tôi trong bếp. Tôi chạy đến và thấy mẹ mở tủ lạnh lấy ra hết các hộp cá mòi, bơ bánh mì, vốn là bữa ăn tối của gia đình tôi - cùng hai bình nước chanh đã pha xong. Mẹ nhanh nhẹn sắp các thức ăn ấy vào chiếc khay lớn. Mẹ đưa cho tôi một bình bảo cầm lấy rồi đi theo mẹ. Còn mẹ một tay cầm khay, một tay cầm chiếc bình còn lại đi ra cửa.

Hai mẹ con tôi tiến tới chỗ hai người lính và mẹ tôi nói:

Nhà tôi có sẵn một chút thức ăn cho bữa trưa anh cho phép chúng tôi được san sẻ với hai anh và những người này nữa nhé!

Hai người lính nhìn sững mẹ con tôi trong giây lát rồi gật đầu cảm ơn. Mẹ chia thừa ăn cho hai người lính xong và đi đến chỗ tù nhân. Mẹ rót cho họ những cốc nước chanh thật đầy và đưa từng miếng bánh mì đến tận tay của mỗi người .

Không khí rất lặng lẽ, trừ vài tiếng “cám ơn” rất khẽ khàng và tiếng xích va vào nhau kêu leng xeng. Chẳng bao lâu hai mẹ con tôi đi tới người tù nhân cuối cùng. Ánh mắt của mẹ dịu dàng nhìn người đó và mỉm cười. Người cuối cùng rất cao to có làn da đen sạm và trông rất bần do mồ hôi, cát bụi bám vào, đưa tay nhận miếng bánh của mẹ tôi, gương mặt của ông giãn ra, đôi môi nở nụ cười biết ơn. Ông ta nói :

Thưa bà! Trong cuộc đời của tôi, tôi tự hỏi không biết bao giờ tôi mới được gặp thiên thần? Cho đến buổi trưa hôm nay, tôi biết mình đã có diễm phúc đó. Xin cảm ơn bà!

Một lần nữa mẹ tôi mỉm cười với người tù đó và nhẹ nhàng đáp:

- Rất hoan nghênh các anh ghé đến xóm nhỏ của chúng tôi. Cầu mong mọi người luôn được bình an!

Sau khi chia hết chỗ thức ăn, hai mẹ con tôi trở về nhà với chiếc khay và bình nước chanh trống rỗng.

Sau đó những người tù lại lên đường, từ đó đến nay tôi không hề gặp lại họ. Nhưng tôi vẫn còn nhớ lại lời mẹ giải thích vào ngày hôm ấy, rằng: *“Trong cuộc sống, chúng ta nên luôn chia sẻ và giúp đỡ người khác, vì như thế là chúng ta đã đem lại niềm vui cho chính cuộc sống của mình”*.

Mẹ tôi kết thúc câu chuyện bằng nụ cười dịu dàng rồi đi làm việc nhà như mọi ngày. Tôi không nhớ tới hôm đó mình ăn những gì, nhưng chỉ biết đã có một thiên thần dọn bữa cho gia đình tôi. (*Hạt giống tâm hồn “Mãi mãi là yêu thương, trang 83*)

Bích Thủy

Theo Entertaining Angels

NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Buổi trưa mùa hè năm đó, tôi đang chơi trong sân nhà bỗng nghe tiếng xích sắt kêu xúng xoảng sau lưng. Tôi ngoái đầu lại nhìn và không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng kỳ lạ ấy. Hai hàng người mặc đồng phục kẻ sọc xanh trắng rộng thùng thình đang đi trên đường, gương mặt của họ đầy bụi bặm lẫn mồ hôi. Nhìn mọi người rất mệt mỏi đã vấp chân còn bị buộc với nhau bằng sợi xích sắt đen to tướng và kéo theo những hòn bi sắt trông rất nặng nề. Canh giữ họ là hai người lính cầm súng sẵn sàng trên tay. Đoạn này dạy đạo đức gì?*

2- *“Tôi chỉ biết đứng ngay người, nhìn đoàn người tù tội nghiệp ấy lê bước đến dưới bóng râm của tàn cây duy nhất bên đường. Bỗng một người lính tiến về phía tôi. Đi ngang qua tôi anh khẽ gật đầu chào rồi thẳng tới gõ cửa nhà tôi. Mẹ tôi xuất hiện tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh lính xin phép mẹ tôi lấy nước ở vòi nước trước sân cho đoàn người tù uống. Mẹ tôi đồng ý, nhưng tôi thấy vẻ mặt của mẹ tôi khá lo lắng và gọi tôi vào nhà”. Câu này dạy đạo đức gì?*

3- “Đứng sau cửa sổ, tôi dán mắt nhìn những người tù lê bước tới chỗ vòi nước. Trong cái nắng như thiêu, như đốt, họ xếp thành một hàng dài, chờ người đứng trước uống xong rồi mới được nhích lên đến chỗ vòi nước, hứng đầy nước vào một cái ca nhỏ, rồi háp tập uống cạn trong sự giám sát của hai người lính. Lần lượt từng người như thế nên một lúc lâu sau, đoàn người tù cùng hai anh lính mới trở lại núp dưới bóng râm hiếm hoi của tàn cây bên kia đường”. Câu này dạy đạo đức gì?

4- “Tôi nghe tiếng mẹ gọi tôi trong bếp. Tôi chạy đến và thấy mẹ mở tủ lạnh lấy ra hết các hộp cá mòi, bơ bánh mì, vốn là bữa ăn tối của gia đình tôi - cùng hai bình nước chanh đã pha xong. Mẹ nhanh nhẹn sắp các thức ăn ấy vào chiếc khay lớn. mẹ đưa cho tôi một bình bảo cầm lấy rồi đi theo mẹ. Còn mẹ một tay cầm khay, một tay cầm chiếc bình còn lại đi ra cửa”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Hai mẹ con tôi tiến tới chỗ hai người lính và mẹ tôi nói:

Nhà tôi có sẵn một chút thức ăn cho bữa trưa anh cho phép chúng tôi được san sẻ với hai anh và những người này nữa nhé!” Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Hai người lính nhìn sững mẹ con tôi trong giây lát rồi gật đầu cảm ơn. Mẹ chia thức ăn cho hai người lính xong và đi đến chỗ tù nhân. Mẹ rót cho họ những cốc nước chanh thật đầy và đưa từng miếng bánh mì đến tận tay của mỗi người”. Câu này dạy đạo đức gì?

7- Không khí rất lặng lẽ, trừ vài tiếng “cảm ơn” rất khẽ khàng và tiếng xích va vào nhau kêu leng xeng. Chẳng bao lâu hai mẹ con tôi đi tới người tù nhân cuối cùng. Ánh mắt của mẹ dịu dàng nhìn người đó và mỉm cười. Người cuối cùng rất cao to có làn da đen sậm và trông rất bản do mồ hôi, cát bụi bám vào, đưa tay nhận miếng bánh của mẹ tôi, gương mặt của ông giãn ra, đôi môi nở nụ cười biết ơn. Ông ta nói :

Thưa bà! Trong cuộc đời của tôi, tôi tự hỏi không biết bao giờ tôi mới được gặp thiên thần? Cho đến buổi trưa hôm nay, tôi biết mình đã có diễm phúc đó. Xin cảm ơn bà!” Câu này dạy đạo đức gì?

8- “Một lần nữa mẹ tôi mỉm cười với người tù đó và nhẹ nhàng đáp:

- Rất hoan nghênh các anh ghé đến xóm nhỏ của chúng tôi. Cầu mong mọi người luôn được bình an!”.

Sau khi chia hết chỗ thức ăn, hai mẹ con tôi trở về nhà với chiếc khay và bình nước chanh trống rỗng Câu này dạy đạo đức gì?.

9- Sau đó những người tù lại lên đường, từ đó đến nay tôi không hề gặp lại họ. Nhưng tôi vẫn còn nhớ lại lời mẹ giải thích vào ngày hôm ấy, rằng: “Trong cuộc sống, chúng ta nên luôn chia sẻ và giúp đỡ người khác, vì như thế là chúng ta đã đem lại niềm vui cho chính cuộc sống của mình”. Câu này dạy đạo đức gì?

10- “Mẹ tôi kết thúc câu chuyện bằng nụ cười dịu dàng rồi đi làm việc nhà như mọi ngày. Tôi không nhớ tôi hôm đó mình ăn những gì, nhưng chỉ biết đã có một thiên thần dọn bữa cho gia đình tôi”. Câu này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Buổi trưa mùa hè năm đó, tôi đang chơi trong sân nhà bỗng nghe tiếng xích sắt kêu xúng xoảng sau lưng. Tôi ngoái đầu lại nhìn và không thể nào rời mắt khỏi cảnh tượng kỳ lạ ấy. Hai hàng người mặc đồng phục kẻ sọc xanh trắng rộng thùng thình đang đi trên đường, gương mặt của họ đầy bụi bặm lẫn mồ hôi. Nhìn mọi người rất mệt mỏi đã vậy chân còn bị buộc với nhau bằng sợi xích sắt đen to tướng và kéo theo những hòn bi sắt trông rất nặng nề. Canh giữ họ là hai người lính cầm súng sẵn sàng trên tay”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

Trước khi trả lời câu hỏi này học viên phải đọc cho kỹ và lưu ý những từ: “xích sắt kêu xúng xoảng, gương mặt của họ đầy bụi bặm lẫn mồ hôi. Mọi người rất mệt mỏi đã vậy chân còn bị buộc với nhau bằng sợi xích sắt đen to tướng và kéo theo những hòn bi sắt trong rất nặng nề”. Khi đọc những từ này chúng ta biết đây là những người thợ quả khổ, quả khổ của tù tội. Quả khổ tù tội là do những hành động cướp giựt, trộm cắp của người khác hoặc giết người được cảnh sát, công an bắt giam giữ. Như vậy chúng ta biết đây là NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO THÂN HẠNH của những người tù này đã tạo ra. Do đó câu này phải trả lời: Đoạn này dạy THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM THÂN HẠNH.

Những người tham lam trộm cắp cướp giựt của cải tiền bạc của người khác là những người xấu ác, là những con người mất người mà lòng thú vật nên chỉ biết cướp giựt của cải tài sản của người khác để ăn, để phục vụ vui chơi cá nhân của mình là những người không đáng sống trong xã hội loài người.

Khi xã hội loài người bất cứ một nước nào trên thế giới, nếu thấy có xuất hiện những hạng người tham lam, trộm cắp, cướp giựt, móc túi, tiêu cực, ăn lo hối lộ thì nên xem xét lại những sự kiện sau đây:

* Thứ nhất là nên xem xét lại vua quan sống có đúng tiêu chuẩn đạo đức nhân bản – nhân quả hay không?

* Thứ hai là xem xét về vấn đề giáo dục đào tạo có lấy môn học đạo đức nhân bản – nhân quả làm cơ sở xây dựng con người không?

* Thứ ba là xem xét sự phát triển kinh tế khoa học, kỹ nghệ phục vụ đời sống con người có đúng tiêu chuẩn đạo đức nhân bản - nhân quả hay không?

* Thứ tư là xem xét sự phát triển thương mại có đúng tiêu chuẩn đạo đức nhân bản - nhân quả hay không?

Nếu bốn điều xem xét trên đây mà được đem ra áp dụng giáo dục đào tạo đầy đủ cho nhân dân thì trong đất nước ấy sẽ không có người tham lam, trộm cắp, cướp giựt, giết người nữa.

Một đất nước không có tù nhân là một đất nước không có người tham lam, trộm cắp, cướp giựt, móc túi, giết người v.v...

Một đất nước mà mọi người dân đều biết sống với đức ly tham thì đất nước ấy nhà ngủ không đóng cửa, cửa rơi ngoài đường không ai lượm. Bởi vậy sự giáo dục đào tạo đức ly tham là điều cần thiết cho tất cả các nước trên hành tinh này. Mỗi con người sinh ra đều phải được giáo dục đức ly tham cho thấm nhuần, cho thuần thực thì thế giới không có chiến tranh, mỗi đất nước đều có trật tự, an ninh, phồn vinh, thịnh trị, mỗi gia đình người người đều chia sẻ ngọt bùi cay đắng, họ đều ban tình thương chan hòa cho nhau, mỗi cá nhân thì tâm hồn thanh thản an lạc và vô sự, sống với một niềm vui bất tận.

2- *“Tôi chỉ biết đứng ngậy người, nhìn đoàn người tù tội nghiệp ấy lê bước đến dưới bóng râm của tàn cây duy nhất bên đường. Bỗng một người lính tiến về phía tôi. Đi ngang qua tôi anh khẽ gật đầu chào rồi thẳng tới gõ cửa nhà tôi. Mẹ tôi xuất hiện tôi chỉ nghe loáng thoáng tiếng anh lính xin phép mẹ tôi lấy nước ở vòi nước trước sân cho đoàn người tù uống. Mẹ tôi đồng ý, nhưng tôi thấy vẻ mặt của mẹ tôi khá lo lắng và gọi tôi vào nhà”*. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH BỐ THÍ THÂN HÀNH.

Hai người lính này làm nhiệm vụ đưa tù về trại, nhưng họ đều là những người sống có tình thương yêu, vì thấy những người tù khát nước, nên họ đi xin nước cho những người tù tội này đỡ khát. Một hành động hiếu sinh thật đáng khen. Tuy những người này có tội, nhưng họ vẫn là con người thì chúng ta phải đối xử với họ như những người khác. Vì thế đối với họ phải có một tình thương yêu rộng lớn vô bờ bến để khiến cho họ biết được là không ai ghét bỏ họ, đang đối xử với họ một tình thương yêu chân thật từ trong trái tim.

3- *“Đứng sau cửa sổ, tôi dán mắt nhìn những người tù lê bước tới chỗ vòi nước. Trong cái nắng như thiêu, như đốt, họ xếp thành một hàng dài, chờ người đứng trước uống xong rồi mới được nhích lên đến chỗ vòi nước, hứng đầy nước vào một cái ca nhỏ, rồi hấp tấp uống cạn trong sự giám sát của hai người lính. Lần lượt từng người như thế nên một lúc lâu sau, đoàn người tù cùng hai anh lính mới trở lại núp dưới bóng râm hiếm hoi của tàn cây bên kia đường”*. Câu này dạy ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Do lòng tham lam trộm cắp, cướp của, giết người nên mới bị tù tội như thế này. Chân bị xiềng xích đi phải kéo lê hòn bi sắt nặng, uống nước phải xếp hàng, chứ không được tự do chạy nhảy như những người vô tội. Trông thật là tội nghiệp, nhưng biết làm

sao hơn, vì chính họ là những người tạo ra những nhân quả ác thì phải gặt lấy những quả tù tội khổ sở như thế này.

Không ai làm khổ cho ai bằng chính mình đã tự làm khổ mình. Nếu không do lòng tham lam trộm cắp, cướp của, giết người thì làm gì họ phải chịu tù tội và khổ sở như thế này.

Cho nên, nhân nào quả nấy không ai có thể tránh khỏi qui luật nhân quả, vì thế chúng tôi có lời khuyên quý vị đừng xem thường luật nhân quả mà phải gánh hậu quả khó lường

Luật nhân quả tuy không có tòa án, không có người thi hành luật, nhưng bản án nó không hề sai sót, không hề xử oan ức cho một người nào cả. Lưới trời lồng lộng nhưng không ai trốn thoát khỏi luật này.

Trong cuộc đời này mọi chuyện xảy ra không có sự ngẫu nhiên, mà mọi việc xảy ra đều do qui luật nhân quả điều khiển và sắp xếp hẳn hoi. Nó là tòa án lương tâm của quý vị. Cho nên quý vị làm một điều ác gì thì cũng không che dấu nó được, dù chuyện đó chỉ có một mình quý vị biết mà thôi, nó chẳng bao giờ điều tra quý vị, nhưng khi thi hành bản án của quý vị thì nó thi hành chẳng bao giờ sai, thi hành án đúng người đúng tội không bao giờ sai một li hào nào cả. Luật nhân quả rất công bằng và công minh mà mọi người trên hành tinh thường gọi là luật trời.

Cho nên quý vị coi chừng không qua mặt luật nhân quả được đâu, không tránh né nó được đâu, nó luôn ở trong tâm quý vị buồn vui, sầu khổ, phiền não, tức giận v.v...đó là trạng thái của nhân quả. Chửi mắng, đánh đập, tham lam, uống rượu, bài bạc, nói dối, giết hại chúng sinh v.v...đều là nhân quả cả. Bởi vậy nhân quả luôn có mặt ở mọi nơi, mọi hướng, mọi thời gian, mọi hành động. Một hành động ác coi chừng nó sẽ mang đến hậu quả khổ đau, còn một hành động thiện nó sẽ mang đến an vui cho mình, cho người.

Những người tù đang thọ quả khổ là làm thân tù tội bị buộc dây xích đi, đứng khó khăn hiện giờ, nhưng chính trước kia đã làm những hành động nhân quả ác, gây tai họa cho người, nên nay mới thành những người tù tội, đi đứng không còn tự do, muốn theo ý mình không thể được nữa. Cho nên thấy ai thọ khổ hay hưởng phước báu an vui đều biết ngay là nhân quả nghiệp báo. Một con người đang sống là còn đang trong vòng tay của nhân quả. Thân tâm khổ hay vui cũng đều trong vòng của nhân quả. Người không có trí thì không thấy được điều này. Không thấy được điều này nên họ sống rất bình thường, họ sống tới đâu hay đến đó, khổ thì rên la kêu khóc, than thở, trách móc; còn vui thì cười nói hân hoan. Còn nếu ai thấy biết rõ điều này thì rất sợ hãi, vì chính mình cũng đang ở trong lưới rập của nhân quả, ở trong vòng vây hay lọt ổ phục kích của nhân quả, nếu không mau chân thì chắc chắn phải chết trong đau khổ mà không những một kiếp mà nhiều kiếp khác nữa.

4- *“Tôi nghe tiếng mẹ gọi tôi trong bếp. Tôi chạy đến và thấy mẹ mở tủ lạnh lấy ra hết các hộp cá mòi, bơ bánh mì, vốn là bữa ăn tối của gia đình tôi - cùng hai bình*

nước chanh đã pha xong. Mẹ nhanh nhẹn sắp các thức ăn ấy vào chiếc khay lớn. Mẹ đưa cho tôi một bình bảo cầm lấy rồi đi theo mẹ. Còn mẹ một tay cầm khay, một tay cầm chiếc bình còn lại đi ra cửa”. Câu này dạy ĐỨC BỐ THÍ HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Đây là một hành động đạo đức bố thí hiếu sinh thân hành tuyệt vời. Mặc dù bà biết rất rõ những người tù tội là những người làm ác, tham lam, trộm cắp, cướp giết, giết người v.v...nhưng trước cảnh đói khát mệt nhọc khổ sở của họ, bà không thể làm ngơ trước cảnh đói khát của những người khác, họ cũng chỉ là những con người như mọi người khác. Cho nên, chúng ta không có quyền làm ngơ bỏ mặc họ, mà phải làm những gì an ủi họ, giúp họ trở về nhân tính con người. Dù họ có làm tội ác nhưng họ vẫn là những con người đáng được yêu thương như bao nhiêu người khác.

Hành động mang thực phẩm và nước chanh cho những người tù đang cơn đói khát để họ lót dạ đỡ lòng là một hành động đạo đức bố thí với lòng yêu thương chân thật không phân biệt người có tội hay không có tội thật là tuyệt vời. Ở đây chúng ta chỉ thấy những người đang khổ là chúng ta giúp mà thôi. Còn tất cả những gì họ làm là họ phải trả vay theo luật định của nhân quả.

Những trận động đất, thủy tai, sóng thần, bão tố, lũ lụt, núi lửa hoặc là chiến tranh v.v... Làm hư hại nhà cửa tan nát như đống gạch vụn, người chết nằm ngổn ngang. Đó là những hiện tượng nhân quả trả vay của những người làm ác, nếu không làm ác thì sao lại có những hiện tượng này xảy ra?

Một trận bão tố đi qua một vùng nào để lại một sự đổ nát người vật chết ngổn ngang là do những người ở vùng ấy sống gian ác hung dữ thường săn bắn thú rừng, thường chài lưới câu tôm, bắt cá giết hại và ăn thịt chúng sinh, vì thế biết bao nhiêu sinh mạng của chúng sinh chết trong bàn tay của họ. Do sống ác như vậy nên người chết nằm ngổn ngang lớp lớp, của cải tài sản tan nát, còn người sống thì màn trời chiếu đất, sống nhờ tình thương của người khác. Đó là vay trả theo luật nhân quả, làm ác thì phải gặt lấy quả khổ, không thể ai tránh khỏi.

Trước cảnh đó chúng ta biết rất rõ, họ là những người làm ác, nên phải gặt lấy những quả khổ đau như vậy, nhưng là con người dù họ làm ác tạo bao cảnh khổ cho muôn loài vật, chúng ta cũng không thể làm ngơ trước cảnh khổ đau của họ. Cho nên khi gặp cảnh ngộ của kẻ khác chúng ta sẵn sàng giúp đỡ với một tình thương yêu chân thành từ trái tim, chứ không phải giúp đỡ họ để cầu danh, để dựa vào từ thiện đó, lợi dụng sự bố thí để làm nghề nghiệp bất chánh.

Chúng tôi có nghe những đoàn đi làm từ thiện miền Trung do những trận bão vừa qua. Đoàn đi cứu trợ trước cảnh nhà cửa tan nát người chết, thế mà đoàn cứu trợ vui chơi ca hát trên xe được. Như vậy họ làm từ thiện có đúng nghĩa không? Vui chơi trên sự đau khổ của người khác. Đây cũng là một hành động ác, quý vị ạ!

Vì làm từ thiện theo phong trào kêu gọi của Nhà nước, chứ không phải xuất phát do lòng yêu thương chân thật của mình từ trong trái tim biết thương người bất hạnh.

Cho nên làm từ thiện mà không gặp từ thiện mà lại gặp toàn ác pháp, mà lại gặp tai nạn giao thông người chết tay chân gãy vụn như những thớt thịt bán ngoài chợ Bến Thành, thật là thảm thương. Đi cứu trợ mà xe bay xuống đèo chết một cách rất là khổ đau.

Ở đây chúng ta thấy người mẹ này với lòng thương yêu chân thật từ trong trái tim của người. Không ai kêu gọi người, tự người chứng kiến cảnh đói khát của những người tù, rồi tự người mang thức ăn và nước uống đến và tự trao tận tay cho mỗi người với cái nhìn và hành động nhẹ nhàng trân trọng đối với mọi người tràn đầy lòng yêu thương.

Đây mới thật sự là đức bố thí hiếu sinh thân hành, còn phần vật chất thực phẩm và nước uống chỉ là tượng trưng cho lòng yêu thương ấy. Người mẹ này tuyệt vời, thật đúng là một thiên thần.

Chúng ta hãy bố thí lòng yêu thương như bà mẹ này, bố thí như vậy mới thật sự là đức bố thí ly tham hiếu sinh thân hành. Hiện nay chúng ta đang theo học lớp rèn luyện nhân cách đạo đức ly tham hiếu sinh thân, khẩu, ý hành này. Nếu người nào học tập và hoàn thành được lớp học đạo đức này thì sẽ mang lại hạnh phúc và sự an vui cho mình, cho mọi người và cho tất cả những loài chúng sinh.

5- *“Hai mẹ con tôi tiến tới chỗ hai người lính và mẹ tôi nói:*

Nhà tôi có sẵn một chút thức ăn cho bữa trưa anh cho phép chúng tôi được san sẻ với hai anh và những người này nữa nhé!” Câu này dạy ĐỨC LỄ ĐỘ BỐ THÍ HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Đem bố thí cho người khác mà lời nói rất lễ độ, đầy vẻ cung kính và tôn trọng người khác. Thật là tuyệt vời. Chúng ta nên noi theo gương hạnh của người mẹ này khi muốn bố thí cho ai một món gì thì chúng ta nên nhớ: Phải cho bằng tình thương yêu chân thật từ trong trái tim của mình với những hành động nhẹ nhàng, ánh mắt, nụ cười thân thương.

Qua bài học này chúng ta học được đức ly tham bằng những hành động bố thí, bằng đức hiếu sinh, thân hành, khẩu hành và ý hành rất tuyệt vời của người mẹ.

Một hành động bố thí mà mang đầy đủ ba đức rất cụ thể rõ ràng như:

- 1- Đức ly tham
- 2- Đức bố thí.
- 3- Đức hiếu sinh.

Do lòng yêu thương (Đức hiếu sinh) nên bà đem thực phẩm và nước uống cho những tù nhân (Đức bố thí), do lòng không bỏn xẻn ích kỷ tiếc của nên bà đem cho (đức ly tham). Cho nên học đạo đức chúng ta phải lưu ý và xem xét cho thật kỹ. Khi áp dụng một đức hạnh vào đời sống bằng một hành động đạo đức nào là chúng ta đã thực hiện nhiều đức hạnh khác.

Một hành động của bà mẹ đem thực phẩm và nước uống cho tù nhân đúng thời điểm, đúng đối tượng, nên nó mang đầy đủ ba đức trong người mẹ này, như trên đã nói, quý vị có thấy không?

Hành động bố thí như bà mẹ này mà Thiên Chúa Giáo cho bà là thiên thần. Như vậy thiên thần trong Thiên Chúa Giáo đâu nghĩa là những vị thần thánh siêu hình có cánh bay như chim, mà thiên thần là những con người sống có đức hiếu sinh, có đức bố thí và có đức ly tham. Có đúng như vậy không thưa quý vị?

Tóm lại, con người rất cần rèn luyện cho mình những đức hạnh cao thượng như trên: Đức hiếu sinh, đức hạnh ly tham và đức bố thí để cuộc sống hằng ngày không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh; để cuộc sống hằng ngày với tâm bất động và thanh thản, an lạc và vô sự tuyệt vời tràn đầy hạnh phúc.

6- *“Hai người lính nhìn sững mẹ con tôi trong giây lát rồi gật đầu cảm ơn. Mẹ chia thức ăn cho hai người lính xong và đi đến chỗ tù nhân. Mẹ rót cho họ những cốc nước chanh thật đầy và đưa từng miếng bánh mì đến tận tay của mỗi người”*. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH THÂN HÀNH, LY THAM BỐ THÍ tuyệt vời.

Một hành động trao bánh và rót từng cốc nước chanh giống như người mẹ chăm sóc những đứa con thơ dại, một hành động yêu thương tuyệt vời, một hành động ban tình thương đến mọi người; một hành động gồm ba đức như trên đã nói: Hiếu sinh, bố thí, ly tham nên mới làm được như vậy.

Chúng ta là những người tu theo Phật giáo phải cố gắng sống với đức ly tham, vì trong đức ly tham sẽ có đầy đủ các đức khác như đức hiếu sinh, đức bố thí v.v... Đức ly tham làm gốc, có đức ly tham thì mới có lòng yêu thương chân thật; có lòng yêu thương chân thật thì mới có lòng bố thí. Nhưng muốn thực hiện được đời sống đức ly tham thì phải sử dụng đức hiếu sinh và đức bố thí. Đức hiếu sinh và đức bố thí là những pháp môn tu tập và rèn luyện đức ly tham.

Cho nên, đức ly tham rất quan trọng trong sự tu tập làm chủ sinh, già, bệnh, chết. vì vậy trước mắt chúng ta đều thấy các pháp là vô thường, là khổ, là vô ngã. Có như vậy chúng mới buông xả sạch, tâm mới bất động hoàn toàn trước các ác pháp.

Tóm lại trong cuộc sống hằng ngày chúng ta phải luôn sống với lòng yêu thương đối với mọi người, mọi loài bằng những hành động ban cho từ sự tư duy tốt đẹp ở người khác, không nên nghĩ xấu người khác mà hãy nghĩ người khác tốt, hiền, thánh thiện như ông Phú Lâu Na đã nghĩ: **“Người ta còn thương con”**. Về lời nói luôn phải dùng lời ái ngữ, nói lời êm dịu, nhẹ nhàng, nói tốt cho người, chứ không nói xấu người. Về hành động thì nên bố thí san sẻ với những người bất hạnh, với những người già yếu neo đơn tật nguyên, với những người đang cần sự giúp đỡ. Chúng ta hãy hỗ trợ khi gặp người nghèo khó. **“Một miếng khi đói bằng một gói khi no”** và **“Thương người như thể**

thương thân”. Đó là những lời khuyên dạy của người xưa, chúng ta hãy nhớ, đừng quên.

7- Không khí rất lặng lẽ, trừ vài tiếng “cám ơn” rất khẽ khàng và tiếng xích va vào nhau kêu leng xeng. Chẳng bao lâu hai mẹ con tôi đi tới người tù nhân cuối cùng. Ánh mắt của mẹ dịu dàng nhìn người đó và mỉm cười. Người cuối cùng rất cao to có làn da đen sậm và trông rất bần do mồ hôi, cát bụi bám vào, đưa tay nhận miếng bánh của mẹ tôi, gương mặt của ông giãn ra, đôi môi nở nụ cười biết ơn. Ông ta nói :

- Thưa bà! Trong cuộc đời của tôi, tôi tự hỏi không biết bao giờ tôi mới được gặp thiên thần? Cho đến buổi trưa hôm nay, tôi biết mình đã có điểm phúc đó. Xin cảm ơn bà!” Câu này dạy ĐỨC HOAN HỖ HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Trong cảnh tù tội tưởng chừng như mọi người ai cũng xa lánh và chán ghét, vì những người này có hành động trộm cắp, cướp của giết người hoặc hiếp dâm làm ô nhục phụ nữ, làm tan nát nhà cửa, gia đình mình, gia đình người khác v.v...

Nhưng cuộc đời không phải vậy, có những người rất tốt, họ luôn nghĩ đến mọi người đều là những người tốt, họ không bao giờ dám nghĩ những người khác xấu ác.

Thứ nhất: Những người xấu ác là những người bị rơi vào hoàn cảnh xấu ác, chỉ vì họ gặp những hoàn cảnh quá khắc nghiệt, quá phũ phàng, khiến họ không lối thoát buộc họ phải làm những hành động ác đó, để vươn lên cuộc sống của chính mình. Những người này chúng ta hãy thương yêu và tha thứ, họ là những người rất tội nghiệp. Vì hoàn cảnh buộc họ phải trở thành người xấu ác hoặc vì những âm mưu của kẻ khác hãm hại mà họ phải chịu thân tù tội. Cho nên những người tù đâu phải là những người xấu hết sao?

Thứ hai: Vì nền giáo dục của Đất nước đó không quan tâm đến môn học đạo đức, nên mọi người dân xứ đó không hiểu biết đạo đức mới có những hành động vô đạo đức tham lam, trộm cắp, cướp của giết người, hiếp dâm...Đó là lỗi của gia đình và xã hội, chứ mọi người đều đáng thương.

Thứ ba: Vì gia đình không lưu ý dạy đạo đức cho con cái, cứ giao phó cho nhà trường, bỏ mặc con cái sống chạy theo dục lạc đời thực như thế nào cũng được. Trong khi đạo đức xã hội trên đà xuống cấp trầm trọng, lôi theo những thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ vào con đường tội ác. Đó là lỗi của gia đình và xã hội, chứ các em thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ đáng thương, đáng giúp đỡ và đáng dạy bảo.

Hôm nay ngày càng có nhiều người trộm cắp, cướp của giết người, càng có nhiều người hiếp dâm làm ô nhục phụ nữ, càng có nhiều người rượu chè say xỉn vũ phu đánh chửi vợ con thì chúng ta nên xét lại nền giáo dục đạo đức các trường học của quê hương, xứ sở và nền giáo dục đạo đức của gia đình.

Đạo đức đem lại sự sống bình an của mỗi cá nhân con người; đạo đức đem lại mỗi gia đình hòa thuận, an vui và hạnh phúc; đạo đức đem lại cho đất nước trật tự, an

ninh phồn vinh và thịnh trị. Vì vậy đạo đức rất cần thiết cho đời sống cá nhân, đời sống tập thể gia đình và đời sống tập thể cộng đồng xã hội.

8- *“Một lần nữa mẹ tôi mỉm cười với người tù đó và nhẹ nhàng đáp:*

- Rất hoan nghênh các anh ghé đến xóm nhỏ của chúng tôi. Cầu mong mọi người luôn được bình an!

- Sau khi chia hết chỗ thức ăn, hai mẹ con tôi trở về nhà với chiếc khay và bình nước chanh trống rỗng. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Một nụ cười mỉm mên thương và một lời nói thân ái thể hiện đức hiếu sinh với những người đang đau khổ của mẹ tôi đúng lúc, đúng đối tượng thật là tuyệt vời. Nếu trên cuộc đời này ai ai cũng biết thể hiện lòng yêu thương như vậy thì làm gì có những sự trái ý nghịch lòng; thì làm gì có những chướng ngại trong tâm của mình và của mọi người

Bổ thí lòng yêu thương nào cũng không bằng bổ thí lời nói ái ngữ, hành động êm dịu nhẹ nhàng, ánh mắt hiền hòa, nụ cười thân thương. Muốn được vậy điều cần thiết là chúng ta phải tu tập đức bình tĩnh. Có bình tĩnh trước các ác pháp thì chúng ta mới sáng suốt, có sáng suốt chúng ta mới có lòng tha thứ mỗi lỗi lầm của kẻ khác, mới thật lòng yêu thương họ, có lòng yêu thương họ thì mới có lòng bổ thí lời nói ngọt ngào êm dịu, hành động nhẹ nhàng âu yếm, thì mới có ánh mắt nụ cười thân thương.

Toàn bộ những hành động trên đây là những pháp hành để tu tập tâm ly tham trọn vẹn. Bởi vậy con người lia được tâm tham là lia cả năm ngũ triền cái tức là lia THAM, SÂN, SI, MẠN, NGHI. Một khi đã lia được tâm tham, sân, si, mạn, nghi, là chúng ta làm chủ sinh, già, bệnh, chết và chấm dứt tái sinh luân hồi.

Chúng ta tu học giới luật đức hạnh cho nghiêm túc sẽ có nhiều lợi ích.

Lợi ích thứ nhất của giới luật đức hạnh là giúp cho chúng ta trở thành con người có một tâm hồn cao thượng luôn lúc nào cũng biết thương người, chứ không bao giờ biết ghét ai cả, biết ly tham, biết bổ thí với mọi sự bổ thí đúng pháp.

Lợi ích thứ hai của giới luật là tâm không có tham lam, không có lấy của người khác, dù cây kim sợi chỉ hay bất cứ một vật gì của người khác. Cuộc đời tu hành theo Phật giáo chỉ biết lấy đức thiếu dục tri túc làm sự sống, vì thế tâm hồn lúc nào cũng thanh thản, an lạc và vô sự. Một trạng thái Niết Bàn vô lậu khinh an hỷ lạc tuyệt vời.

Lợi ích thứ ba của giới luật là làm chủ sinh, già, bệnh, chết. Cho nên tâm không còn sợ sệt trước các đối tượng ác; không còn sợ sệt tuổi già sức yếu; không còn sợ sệt bệnh tật; không còn sợ sệt trước cái chết. Khi tâm không còn sợ sệt thì tâm đã bất động. Tâm bất động đó là mục đích của Phật giáo đã đạt được.

Như vậy sự tu tập của chúng ta chỉ cần giữ gìn cho được đức ly tham. Nếu đức ly tham luôn ngự trị ở trong tâm ta thì trên đời này không có pháp nào là ta, là của ta, là

bản ngã của ta nữa. Đó là chúng ta đã diệt ngã xả tâm ly dục ly ác pháp hoàn toàn. Thành tựu viên mãn con đường tu tập đến nơi đến chốn Niết Bàn vĩnh cửu. Phật pháp tu tập đến đây là xong việc, từ đây về sau chỉ ngồi chơi còn duyên độ chúng sinh, hết duyên thì nhập Niết Bàn. Cuộc đời này có gì mà phải tiếc, phải dính mắc, phải tham đắm; cuộc đời này có gì mà cảm dỗ được tâm chúng ta nữa đâu. Phải không các tu sinh?

9- Sau đó những người tù lại lên đường, từ đó đến nay tôi không hề gặp lại họ. Nhưng tôi vẫn còn nhớ lại lời mẹ giải thích vào ngày hôm ấy, rằng: “Trong cuộc sống, chúng ta nên luôn chia sẻ và giúp đỡ người khác, vì như thế là chúng ta đã đem lại niềm vui cho chính cuộc sống của mình”. Câu này dạy ĐỨC BỐ THÍ HIẾU SINH Ý HÀNH.

Bố thí trong lòng yêu thương chân thật (Đức hiếu sinh) như người mẹ đã nói: “Trong cuộc sống, chúng ta nên luôn chia sẻ và giúp đỡ người khác, vì như thế là chúng ta đã đem lại niềm vui cho chính cuộc sống của mình”. Chính vì lòng yêu những người bất hạnh mà chúng ta đến giúp đỡ và an ủi họ bằng những vật chất, quà bánh biếu tặng hoặc bằng lời nói âu yếm, nụ cười thân thương hoặc bằng những hành động nhẹ nhàng xoa dịu vết thương đau tinh thần cũng như vật chất cơ thể.

Một người đang sân giận dữ tợn chửi mắng mạ lị mạt sát, nói xấu ta, nhưng ta không tức giận, không chửi mắng, nói xấu lại họ. Ngược lại ta mở rộng lòng thương yêu và tha thứ cho họ, đó là ta đã biết bố thí đức hiếu sinh cho kẻ bất hạnh.

Cho nên đứng trước các ác pháp mà biết bố thí đức hiếu sinh thì đó là chúng ta đã ly tham bản ngã, ly tham bản ngã tức là diệt ngã xả tâm ly dục ly ác pháp, quý vị có biết không?

Đức ly tham rất cần thiết cho sự tu tập thiền định của Phật giáo vì mục đích của nó là ly dục ly ác để nhập Sơ Thiên, nên những người tu tập theo thiền của Phật giáo mà giới đức ly tham không có, thì không bao giờ tu tập đúng thiền của Phật giáo. Cho nên người tu thiền thời nay cần nên cảnh giác tà thiền ngoại đạo đang lẫn lộn trong kinh sách Phật giáo.

Thiền mà không giới luật làm gốc thì đó là thiền ngoại đạo, thiền định đó tu hành chẳng có lợi ích gì chỉ phí công sức và nhiều khi còn tai hại làm rối loạn thần kinh sinh ra bệnh tật điên khùng loạn trí rất nguy hiểm. Một loại thiền tưởng mà các sư các thầy tu tập hiện giờ thường dẫn đến bệnh tật tưởng là mình đắc thiền, đắc định, rồi thấy Phật thấy Tổ, thấy ánh sáng hào quang, nghe chư thiên nói chuyện, thấy biết chuyện quá khứ vị lai, nhưng lại không làm chủ sinh, già, bệnh, chết. Thật là khổ đau vô cùng vô tận!

10- “Mẹ tôi kết thúc câu chuyện bằng nụ cười dịu dàng rồi đi làm việc nhà như mọi ngày. Tôi không nhớ tới hôm đó mình ăn những gì, nhưng chỉ biết đã có một thiên thần dọn bữa cho gia đình tôi”. Câu này dạy ĐỨC HOAN HỶ HIẾU SINH Ý HÀNH.

Khi sống với đức bố thí hiếu sinh thì lòng chúng ta vui sướng biết bao! Sự sung sướng ấy đó chính là thiên thần trong ta.

Một người sống đúng giới luật đức hạnh hiếu sinh, đức hạnh bố thí và đức hạnh ly tham thì tâm người đó đã được giải thoát hoàn toàn thật là hạnh phúc vô biên.

Người mẹ tốt bụng đem những thực phẩm ăn chiều của gia đình mình cho những người khác đang đói khổ hơn mình. Một hành động tuy nhỏ như vậy nhưng cũng nói lên đức hy sinh tuyệt vời. Người mẹ và các con của bà đều vui mừng. Vui mừng vì cái vui của người khác.

Trên đời này cái vui cho mình chưa bao giờ là cái vui trọn vẹn, còn cái vui của mình, của người và của tất cả chúng sinh là cái vui vĩnh viễn. Cái vui vĩnh viễn là cái vui trong đạo đức ly tham, đạo đức hiếu sinh và đạo đức bố thí. Trong ba đạo đức này chúng ta chỉ cần sống trong một đạo đức cũng đủ đem lại niềm vui cho mình cho người và cho tất cả các loài chúng sinh.

Đạo đức lợi ích như vậy, cho nên chúng ta hãy cố gắng tu tập để đem lại cho thế gian một sự bình an như cõi Cực Lạc Thiên Đàng. Chỉ có con người mới tô đắp nền đạo đức này trên hành tinh, mới làm cho hành tinh sống của chúng ta ngày một tươi đẹp hơn, sáng sủa hơn.

Nền đạo đức của Phật giáo rất tuyệt vời, bình đẳng gần gũi với đời sống con người, rất thực tế và cụ thể chứ không mơ hồ trừu tượng, không giáo điều khắt khe, không cảm dỗ lôi cuốn ai cả, chỉ có người nào thấy đúng là lợi ích cho mình cho người thì tự giác tự nguyện với những đức hạnh này. Cho nên nền đạo đức của Phật giáo là nền đạo đức tự nguyện. Tự nguyện sống đời đức hạnh để đem mình thoát ra bao thứ đau khổ sinh, già, bệnh, chết mà đời người không ai tránh khỏi.

BÀI HỌC THỨ 4
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM

Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

HAI ANH EM

Ngày xưa, ở trong vùng nông thôn xa xôi, có hai anh em nhà kia trẻ tuổi đáng yêu. Họ cũng giống như bất cứ chàng trai trẻ nào mà bạn có thể bắt gặp hôm nay.

Tuy nhiên tính khí của hai anh em rất ngỗ nghịch. Và mọi việc trở nên nghiêm trọng khi hai anh em bắt đầu đi ăn trộm cừu của những nông dân trong vùng - một hành vi bị coi là trọng tội. Một lần nọ cả hai anh em bị bắt quả tang. Dân làng quyết định trừng phạt bằng cách thịch lên trán họ “ST” (tên trộm cừu) như một dấu ấn tội lỗi sẽ theo họ mãi mãi suốt đời.

Một trong hai anh em vì quá xấu hổ, nên đã bỏ làng đi biệt xứ. Kể từ đó, chẳng còn ai biết được tin tức gì về anh ta.

Còn người thứ hai, vô cùng ân hận, đã ở lại làng và cố gắng hết sức để bù đắp lại những lỗi lầm của mình. Lúc đầu, mọi người đều e dè và chẳng muốn dính líu gì với anh ta. Tuy nhiên anh vẫn quyết tâm quán cải.

Hễ trong làng có ai đau yếu anh đều tìm đến ân cần chăm sóc và lo lắng. Bất cứ ai có việc gì nặng nhọc, anh đều tới giúp đỡ hết mình, chẳng cần biết đó là ai, giàu hay nghèo. Cứ như thế anh luôn sống vì người khác mà chẳng hề đòi ban thưởng hay trả công.

Nhiều năm trôi qua, một bữa nọ, có một vị khách bộ hành đi ngang qua ngôi làng. Trong lúc ngồi ở quán nước bên đường, ông trông thấy một ông lão, trên trán có khắc một dấu khác lạ ngôi gần đó. Bất kỳ ai trong làng đi ngang qua cũng đều dừng lại kính cẩn chào hỏi cụ; đám trẻ con chơi xong cũng chạy đến sà vào lòng cụ. Tất cả mọi người đều kính trọng ông lão.

Thấy ngạc nhiên, người khách lại hỏi thăm vị chủ quán:

- Hai ký tự trên trán ông cụ có nghĩa là gì thế?

- Tôi cũng không rõ nữa. Chuyện xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi - Người chủ quán đáp: Sau đó, ông ngừng lại một chút suy nghĩ rồi nói – nhưng theo tôi chắc nó có nghĩa là “Thánh nhân”.

“TS” có hai nghĩa theo tiếng Anh: “Sheep Thief” là tên trộm cừu và “Saint” là Thánh nhân

Trích trong Hạt Giống Tâm Hồn tập 2 trang 63).

NHỮNG CÂU HỎI

1- “Ngày xưa, ở trong vùng nông thôn xa xôi, có hai anh em nhà kia trẻ tuổi đáng yêu. Họ cũng giống như bất cứ chàng trai trẻ nào mà bạn có thể bắt gặp hôm nay.

Tuy nhiên tính khí của hai anh em rất ngộ nghĩnh. Và mọi việc trở nên nghiêm trọng khi hai anh em bắt đầu đi ăn trộm cừu của những nông dân trong vùng - một hành vi bị coi là trọng tội”. Câu này dạy đạo đức gì?

2- “Một lần nọ cả hai anh em bị bắt quả tang. Dân làng quyết định trừng phạt bằng cách thịch lên trán họ “ST” (tên trộm cừu) như một dấu ấn tội lỗi sẽ theo họ mãi mãi suốt đời”. Câu này dạy đạo đức gì?

3- “Một trong hai anh em vì quá xấu hổ, nên đã bỏ làng đi biệt xứ. Kể từ đó, chẳng còn ai biết được tin tức gì về anh ta”. Câu này dạy đạo đức gì?

4- “Còn người thứ hai, vô cùng ân hận, đã ở lại làng và cố gắng hết sức để bù đắp lại những lỗi lầm của mình. Lúc đầu, mọi người đều e dè và chẳng muốn dính líu gì với anh ta. Tuy nhiên anh vẫn quyết tâm quán cải”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Hễ trong làng có ai đau yếu anh đều tìm đến ân cần chăm sóc và lo lắng. Bất cứ ai có việc gì nặng nhọc, anh đều tới giúp đỡ hết mình, chẳng cần biết đó là ai, giàu hay nghèo. Cứ như thế anh luôn sống vì người khác mà chẳng hề đòi ban thưởng hay trả công”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Nhiều năm trôi qua, một bữa nọ, có một vị khách bộ hành đi ngang qua ngôi làng. Trong lúc ngồi ở trong quán nước bên đường, ông trông thấy một ông lão, trên trán có khắc một dấu khác lạ ngôi gần đó. Bất kỳ ai trong làng đi ngang qua cũng đều dừng lại kính cẩn chào hỏi cụ; đám trẻ con chơi xong cũng chạy đến sà vào lòng cụ. Tất cả mọi người đều kính trọng ông lão”. Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Thấy ngạc nhiên, người khách lại hỏi thăm vị chủ quán:

- Hai ký tự trên trán ông cụ có nghĩa là gì thế?

- Tôi cũng không rõ nữa. Chuyện xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi - Người chủ quán đáp: Sau đó, ông ngừng lại một chút suy nghĩ rồi nói – nhưng theo tôi chắc nó có nghĩa là “Thánh nhân”.

“TS” có hai nghĩa theo tiếng Anh: “Sheep Thief” là tên trộm cừu và “Saint” là Thánh nhân”. Câu này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Ngày xưa, ở trong vùng nông thôn xa xôi, có hai anh em nhà kia trẻ tuổi đáng yêu. Họ cũng giống như bất cứ chàng trai trẻ nào mà bạn có thể bắt gặp hôm nay.

Tuy nhiên tính khí của hai anh em rất ngộ nghịch. Và mọi việc trở nên nghiêm trọng khi hai anh em bắt đầu đi ăn trộm cừu của những nông dân trong vùng - một hành vi bị coi là trọng tội”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Con người sinh ra vốn có bản chất tham. Tại sao bản chất tham lại có sẵn trong mỗi người như vậy?

Bản chất tham có sẵn trong mỗi con người là do duyên sắc dục làm chất xúc tác cho năm duyên: sắc, thọ, tưởng, hành, thức hợp lại, cho nên con người sinh ra đều do gốc sắc dục mà sắc dục là lòng tham muốn trong thân ngũ uẩn tạo tác thành qui luật nhân quả. Qui luật nhân quả tạo tác thành nghiệp báo, khi nói đến qui luật nhân quả là nói đến hành động thiện ác tác thành nghiệp báo. Nói đến hành động thiện ác tác thành nghiệp báo là biết ngay do lòng tham muốn của mỗi người làm gốc thúc đẩy. Từ lòng tham muốn của con người mà sinh ra vô vàn sự đau khổ, vì thế hôm nay chúng ta tu học và rèn luyện nhân cách đức ly tham để chấm dứt tham dục. Chấm dứt tham dục thì mọi sự khổ đau và tái sinh luân hồi chấm dứt.

Muốn biết tâm có tham hay không có tham là chúng ta phải có thời gian sống một mình, có sống một mình mới thấy được tâm mình, nhờ có sống độc cư trầm lặng một mình, khi mỗi niệm khởi lên là không qua khỏi mắt ý thức quan sát của chúng ta. Khi có niệm khởi lên là chúng ta thấy biết niệm có tham hay không tham, niệm có tham là ác pháp là chúng ta liền tác ý ly tham: “Đây là niệm tham mà hãy đi đi! Ở đây không có chỗ cho mà ở hãy đi khỏi nơi này”. Cứ mỗi niệm tham khởi lên là bị đuổi đi liền, đó là phương pháp tu tập để tạo thành đức ly tham. Tu tập như vậy cho đến khi đức ly tham hiện tiền luôn luôn có mặt trong chúng ta thì tâm tham đã bị diệt trừ. Tâm tham đã bị diệt trừ thì đức ly tham hiện tiền và như vậy con đường giải thoát tu tập đến đây đã hoàn mãn.

2- *“Một lần nọ cả hai anh em bị bắt quả tang. Dân làng quyết định trừng phạt bằng cách thích lên trán họ “ST” (tên trộm cừu) như một dấu ấn tội lỗi sẽ theo họ mãi mãi suốt đời”. Câu này dạy BẢNG ÁN THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.*

Khắc lên trán người lấy trộm hay người cướp giựt hai chữ “Ăn trộm” hay “Ăn cướp” là một hình phạt quá nặng. Theo chúng tôi thiển nghĩ: Không nên phạt như vậy mà hãy thương yêu họ. Họ là những người đáng thương hại. Vì không được học đạo đức ly tham, nên mới sinh ra những hành động lấy của không cho, trộm cắp, cướp giựt, móc túi v.v... Nếu họ biết đó là những hành động xấu xa, tệ hại, hèn hạ, đê tiện, mất nhân tính phẩm chất con người, đó là một hành động vô đạo đức làm khổ mình, khổ người và còn làm mất trật tự an ninh xã hội trong xóm, làng, thị trấn, thị xã, thành phố, thủ đô v.v....

Nếu Nhà nước bắt những người trộm, cướp, móc túi, hiếp dâm, mãi dâm thì nên đem cải tạo cho họ dự vào các lớp học đạo đức nhân bản - nhân quả. Sau khi mãn những khóa học đạo đức này, người nào thi tốt nghiệp đậu sẽ cho về, còn người nào thi rớt cho

ở lại học tiếp, chừng nào tốt nghiệp những lớp đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và không khổ tất cả chúng sinh này xong thì cho họ trở về hòa nhập vào cuộc sống với mọi người, chứ đừng bắt họ kêu án tù tội một tháng, hai tháng, ba tháng đến một năm, hai năm, ba năm thì rất tội nghiệp cho họ, cho cha mẹ họ, cho gia đình họ. Và nhất là họ mang tiếng suốt đời là người trộm, cắp, móc túi, tham lam, hiếp dâm, mãi dâm rất là tội nghiệp. Những hình phạt trộm, cắp, cướp, giựt, móc túi, tham lam, hiếp dâm, mãi dâm kêu án tù tội một tháng, một năm hay nhiều hơn nữa v.v... thì không còn hợp với thời đại khoa học công nghệ hiện đại hóa tiến bộ của loài người. Những hình phạt này đến giờ chưa thay đổi e lỗi thời, không hợp với thời đại. Còn có nhiều nước bắt được trộm cắp, cướp, giựt, móc túi, tham lam, hiếp dâm, mãi dâm mà hình phạt khắc chữ vào trán như: Trộm thì khắc chữ “T”, còn cướp giựt thì khắc chữ “C”. Móc túi thì chặt ngón tay. Hiếp dâm thì thiến. Mãi dâm thì khắc chữ lên trán “MD” Những hình phạt này rất tội nghiệp và rất thương tâm.

Đạo đức hiếu sinh không cho phép chúng ta xử phạt như vậy, xin tất cả những nhà lãnh đạo mỗi đất nước trên thế giới cần xét lại, nên lấy đạo đức hiếu sinh mà trị dân thì hay biết mấy. Pháp luật và hình phạt phải theo đạo đức mà lập luật, lập pháp thì nhân bản con người không bị chà đạp. Chính vì chương trình giáo dục đào tạo đạo đức nhân bản - nhân quả chưa có, chưa được giáo dục đạo đức toàn dân nên họ không biết vì thế họ mới làm nên tội lỗi, xin những người lãnh đạo đất nước trên hành tinh này hãy suy xét lại.

3- *“Một trong hai anh em vì quá xấu hổ, nên đã bỏ làng đi biệt xứ. Kể từ đó, chẳng còn ai biết được tin tức gì về anh ta”*. Câu này dạy ĐỨC LY THAM TÂM QUÝ Ý HÀNH, THÂN HÀNH.

Trên đời này không ai mà không làm lỗi, nhưng làm lỗi mà biết xấu hổ, biết cố gắng khắc phục sửa sai, đừng làm làm lỗi nữa. Xấu hổ là một đức ly tham tuyệt vời. Có xấu hổ người ta mới lià được tâm tham của mình, có xấu hổ người ta mới trở thành con người tốt được.

Vì quá xấu hổ nên người anh mới bỏ làng ra đi, và đi không trở về, còn mặt mũi nào nữa mà trở về làng. Phải không quý vị?

Dù bất cứ ở đâu, người anh biết xấu hổ sẽ không bao giờ làm việc trộm cắp ấy nữa, người xấu hổ là người biết phục thiện. Chỉ có những người tham lam, trộm cắp, cướp giựt của cải tài sản của người khác; những người móc túi, hiếp dâm, mãi dâm không biết xấu hổ thì những người đó là những người vô đạo đức, những người đáng chê trách, đáng để mọi người cần phải có những biện pháp cưỡng chế giúp đỡ cho học đạo đức, để trở thành người tốt.

Muốn được vậy, thứ nhất là để bảo vệ xã hội an ninh, trật tự; thứ hai là xây dựng con người tốt, làm việc tốt, thì những người đầu trộm đuôi cướp đều bị cưỡng chế bắt

buộc phải đi học đạo đức nhân bản – nhân quả, do ngành Công An giữ gìn an ninh trật tự xã hội đảm trách giảng huấn.

4- “Còn người thứ hai, vô cùng ân hận, đã ở lại làng và cố gắng hết sức để bù đắp lại những lỗi lầm của mình. Lúc đầu, mọi người đều e dè và chẳng muốn dính líu gì với anh ta. Tuy nhiên anh vẫn quyết tâm quán cải”. Câu này dạy ĐỨC LY THAM QUÁN CẢI THÂN HÀNH.

Làm người ai cũng có những sự lầm lỗi, nhưng biết ăn năn hối cải chừa bỏ, biết sửa đổi là một điều tốt, là một điều đáng khen, như người em ở lại cố gắng khắc phục để trở thành người tốt. Muốn khắc phục tính tham lam trộm cắp cướp giựt thì chỉ có đức bố thí. Người có đức bố thí thì tính tham lam sẽ bị triệt tiêu. Đức bố thí có nhiều cách:

- 1- Đức bố thí lời nói an ủi, khuyên lơn, khen tặng.
- 2- Đức bố thí hành động, việc làm giúp đỡ.
- 3- Đức bố thí của cải tiền tài vật chất, cơm ăn áo mặc.

Những đức bố thí này giúp cho con người ly tham, nhờ đó không còn tham lam trộm cắp cướp giựt tài sản của người khác.

Biết được nhân quả làm thay đổi con người, từ con người xấu ác thành con người lương thiện, nên đạo Phật ra đời. Ra đời xác định và chỉ rõ bốn chân lí của loài người. Đó là KHỔ, TẬP, DIỆT, ĐẠO. Làm con người không ai không ở trong bốn chân lí này. Khi đã hiểu rõ bốn chân lí, thì mỗi người phải tự xây dựng cho mình một cuộc sống đạo đức, một cuộc sống thiện, một cuộc sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Đó là một sự làm thay đổi cả thế gian này biến cuộc sống trên thế gian này thành cõi Cực Lạc, Thiên Đàng.

ĐẠO ĐẾ là một chân lí, nó không phải là một bài pháp BÁT CHÁNH ĐẠO dạy suông, lý luận thường như các bài kinh khác. Những giảng sư Đại Thừa Bắc Tông và những giảng sư Nguyên Thủy Nam Tông lấy TỨ DIỆU ĐẾ thuyết giảng như một bài pháp chung chung, như những bài kinh trong kinh sách Nguyên Thủy.

ĐẠO ĐẾ là một chương trình giáo dục đào tạo con người có GIỚI LUẬT (đạo đức) sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh trên hành tinh theo phương hướng GIỚI, ĐỊNH, TUỆ. Phương hướng GIỚI, ĐỊNH, TUỆ gồm có: SỔ THIỆN, TRUNG THIỆN, HẬU THIỆN.

* GIỚI nói về đức hạnh của thân hành, ý hành và khẩu hành trong tám lớp học (Bát Chách Đạo) rèn nhân cách. Những giới luật đức hạnh này là ở giai đoạn SỔ THIỆN.

* ĐỊNH nói về sự bình tĩnh, tĩnh giác. Bình tĩnh, tĩnh giác có bốn giai đoạn:

- 1- Tĩnh giác lúc còn sống

2- Tỉnh giác lúc sắp chết

3- Tỉnh giác lúc đã chết

4- Tỉnh giác lúc xuất thai.

Trên đây là bốn phương pháp thực hành TỈNH GIÁC trong tám lớp học (Bát Chánh Đạo) để đạt được định tĩnh trên Tứ Niệm Xứ, ở giai đoạn TRUNG THIÊN.

* TUỆ là trí tuệ Tam Minh. Trí tuệ Tam Minh là một trí tuệ siêu việt phi không gian và thời gian, một trí tuệ hiểu biết các pháp trong vũ trụ này, không một pháp nào che dấu trí tuệ ấy được. Một trí tuệ mà ngoại đạo gọi là thần thông. Còn riêng đạo Phật gọi nó là giới luật đức hạnh trong giai đoạn HẬU THIÊN.

Căn cứ vào qui luật nhân quả lấy thiện chuyên ác nên đạo Phật mới có chương trình giáo dục đào tạo như vậy. Nhờ có chương trình giáo dục đào tạo nên ĐẠO ĐẾ mới được gọi là chân lí. Do chỗ này chúng ta chịu khó suy luận thêm một chút là thấy ngay kinh sách của Đại Thừa và kinh sách của các sư THERAVĀDA là kinh sách phát theo kiến tưởng giải mà kết tập và biên soạn ra bằng tiếng Pali, chứ không phải chính thức là lời Phật dạy.

Nhờ căn cứ vào BÁT CHÁNH ĐẠO chúng ta mới biết toàn bộ những kinh sách này là những kinh sách phát triển của những người tu chưa chứng quả A La Hán kết tập, họ chỉ dựa vào kiến thức học hiểu của nhiều kiến thức triết học và nhiều tư tưởng giáo điều của ngoại đạo rồi biên soạn thành kinh sách Phật giáo, nhưng kinh sách này tu hành chẳng ai tu tập được giải thoát, làm chủ sinh, già, bệnh, chết. Cho nên nó chỉ còn có cái tên là PHẬT GIÁO, còn giáo lý và giới luật là của ngoại đạo. Kinh sách này nó đã làm mất chương trình giáo dục đào tạo giới luật đức hạnh của Phật giáo.

Để chứng minh chúng tôi nói những điều này đúng hay sai thì quý vị cứ xem xét: Từ khi kinh sách phát triển Bắc Tông và Nam Tông ra đời cho đến nay đã có người nào tu hành chứng quả A La Hán chưa? Có ai tu chứng đạt chân lí chưa? Có ai tu tập làm chủ sinh, già, bệnh, chết chưa? Có ai tu tập chứng Tam Minh chưa? Và có ai triển khai BÁT CHÁNH ĐẠO lập thành chương trình giáo dục đào tạo những bậc chứng quả A La Hán chưa?

Qua những câu hỏi trên đây sẽ khẳng định Phật giáo hiện tại dù là Nam Tông hay Bắc Tông đều là Phật giáo Bà La Môn (Phật giáo phát triển).

5- *“Hễ trong làng có ai đau yếu anh đều tìm đến ân cần chăm sóc và lo lắng. Bất cứ ai có việc gì nặng nhọc, anh đều tới giúp đỡ hết mình, chẳng cần biết đó là ai, giàu hay nghèo. Cứ như thế anh luôn sống vì người khác mà chẳng hề đòi ban thưởng hay trả công”*. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH THI ÂN BÁT CẦU BÁO THÂN HÀNH.

Sau khi gây ra tội lỗi của không cho của người khác (trộm trù), mọi người đều biết mặt, hai anh em quá xấu hổ và hối hận, nên người anh bỏ làng đi nơi khác, còn

người em ở lại nhưng quyết tâm sửa đổi để trở thành người lương thiện, người tốt. Vì thế người em tìm mọi cách để thể hiện những đức hạnh bổ thí. Đức hạnh bổ thí là đức hạnh dùng để đối trị tâm tham lam trộm cắp cướp giựt, đức hạnh này gồm có ba hành động bổ thí:

- 1- Bổ thí của cải tài sản như đem cho tiền bạc, cơm gạo, thực phẩm, bánh, trái cây v.v...giúp vốn làm ăn, cho ruộng đất cày cấy.
- 2- Bổ thí khẩu hành là dùng lời nói khuyên lơn, an ủi, cản ngăn không cho tranh cãi v.v...khiến cho mọi người được an tâm không còn lo sợ, buồn phiền...
- 3- Bổ thí thân hành là ra công làm cái này hoặc làm cái kia để giúp đỡ những sự nặng nhọc của người khác, như trên đã nói

Người thực hiện đức ly tham là phải biết làm từ thiện tức là biết bổ thí, nhưng bổ thí phải đúng chánh pháp. Muốn bổ thí đúng chánh pháp là chúng ta phải làm như thế nào? Phải hiểu ra sao để bổ thí mà không bị lường gạt, để hạt giống bổ thí đem lại lợi ích cho người, cho mình, chứ không phải đem công sức của cải tiền bạc ném bỏ vào chỗ ác pháp tức là chỗ cá nhân và tập thể bất thiện thì còn có nghĩa lý gì là bổ thí, bổ thí như vậy cũng giống như đem hạt tốt gieo trên đất khô cằn. Muốn bổ thí đúng nghĩa chánh pháp của Phật thì điều đó chúng ta cần phải học hiểu và nghe đức Phật dạy: *“Muốn bổ thí và cúng dường đúng chánh pháp thì phải chọn người có đức hạnh, người tu hành giới luật phải nghiêm túc, không hề vi phạm một lỗi nhỏ nhất nào, còn ngoài ra thì không nên bổ thí cúng dường, vì bổ thí cúng dường giống như đem hạt giống gieo trồng trên đất khô cằn sỏi thì chẳng có ích lợi gì”*.

Lời Phật dạy như vậy, nhưng chúng tôi có đọc kinh Đại Thừa thầy dạy **BỔ THÍ BA LA MẬT**.

Có một hoàng tử Tu Đại Noa nước Diệp Ba Phát tâm bổ thí Ba La Mật có nghĩa là cho cả thân mạng, vợ lẫn con trong khi vợ con than khóc cũng mặc kệ chỉ biết có “KHÔNG” Không của ba la mật là phi đạo đức nhân bản – nhân quả. Khi hoàng tử trời hai đứa con của mình giao cho người Bà La Môn và người Bà La Môn còn dùng roi đánh đập con mình như tử mà hoàng tử vẫn trơ trơ như đá, mặc kệ hai con kêu trời than khóc:

“Thần linh ôi! Hỡi thần linh ôi!

Hoan hỷ mách giùm mẹ chúng tôi.

Xét dạ con đi sâu chát chứa.

Đau lòng mẹ ở lụy quên thôi.

Chạnh tình nuôi dưỡng chưa thù đáp.

Đoái nghĩa curu mang chẳng đáp bồi.

Ở biết bao giờ cho rảnh nghiệp?

Cuộc đời thiết tưởng bạc hơn vôi”

Xin quý vị hãy đọc truyện cổ Phật giáo bài “BỔ THÍ BÁT NGHỊCH Ý” trang 19 tập I sẽ thấy kinh sách Đại Thừa dạy phương pháp tu hành phi đạo đức mà các nhà Đại Thừa gọi là pháp BỔ THÍ BA LA MẬT BÁT TƯ NGHÌ.

Khi chúng tôi đọc bài kệ của hai đứa bé, chúng không còn trông cậy vào sự che chở của cha và đang mong chờ bàn tay âu yếm của mẹ đã làm chúng ta xúc động, còn hoàng tử tu hành thành chánh giác nên trở trở như đá, như cây gỗ, không còn nhân tính con người.

Tu hành mà trở thành cây đá thì tu hành làm gì, nếu đức Phật tu đã trở thành cây đá thì làm gì hôm nay chúng ta có Bốn chân lí, có Tứ vô lượng tâm, có Tứ chánh cần, có pháp Như lý tác ý, có đạo đức nhân bản - nhân quả. Cho nên chúng ta cần phải xem xét lại kinh sách Đại Thừa và kinh sách Nam Tông tu hành chưa đến đâu mà viết kinh sách là giết người như trường hợp hoàng tử Tu Đại Noa.

6- *“Nhiều năm trôi qua, một bữa nọ, có một vị khách bộ hành đi ngang qua ngôi làng. Trong lúc ngồi ở trong quán nước bên đường, ông trông thấy một ông lão, trên trán có khắc một dấu khác lạ ngôi gân đó. Bất kỳ ai trong làng đi ngang qua cũng đều dừng lại kính cẩn chào hỏi cụ; đám trẻ con chơi xong cũng chạy đến sà vào lòng cụ. Tất cả mọi người đều kính trọng ông lão”.* Câu này dạy ĐỨC KÍNH TRỌNG HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Sau nhiều năm thực hiện đức bổ thí người em đã chiếm trọn lòng tin yêu của mọi người, bây giờ họ không còn xem ông là người ăn trộm cừu nữa mà xem ông như một ông Thánh. Bổ thí là một hành động của đức ly tham, nhưng bổ thí cũng chính do từ đức hiếu sinh mới thật sự đức bổ thí đúng chánh pháp. Bởi vậy có lòng thương yêu chân thật thì mới có sự bổ thí chân chánh, chứ không phải bổ thí theo phong trào.

Từ một người ăn trộm trở thành một thánh nhân chỉ có khác nhau ở hành động và tâm tính mà thôi, chứ thánh nhân và con người chỉ là một người. Khi tham lam đi bắt trộm cừu là người ăn trộm, nhưng từ bỏ lòng tham lam và lìa xa những hành động đi ăn trộm, ăn cắp đổi lại hành động bổ thí thương yêu mọi người là thánh nhân.

Theo Phật giáo chúng ta không cần làm thánh, làm thiên thần mà chỉ cần làm con người đúng nghĩa của con người là sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Bởi vậy, một người sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh, ai muốn gọi họ thánh hay phạm hay gì gì cũng được, nhưng chính bản thân của họ, họ phải biết hơn ai hết. Họ biết họ bây giờ tâm tham, sân, si, mạn, nghi không còn, tâm họ bất động trước các ác pháp và các cảm thọ, tâm họ lúc nào cũng thanh thản, an lạc và vô sự, ngồi đâu tĩnh táo, không bao giờ bị hôn trầm, thù miên, vô ký, tâm luôn luôn tỉnh giác quán sát trên Tứ niệm xứ, không bao giờ phóng dật.

Một người tu theo Phật giáo không thích những điều kỳ lạ, không đắm mê những thần thông phép thuật, không thích cõi này, cõi kia, nhưng cũng không mong cầu tu hành thành Thần, Thánh, Tiên, Phật hoặc cầu những bậc này gia hộ cứu rỗi cho mình mà chỉ chính mình biết vươn lên, biết khắc phục và chế ngự thân tâm mình không làm những điều xấu ác, mà còn biết làm những điều lành để không làm khổ mình, khổ người và khổ muôn loài chúng sinh. Đó là ước nguyện của người tu theo Phật giáo, vì thế họ rất vui lòng sống với đức hiếu sinh, sống với đức ly tham. Họ rất sung sướng khi họ đã sống với những đức hạnh này để họ được giải thoát mà người khác cũng được an vui và hạnh phúc.

7- *“Thấy ngạc nhiên, người khách lại hỏi thăm vị chủ quán:*

- Hai ký tự trên trán ông cụ có nghĩa là gì thế?

- Tôi cũng không rõ nữa. Chuyện xảy ra cách đây đã lâu lắm rồi - Người chủ quán đáp: Sau đó, ông ngừng lại một chút suy nghĩ rồi nói – nhưng theo tôi chắc nó có nghĩa là “Thánh nhân”.

“TS” có hai nghĩa theo tiếng Anh: “Sheep Thief” là tên trộm cừu và “Saint” là Thánh nhân”. Câu này dạy ĐỨC CHUYỂN ĐỔI NHÂN QUẢ LY THAM.

Từ một người ăn trộm cừu để chuyển đổi thành một thánh nhân đâu phải khó khăn. Phải không quý vị?

Muốn được vậy chỉ có sống trong giới luật đức hạnh của Phật. Người ăn trộm cừu chỉ biết ăn năn hối cải bằng cách sống với đức bố thí mà người ta còn gọi là thánh nhân huống là chúng ta sống đúng 5 giới luật đức hạnh của Phật trong NGŨ GIỚI thì họ sẽ xem chúng ta là những bậc vĩ đại như thế nào?

Giới luật đức hạnh của Phật giáo giúp cho con người sống không làm khổ cho nhau nữa; giúp cho con người sống làm chủ những sự khổ đau của chính thân tâm mình và chấm dứt sự tái sinh luân hồi trong đau khổ từ kiếp này sang kiếp khác. Đạo Phật rất thực tế rất đời thường, nhưng rất đạo đức cao thượng. Vì thế đạo Phật rất tuyệt vời, sống trong thế gian mà vượt ra ngoài thế gian, xứng đáng làm người là con người.

BÀI HỌC THỨ 5
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

MỘT DƯỢC SĨ BỊ SÁT HẠI BỞI HAI TÊN CƯỚP HUNG HÃN

Đặc san báo CATP số ra ngày 11-12-2004 có đưa tin về vụ án mạng xảy ra trên địa bàn huyện Thạnh Phú, tỉnh Bến Tre. Với hành vi tàn độc cùng sự chuẩn bị khá chu đáo của hung thủ đã cho thấy tính chất đặc biệt nghiêm trọng của vụ án .

Khoảng 22 giờ ngày 8-12- 2004 quốc lộ 57 thuộc địa bàn xã Tân Phong lúc này đã chìm hăng trong màn đêm tĩnh mịch. Hai bóng đen đang ngồi thì thào to nhỏ thì bất chợt xa một ánh đèn xe máy quét đến khiến cả hai mừng thầm trong bụng. Khi xe đến gần, một trong hai thanh niên vẫy tay xin được quá giang. Nhìn cả hai đáng tuổi con cháu mình, đang đêm lại lỡ đường. Người đàn ông dừng xe cho hai kẻ lạ mặt đi nhờ mà không một chút đắn đo. Được một đoạn khoảng chừng 500m, chúng nhờ chở vào đoạn đường rẽ liên ấp thuộc ấp Qui Đức, xã Quới Điền. Đến một nơi vắng vẻ, hai bên là một ruộng lúa cách quốc lộ 57 chừng 80 mét (gần chân cầu Dương Văn Nguơn) lúc này cả hai kẻ quá giang xe lộ nguyên hình là hai tên cướp hung ác. Vừa bước xuống xe, một tên cầm dao Thái lan loại lưỡi xếp, tên kia dùng gậy đâm và đánh cho tới khi nạn nhân bất động, cả hai khiên xác nạn nhân quăng xuống ruộng lúa. Lọc được trong túi quần, áo nạn nhân 103 ngàn đồng, chúng cướp chiếc xe máy chạy về hướng phà Hàm Luông.

Khi đến gần bến phà, sợ phát hiện những vết máu và bùn dính trên người (do vật lộ trong lúc bị nạn nhân chống cự), cả hai vào nhà một người dân gần đấy xin được... tắm nhờ. Nhận thấy điều bất thường ở 2 vị khách lạ này, chủ nhà với tinh thần cảnh giác cao, một mặt giả vờ cho chúng tắm, một mặt sai người nhà đi báo Công An và lực lượng bảo vệ phà. Vừa tắm xong cả hai đã thất kinh hồn vía khi thấy lực lượng Công An xã đã đợi chúng tự bao giờ.

Ngay khi đưa cả hai đối tượng cùng chiếc xe máy về trụ sở, bọn chúng khai nhận tên là Trần Quốc Quy, sinh năm 1987 và Nguyễn Văn Hoà, SN 1988, cùng ngụ ấp Phú, xã Tân Phong, huyện Thạnh Phú. Mờ sáng hôm sau nguồn tin về một vụ cướp của giết người lan nhanh trong huyện gây sự tò mò trong người dân. Thông tin về lai lịch nạn nhân cũng nhanh chóng được xác định. Ông tên Mai Văn Hóa, SN 1965 (nguyên là một dược sĩ đã nghỉ việc) ngụ ấp 7 thị trấn Thạnh Phú. Buổi chiều hôm ấy, ông Hoá trên đường đi thăm người thân về nhà thì bị bọn cướp giết .

Tại cơ quan Công An, Quy và Hoà khai nhận, để chuẩn bị cho phi vụ làm ăn này, trước đó cả hai đã lên chợ thị xã mua một biển số xe giả nhằm thay vào biển số thật. Nếu thành công chúng cùng nhau lên thành phố bán xe lấy tiền tiêu xài thỏa thích. Đêm

ây cùng với những vật dụng cần thiết như: Dao, gậy, khẩu trang mang sẵn trong người cả hai cùng ra đón xe khoảng chừng 30 phút thì ông Hoà chạy tới.

Qua tìm hiểu chúng tôi được biết Hòa vừa nghỉ học được vài ngày, còn Quy đi làm thuê ở Đồng Tháp mới về. Mặc dù chưa có tiền án, tiền sự nhưng theo cán bộ xã Quới Điền và Tân Phong thì gần đây hiện tượng thanh thiếu niên kết bè phái gây gỗ đánh nhau đang xuất hiện trên địa bàn tỉnh, Quy và Hòa tập tành bước vào thế giới phạm pháp ấy. Nhiều lần những đối tượng này đã ngang nhiên phá phách nhà người khác giữa ban ngày, nhưng vì sợ chúng trả thù nên ít ai dám tố cáo. Hiện vụ việc đang được Công An tỉnh Bến Tre tiếp tục điều tra xử lý. Tuy nhiên cho dù vì lý do gì đi nữa, hành vi mất hết tính người của Quy và Hòa sẽ phải bị pháp luật trừng trị thích đáng.

Nguyễn Minh - Phan Long

Báo Công An thứ năm ngày 1-3-2007

NHỮNG CÂU HỎI

1- “Khoảng 22 giờ ngày 8-12- 2004 quốc lộ 57 thuộc địa bàn xã Tân Phong lúc này đã chìm hăng trong màn đêm tĩnh mịch. Hai bóng đèn đang ngời thì thắm to nhỏ thì bất chợt xa một ánh mắt đèn xe máy quét đến khiến cả hai mừng thắm trong bụng. Khi xe đến gần, một trong hai thanh niên vẫy tay xin được quá giang. Nhìn cả hai đáng tuổi con cháu mình, đang đêm lại lỡ đường. Người đàn ông dừng xe cho hai kẻ lạ mặt đi nhờ mà không một chút đắn đo”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

2- “Được một đoạn khoảng chừng 500m, chúng nhờ chở vào đoạn đường rẽ liên ấp thuộc ấp Qui Đức, xã Quới Điền”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

3- “Đến một nơi vắng vẻ, hai bên là một ruộng lúa cách quốc lộ 57 chừng 80 mét (gần chân cầu Dương Văn Ngươn) lúc này cả hai kẻ quá giang xe lộ nguyên hình là hai tên cướp hung ác. Vừa bước xuống xe, một tên cầm dao Thái lan loại lưỡi xếp, tên kia dùng gậy đâm và đánh cho tới khi nạn nhân bất động, cả hai khiên xác nạn nhân quăng xuống ruộng lúa. Lọc được trong túi quần, áo nạn nhân 103 ngàn đồng, chúng cướp chiếc xe máy chạy về hướng phà Hàm Luông”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

4- “Khi đến gần bến phà, sợ phát hiện những vết máu và bùn dính trên người (do vật lộn trong lúc bị nạn nhân chống cự), cả hai vào nhà một người dân gần đấy xin được... tắm nhờ. Nhận thấy điều bất thường ở 2 vị khách lạ này, chủ nhà với tinh thần cảnh giác cao, một mặt giả vờ cho chúng tắm, một mặt sai người nhà đi báo Công An và lực lượng bảo vệ phà. Vừa tắm xong cả hai đã thất kinh hồn vía khi thấy lực lượng Công An xã đã đợi chúng tự bao giờ” Đoạn này dạy đạo đức gì?

5- “Ngay khi đưa cả hai đối tượng cùng chiếc xe máy về trụ sở, bọn chúng khai nhận tên là Trần Quốc Quy, sinh năm 1987 và Nguyễn Văn Hoà, SN 1988, cùng ngụ ấp Phú, xã Tân Phong, huyện Thạnh Phú. Mờ sáng hôm sau nguồn tin về một vụ cướp của giết người lan nhanh trong huyện gây sự tò mò trong người dân. Thông tin về lai lịch

nạn nhân cũng nhanh chóng được xác định. Ông tên Mai Văn Hóa, SN 1965 (nguyên là một dược sĩ đã nghỉ việc) ngụ ấp 7 thị trấn Thạnh Phú. Buổi chiều hôm ấy, ông Hoá trên đường đi thăm người thân về nhà thì bị bọn cướp giết”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Khoảng 22 giờ ngày 8-12- 2004 quốc lộ 57 thuộc địa bàn xã Tân Phong lúc này đã chìm hăng trong màn đêm tĩnh mịch. Hai bóng đen đang ngồi thì thào to nhỏ thì bất chợt xa một ánh mắt đèn xe máy quét đến khiến cả hai mừng thầm trong bụng. Khi xe đến gần, một trong hai thanh niên vẫy tay xin được quá giang. Nhìn cả hai đáng tuổi con cháu mình, đang đêm lại lỡ đường. Người đàn ông dùng xe cho hai kẻ lạ mặt đi nhờ mà không một chút đắn đo”. Đoạn này dạy THIẾU ĐỨC CẢNH GIÁC HIẾU SINH Ý HÀNH.*

Như chúng ta đều biết, từ khi đức Phật ra đời cho đến ngày nay đã hơn 2.500 năm, Ngài đã đem lại cho loài người một nền đạo đức nhân bản – nhân quả, sống không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh. Thế mà một thời gian quá dài hơn 2.500 năm, nhưng con người từ Đông sang Tây chẳng có ai biết đến nền đạo đức này là gì nữa. Người ta chưa bao giờ nghe nói đến cái tên, thì làm sao biết được những hành động đạo đức đó. Thậm chí ngay đến cả chương trình giáo dục đào tạo tám lớp học đạo đức nhân bản – nhân quả đó, con người cũng không biết. Do không biết đạo đức này nên con người chạy theo lòng dục vọng tham tham. Tất cả các nước trên hành tinh này không có nước nào không có trộm cắp, cướp giựt của cải, giết người. Vì lòng tham lam cho nên, thế giới lúc nào cũng có chiến tranh, không nước này thì nước khác. Ngày nào trên thế giới không nước này thì nước kia cũng xảy ra nạn gian tham trộm cắp, cướp giựt, cờ bạc, cá cược, hiếp dâm, mãi dâm v.v... Vì thế, ban đêm nhà nhà đều phải đóng cửa, luôn luôn lo sợ những kẻ gian tham lên vào trộm cắp. Còn ra đường thì lo sợ những kẻ móc túi, giựt túi xách. Cho nên, ở trong nhà, cũng như khi ra đường ai cũng đều cảnh giác và nôm nớp lo sợ.

Bởi vậy, con người không học đạo đức ly tham, cho nên tâm còn đầy đầy tham, sân, si, mạn, nghi nên thấy cái chi cũng tham muốn, thấy cái chi cũng muốn lấy. Từ lòng tham muốn sinh ra muôn ngàn mưu mô thủ đoạn để cướp đoạt công sức, tiền bạc, tài sản, ruộng đất v.v... của người khác.

Trong xã hội loài người, người lãnh đạo đất nước phải sáng suốt bắt buộc toàn dân, từ già chí trẻ, người nào cũng phải đi học ĐỨC LY THAM, có học đức ly tham thì xã hội mới không có người gian tham trộm cắp, cướp giựt v.v...

ĐỨC LY THAM rất cần cho mọi công dân trong một nước. Muốn cho xã hội có trật tự an ninh thì mọi người phải học đức ly tham. Nguyên nhân mất trật tự an ninh trong thôn xóm, làng, thị xã, thị trấn, thành phố, thủ đô, chính do lòng tham muốn của con người. Lòng tham muốn mới sinh ra trộm cắp, cướp của giết người; chính lòng tham muốn của con người mà gia đình tan nát, con cái đi kiện thưa cha mẹ, anh em chia

lia, đâm chém giết nhau vì ruộng đất của cải tài sản; chính lòng tham muốn của con người mà thế giới chiến tranh không bao giờ chấm dứt. Vì thế, chúng ta cần mở một chiến dịch diệt trừ lòng tham muốn, có như vậy thì tệ nạn trộm cắp, cướp giựt mới chấm dứt. Nhờ đó nhà nhà ngủ không đóng cửa, ngoài đường của rơi không ai lượm. Một đất nước muốn nhân dân được bình an, yên ổn, xã hội có trật tự an ninh thì nên tổ chức những lớp học đạo đức ly tham để xóa tệ nạn trộm cắp, cướp của giết người.

Trong một xã hội, đạo đức đang xuống cấp thì mọi người cần phải cảnh giác. Cảnh giác là một đức hạnh, là một thiện pháp, nó sẽ chuyển được nghiệp báo nhân quả. Nếu bác Mai Văn Hóa đề cao cảnh giác ban đêm thấy thanh niên nam nữ tuổi trẻ hay người lớn tuổi xin quá giang thì đừng cho.

Thứ nhất chạy xe ban đêm thấy có người đón xe xin quá giang thì tổng ga chạy nhanh để tránh tai họa. Đó là cách cứu mình duy nhất trên đường đi lúc ban đêm. Nhiều người thiếu cảnh giác mang lại cái chết đau lòng cho nhiều người, nhất là gia đình.

Thứ hai nếu có cho quá giang thì chở thẳng vào trụ sở Công An nhờ họ giúp đỡ còn mình thì trở về nhà.

Xưa có một Bà La Môn tốt bụng ông đang cưỡi ngựa bỗng thấy có một người ôm chân rên la, kêu khóc không đi được. Ông Bà La Môn xuống ngựa, và nhường ngựa cho người bị tai nạn và ông dắt ngựa đi, nhưng người bị nạn kêu đau chân và xin: Ông hãy đưa dây cương ngựa cho tôi thì ngựa đi mới êm được. Nhưng khi nắm được dây cương thì người bị nạn kia ra roi ngựa chạy như bay.

Người Bà La Môn biết mình bị lừa liền gọi người kia dừng và nói đôi lời:

- Này ông bạn! Hành động của ông bạn quý quá, nếu sau này có ai bị nạn chắc không còn ai dám giúp đỡ, vậy ông bạn cứ đi!!! Xã hội đầy trộm cướp mà ban đêm cho quá giang là điều thiếu cảnh giác

Một anh xe ôm chở hai người khách nhờ cảnh giác, thấy khả nghi, nên khi chạy đến chỗ đông người, liền dừng lại, chạy bỏ xe và tri hô, nhờ đó thoát nạn, quần chúng bắt được hai tên cướp có súng.

Nếu bác Hóa biết cảnh giác thì đâu có xảy ra cái chết rất oan uổng như thế này. Bác Hóa là một người tốt, xem hai chú thanh niên kia như con cháu, nên sẵn sàng giúp đỡ, thế mà hai cháu thanh niên này có học đạo đức hiếu sinh và đức ly tham bao giờ đâu, nên lòng tham ngút ngàn chỉ còn biết có của cải, tài sản nên nở nhẩn tâm giết chết bác Hóa. Vậy tội này về ai? Nếu hai cháu thanh niên này có học đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham thì đâu có xảy ra một cảnh giết người đau lòng, nát dạ, trước cái chết thảm thương của bác Hóa như thế này. Phải không quý vị?

Tình trạng đất nước chúng ta thường xảy ra những tệ nạn xã hội dẫy đầy, ngày một tăng thêm làm cho những người lãnh đạo đất nước đau đầu và người dân sống trong lo âu và sợ hãi.

2- “Được một đoạn khoảng chừng 500m, chúng nhờ chở vào đoạn đường rẽ liên ấp thuộc ấp Qui Đức, xã Quới Điền, đến một nơi vắng vẻ, hai bên là một ruộng lúa cách quốc lộ 57 chừng 80 mét (gần chân cầu Dương Văn Ngươn) lúc này cả hai kẻ quá giang xe lộ nguyên hình là hai tên cướp hung ác. Vừa bước xuống xe, một tên cầm dao Thái lan loại lưỡi xép, tên kia dùng gậy đâm và đánh cho tới khi nạn nhân bất động, cả hai khiên xác nạn nhân xuống ruộng lúa. Lục được trong túi quần, áo nạn nhân 103 ngàn đồng, chúng cướp chiếc xe máy chạy về hướng phà Hàm Luông”. Đoạn này nói hành động bất lương THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Đọc đoạn này chúng ta mới thấy con người quá hung dữ, tàn ác nở nhần tâm giết người một cách đau thương, cho nên con người hiện giờ độc ác hơn loài thú hung dữ.

Nền đạo đức đang xuống cấp chúng ta hãy đề cao cảnh giác, không nên tin bất cứ một người nào khác. Đức đề cao cảnh giác giúp chúng ta vượt thoát mọi sự khổ đau, thoát ra khỏi những tai nạn hiểm nghèo.

Hiện giờ người nào cũng đầy ắp những tâm tham, sân, si, mạn, nghi, vì thế đức cảnh giác rất cần thiết cho chúng ta trong lúc này. Khi gây gổ với ai, họ có thể giết chúng ta dễ như chơi. Vậy khi thấy ai gây gổ thì nên nhẫn nhịn và tránh xa. Càng nhẫn nhịn tránh xa càng tốt. Phải tập im lặng như Thánh. Ngày xưa ngoại đạo chửi mắng Phật và chúng thánh tăng thậm tệ trước mặt Phật, nhưng Ngài im lặng không hề có tiếng qua tiếng lại. Cho đến khi các đệ tử của Người hỏi lý do như thế nào mà nhẫn nhịn như vậy? Ngài trả lời:

Khen không đúng giới luật là khen sai, chê không đúng giới luật là chê sai. Khen chê không đúng có gì mà phải cãi qua cãi lại với những người hung ác, không biết giới luật, không biết đạo đức.

Cảnh giác để không làm khổ mình, khổ người; cảnh giác để chuyển nhân quả, làm cho những điều ác xa lìa, và làm cho những điều thiện được tăng trưởng.

Học Phật pháp chúng ta biết rất nhiều đức hạnh, vì mỗi hành động của chúng ta là đức hạnh hay không đức hạnh rất dễ nhận xét, khi một hành động mang đến sự khổ đau cho mình, cho người là hành động thiếu đức hạnh, còn ngược lại là hành động có đạo đức. Cho nên đạo đức tới đâu thì sự bình an yên vui đến đó.

Trong cuộc đời của chúng ta có ba nơi xuất phát hành động đạo đức hay không đạo đức chúng ta đều biết rất rõ, đó là thân, miệng, ý. Khi thân, miệng, ý nói, làm hay suy nghĩ một điều gì mà điều đó có sự đau khổ cho mình, cho người hay cho cả hai là chúng ta biết là hành động ác, là hành động thiếu đạo đức, còn ngược lại là chúng ta sống có đạo đức.

Khi xin quá giang đó là khẩu hành lừa đảo gạt người, rồi đến chỗ vắng giết người để cướp của cái xe cộ, thật là tàn ác, những kẻ gian ác mất tính người, thật đáng chê trách, họ chỉ còn là bản chất của loài thú dữ.

Con người mà dám giết con người thì phải có sự huân tập sát hại những loài động vật không biết bao nhiêu con mà kê. Đôi tay họ đã vấy máu ghê gớm và đã hóa thành quen, một nghiệp lực giết hại. Cho nên khi giết người cướp của họ không còn là một con người; họ không còn có một tình người biết thương xót ai cả, họ chỉ còn biết sợ Công An, người thi hành pháp luật của Nhà nước mà thôi.

Giết một người như giết một con vật thì đạo đức hiếu sinh đối với những người này chẳng còn có một chút xíu nào cả, chính họ còn không biết thương họ, họ đã làm khổ họ, họ đã giết chết nhân tính, lòng thương yêu của họ.

4- “*Khi đến gần bến phà, sợ phát hiện những vết máu và bùn dính trên người (do vật lộn trong lúc bị nạn nhân chống cự), cả hai vào nhà một người dân gần đấy xin được... tắm nhờ. Nhận thấy điều bất thường ở 2 vị khách lạ này, chủ nhà với tinh thần cảnh giác cao, một mặt giả vờ cho chúng tắm, một mặt sai người nhà đi báo Công An và lực lượng bảo vệ phà. Vừa tắm xong cả hai đã thất kinh hồn vía khi thấy lực lượng Công An xã đã đợi chúng tự bao giờ*” Đoạn này dạy ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Nhân nào quả nấy, vừa tạo nhân giết người cướp của xong, thì ngay đó là quả Công An bao vây nhà còng tay đưa về trụ sở. Nhân quả hiện tiền không phải đợi nhiều kiếp chỉ trong một kiếp này. Giết người thì pháp luật sẽ kêu án tù tội chung thân hoặc tử hình.

Hai cháu thanh niên này được xem như cuộc đời tới đây là hết. Nếu tuổi trẻ như hai cháu này được sinh ra, được gặp đạo đức nhân bản – nhân quả, được học lớp đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham thì hai cháu thanh niên này đâu có rơi vào những tội ác tày trời (giết người cướp của), tội lỗi quá lớn lao. Dù cho hiện giờ hai cháu có ăn năn sám hối thì không còn cách nào cứu chữa, chỉ còn chờ tòa án xét xử, chắc chắn hai cháu phải có người tử hình và phải có người tù tội chung thân, nhưng như vậy chưa xong, luật nhân quả sẽ xử phạt cái chết rùng rợn thảm thương cũng như hiện giờ các cháu đã nở tâm ra tay giết hại bác Hóa vậy.

Trong xã hội chúng ta không chỉ có hai cháu này mà còn nhiều cháu nữa. Báo chí hằng ngày thường đăng tin tức xảy ra nhiều vụ án mạng do trộm cắp cướp giật giết người. Bước chân vào thăm những trại giam khắp nơi trong nước thì số tù nhân trộm cắp, cướp của giết người, hút chích, xì ke ma túy, mãi dâm, hiếp dâm, cờ gian bạc lận đông vô số kể.

Phần đông nam nữ tội phạm đủ các loại tuổi tác, nhất là thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ tuổi còn học trò. Họ không được giáo dục đào tạo theo các lớp đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham, đạo đức chung thủy, đạo đức thành thật và đạo đức minh mẫn nên thường phạm vào những tội cướp trộm và kể đến là tội giết người. Đứng trước tình trạng thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ phạm vào những tội trộm cắp, cướp

của giết người thì thật là đáng thương, nhưng cũng đáng trách gia đình và xã hội chưa làm hết bổn phận trách nhiệm giáo dục con em của mình về đạo đức.

Ngay từ bây giờ chưa phải muộn, chúng ta là những bậc làm cha mẹ, là những bậc lãnh đạo đất nước thì phải xem xét lại vấn đề giáo dục đạo đức nhân bản – nhân quả, trong đó có nhiều đức hạnh như đã nói ở trên: Đức hiếu sinh, đức ly tham, đức chung thủy, đức thành thật và đức minh mẫn. Tất cả thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ cần phải được giáo dục học tập những đạo đức này. Nếu người nào chưa học, bắt buộc phải học. Nhờ có sự tổ chức và bắt buộc học tập đạo đức như vậy thì ngành Công An giữ gìn trật tự an ninh trong nước sẽ đỡ vất vả hơn nhiều.

Hiện giờ các cháu thanh niên hay thanh thiếu niên nam nữ hoặc bất cứ một người nào vi phạm tội trộm cắp, cướp của, giết người, hiếp dâm, mãi dâm, xì ke, ma túy, hút xách, cờ bạc v.v... thì cưỡng bức cải tạo đi học các lớp đạo đức này, nếu người nào học thi đậu được thả cho về, còn rớt thì ở lại học nữa, đến khi thi đậu mới trả tự do cho hòa nhập với cộng đồng.

Có xây dựng và đào tạo đạo đức như vậy thì xã hội này mới bình an, mới không còn những tệ nạn xã hội, mới không còn cảnh giết người, những cái chết rất oan uổng.

5- *“Ngay khi đưa cả hai đối tượng cùng chiếc xe máy về trụ sở, bọn chúng khai nhận tên là Trần Quốc Quy, sinh năm 1987 và Nguyễn Văn Hòa, SN 1988, cùng ngụ ấp Phú, xã Tân Phong, huyện Thạnh Phú. Mờ sáng hôm sau nguồn tin về một vụ cướp của giết người lan nhanh trong huyện gây sự tò mò trong người dân”*. Câu này dạy ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Làm một điều ác có thể che dấu mọi người, nhưng không thể nào che dấu được luật nhân quả, nếu người làm ác còn có một chút thiện lành trong lương tâm, còn có những hành động biết thương người, biết giúp đỡ người hoặc cứu giúp yêu thương các loài động vật khác, cho nên làm một điều ác mà còn vẫn tránh được pháp luật được 5, 10 ngày hay một, hai tháng hoặc năm năm, mười năm, hai mươi năm đều do có làm những điều lành, vì thế mới tránh né pháp luật được, chờ khi hết phước thì nghiệp báo phải trả, không còn tránh né đâu khỏi. Làm ác cũng giống như một người sinh ra không thể nào tránh mưa nắng được.

Luật nhân quả rất công bằng và công lý, xử phạt rất nghiêm minh, dù một hành ác nhỏ, một lời nói có hàm ý ác thì vẫn phải trả quả, không trốn đâu khỏi, trả quả ngay liền trong hiện tại, do không hiểu luật nhân quả nên người đời thường gọi nhân quả nghiệp báo là luật trời.

Luật pháp nhân quả như vậy, cho nên chúng ta làm hay nói phải suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới làm hoặc nói, chứ đừng muốn nói sao là nói, muốn làm sao là làm, là không được, luật nhân quả không tha cho một ai cả.

Nhớ làm việc thiện, nói điều thiện chứ đừng nói và làm điều ác. Đó là lời dạy của đức Phật: “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành”.

6- “*Thông tin về lai lịch nạn nhân cũng nhanh chóng được xác định. Ông tên Mai Văn Hóa, SN 1965 (nguyên là một dược sĩ đã nghỉ việc) ngụ ấp 7 thị trấn Thạnh Phú. Buổi chiều hôm ấy, ông Hoá trên đường đi thăm người thân về nhà thì bị bọn cướp giết*”. Đoạn này dạy ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Nhân quả nghiệp báo rất đáng sợ, sắp xếp giờ khắc không sai một li hào nào. Vào giờ đó ông Hóa đi thăm người thân về, đúng lúc là Quy và Hòa ngồi chờ để cướp xe và giết người, nếu nhân quả ông Hóa không nợ cái chết như vậy thì ông sẽ về sớm hơn hoặc trễ hơn. Cho nên nhân quả cộng nghiệp ông Hóa không thể tránh khỏi.

Bởi vậy đức Phật dạy chúng ta: “ngăn ác diệt ác pháp, sinh thiện tăng trưởng thiện pháp”, nhờ thế mà nhân quả nghiệp báo không có, nên cuộc sống của chúng ta đều gặp nhiều may mắn. Người sống thiện không bao giờ lo lắng, sợ hãi; người sống thiện tâm hồn luôn thanh thản, an lạc và vô sự.

Trong lớp học đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham, sao các tu sinh lại còn tranh chấp hơn thua từng lời nói để làm gì? Để tự tạo cho mình khổ, người khác cùng khổ theo ư? Sao lại vô minh như vậy? Trên đời các pháp đều là vô thường, có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta đâu, thế sao tu sinh lại hơn thua nhau từng lời nói để rồi kẻ ở người đi. Thật là buồn phải không các tu sinh! Cuộc đời này còn có gì đâu, chỉ toàn là sự khổ đau. Sao chúng ta không biết thương nhau?

Học đạo đức hiếu sinh thì phải thương nhau, phải tha thứ cho nhau, có sao lại tranh chấp hơn thua từng lời nói rồi mạt sát lẫn nhau, nói xấu nhau như vậy có lợi ích gì? Hay làm đau khổ mình, đau khổ người và đau khổ cả hai.

Các tu sinh học đạo đức ly tham sao lại không ly để rồi phải bỏ lớp học ra đi. Ra đi quý tu sinh sẽ còn biết tu tập cái gì đây? Quý tu sinh cứ nghĩ rằng còn có những pháp cao siêu hơn, tu để thành Phật, để thành Tiên, tu để có thần thông biến hóa tàng hình. Đó là các tu sinh sống trong ảo tưởng, trong mơ. Thật sự không còn pháp nào hơn là giới luật đức hạnh để giúp cho loài người thoát khổ. Muốn thoát khổ đau chỉ có pháp duy nhất này mới chuyển đổi nhân quả thiện ác, mới đem lại sự sống bình an cho loài người mà thôi.

Nếu không có giới luật đức hạnh nhân bản - nhân quả, không có pháp như lý tác ý thì cuộc đời sẽ trôi lăn theo dòng nhân quả nghiệp báo thì biết chừng nào con người ra khỏi luân hồi sinh tử; thì biết chừng nào chấm dứt và làm chủ nhân quả sinh, già, bệnh, chết.

Các tu sinh bỏ tu viện ra đi là đi vào bước đường cùng của cuộc đời. Rồi đây sẽ trôi lăn trong lục đạo, khổ đau không cùng tận. Tu là tu có biết bao nhiêu người tu, từ Đông sang Tây, từ Nam chí Bắc, nhưng có ai chuyển được nhân quả làm chủ sự sống chết và chấm dứt tái sinh luân hồi.

Tu theo Phật giáo là buông xả, buông xả tất cả phải trái, tốt xấu, trắng đen, danh lợi, vật chất, tiền của, ngay cả chính bản thân còn không giữ được huống lời qua tiếng lại mà không buông xả được hay sao? Sao không tập im lặng như Thánh?

Lớp học đạo đức này là lớp học gạn lọc những người có học đạo đức hay không học, những người có áp dụng đạo đức hay không áp dụng, những người nào có đạo đức thì những người đó mới được lên lớp chuyên tu tập thiền định do trực tiếp Thầy hướng dẫn. Khi các tu sinh đến với Thầy chắc không còn bao nhiêu người. Vì các tu sinh phải trải qua những lớp rèn luyện nhân cách đạo đức Tam Quy, Ngũ Giới, Bát Giới và Thập Thiện. Những giới luật được huấn luyện dạy rất kỹ càng giúp cho tu sinh dùng đạo đức làm chủ thân tâm mình.

Nhân quả nghiệp báo thật là kinh khủng, nếu không huấn luyện đạo đức thì con người sẽ luôn luôn chạy theo nhân quả tạo biết bao nhiêu ác pháp rồi cũng từ đó chịu biết bao nhiêu sự khổ đau của nghiệp báo. Nếu cứ để mọi người chạy theo vòng tròn của nhân quả nghiệp báo thì biết chừng nào ra khỏi. Nhân quả nghiệp báo là mê hồn trận, nếu mọi người không theo con đường giới luật của Phật giáo thì không thể nào thoát ra khỏi mê hồn trận này.

Đoạn tin tức trên đây cho chúng ta biết nhân quả nghiệp báo là một đạo luật rất công minh, kẻ làm ác trả quả liền như hai cháu thanh niên trên đây, còn bác Hóa thì trả nhân quả nghiệp báo kiếp trước, từ trong kiếp quá khứ có gieo nhân ác để tạo thành một nền tảng nghiệp báo của kiếp này mới gặp hai cháu thanh niên này. Ngay trong đời sống hiện tại bác Hóa do không từ bỏ giết hại và ăn thịt chúng sinh, vì thế nhân quả không chuyển đổi được nên đến giờ trả quả thì bác Hóa phải chết trong cái chết đau thương, xác được ném xuống ruộng như cá tôm.

Chúng ta là những đệ tử của đức Phật quyết tâm tu học theo những lời Phật dạy để chuyển đổi nhân quả, làm chủ sự sống chết, chấm dứt tái sinh luân hồi, tức là làm chủ nhân quả nghiệp báo. Và nhất định chúng ta sẽ làm được; và làm được trong một đời này, không phải chờ đợi nhiều đời, nhiều kiếp sau nữa. Quyết một lòng giữ gìn đức hạnh và giới luật tu hành đến cùng, chẳng bỏ cuộc. Phải không các tu sinh?

Quý tu sinh hãy cố gắng bền chí tu học giới luật đức hạnh cho thông suốt, cho thấm nhuần, để biến giới luật đức hạnh là mình, mình là giới luật đức hạnh.

Học tập và rèn luyện nhân cách về giới luật đức hạnh không phải học để hiểu suông mà học để sống. Học để sống là phải siêng năng bền chí hằng ngày đều tác ý khi gặp phải những đối tác làm mất sự bình tĩnh. Khi tâm mất bình tĩnh thì tất cả ác pháp sẽ tấn công vào tâm và chừng đó đức hạnh không còn nữa, chỉ còn lại một bãi chiến trường đau khổ.

Cho nên, dù chuyện lớn hay chuyện nhỏ, chúng ta đều phải nhắc tâm: “Tất cả mọi việc xảy ra trên thế gian này đều là do nhân quả mà nhân quả thì luôn luôn biến đổi, vì vậy mọi vật đều biến đổi thì có vật nào là của ta, thì có việc gì là phải là trái; thì có việc gì là đúng là sai, tất cả là trò diễn kịch của nhân quả theo nghiệp mà tác động tạo ra biết

bao nhiêu sự khổ đau cho mình cho người. Vậy chúng ta chỉ còn biết thương yêu chứ không nên ghét ai cả. Vì thế đức Phật dạy: “Thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người” Cho nên mỗi khi có điều gì xảy ra chúng ta nên thấy lỗi mình, đó là câu tác ý hay nhất.

BÀI HỌC THỨ 6
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN VÌ MẢNH
ĐẤT HƯƠNG QUẢ

Đứng trước vành móng ngựa là người đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, da đen thân hình gầy gò với khuôn mặt khắc khổ. Bị cáo đưa mắt nhìn hai đứa cháu ruột như muốn van xin sự tha thứ về tội lỗi mình đã gây ra khiến chúng vốn mồ côi mẹ nay lại mất cha trong nỗi đau đớn ê chề .

Cách đây 25 năm, Nguyễn Văn Bê và cô thôn nữ Trần thị H. Cưới nhau và sinh được hai người con là Nguyễn Văn T và Nguyễn Thị N hạnh phúc gia đình họ đang âm ỉ em thì chị H qua đời (năm 1993), ông B dắt hai con về gởi bên ngoại để các dì nuôi dưỡng rồi bỏ đi biệt. Đầu tháng 8 – 2005 Ông B quay về quê và tạm trú tại nhà anh ruột duy nhất là Nguyễn Văn M, Nguyễn Văn M cũng có vợ và một con trai. Nhưng với bản tính hung bạo, thường “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” nên bà S (vợ ông M) cùng đứa con trai đã ra ở riêng. chỉ còn ông M sống một mình trong ngôi nhà của cha mẹ để lại, hàng ngày kiếm sống bằng nghề chài lưới trên sông. Theo như lời khai nhận của Nguyễn Văn M. Trước cơ quan Công An, thì sau khi về quê ông B đến ở chung với M và hai lần có đề cập đến chuyện dựng nhà trên mảnh đất hương quả nhưng M. không đồng ý. Chừng 7 giờ tối ngày 13- 9- 2005 hai anh em họ lại có cuộc tranh luận, rồi dẫn đến cãi vã gay gắt cũng lại về chuyện đất đai. Không kiềm chế được bản thân, ông M chạy ra ngoài lấy chiếc rựa sắt, quay vào nhà chém ông B lúc đó đang ngồi quay lưng ra cửa cho đến chết .

Ngay đêm đó Nguyễn Văn M, dùng dây buộc nạn nhân kéo ra sông cách nhà 40m. Sau đó dùng ghe chở qua bên kia sông gò bồi để phi tang. Nguyễn Văn M nghĩ rằng thủy triều lên để kéo xác nạn nhân ra biển. Sự mất tích của Nguyễn Văn B cũng chẳng có gì quan trọng, bởi trước đây 12 năm B cũng từng bỏ đi, chắc sẽ chẳng có ai thắc mắc gì ..

khoảng 5 giờ chiều ngày 16 -9- 2005 một chiếc vỏ lãi chở đám cưới trên sông gò bồi thuộc địa phận huyện Tuy Phước đã phát hiện một xác chết nổi lênh bênh trên sông và trôi dạt vào bờ, nên nhờ dân địa phương báo tin cho Công An kịp thời có mặt tại hiện trường tổ chức vớt xác lên bờ. Tử thi là một người đàn ông, ngoài 40 tuổi chết trước đó khoảng 3-4 ngày. Trên thi thể có 12 vết thương , trong đó có vùng đầu 5 nhát. Nhận định đây có khả năng là vụ giết người nhằm phi tang chứng nên cơ quan điều tra đã kết

hợp cùng các cơ quan có chức năng nhanh chóng làm rõ vụ việc. Bước đầu cơ quan điều tra nhận định nguyên nhân vụ án là vì mâu thuẫn cá nhân gay gắt, không loại trừ khả năng giết người cướp tài sản. giữa nạn nhân và hung thủ có thể có mối quan hệ thân thiết, cũng trong ngày hôm đó, hàng trăm người dân đứng chật trên dòng sông gò bồi bàn tán xôn xao. Tin đồn thất thiệt cũng được lan ra khắp nơi. Nhưng tựu trung lại vẫn là nỗi xót xa cho người đàn ông đáng thương là sự căm phẫn về hành vi phi nhân tính của hung thủ.

Công An huyện Tuy Phước phối hợp cùng các địa bàn lân cận rà sát kỹ xem có trường hợp người nào bị mất tích không, đồng thời chỉ đạo phòng nghiệp vụ khẩn trương truy tìm tung tích nạn nhân, bởi đó là mấu chốt để tìm ra đầu mối vụ án. Do tử thi hoại tử và biến dạng nên việc nhận diện không thể tiến hành được, chỉ biết rằng trên xác chết có một số vết xăm rất lạ mắt. Tuy nhiên, đó lại chính là manh mối để tìm ra tung tích nạn nhân. Khi biết được tin này, ông Nguyễn Văn C. (47 tuổi) ở Phước Hoà đã đến gặp trực tiếp trình sát, ông nói rằng: nếu nơi ngực nạn nhân có xăm hình 3 ngọn núi và đùi bên trái có xăm hình cổ quan tài có 3 ngọn nến và hai câu thơ .. thì đó chính là Nguyễn Văn B, bạn ông trước kia, ông B, có nhờ ông xăm những hình trên để làm kỷ niệm, như vậy xác chết trên được khẳng định là của ông Nguyễn Văn B, sau khi xác nhận được tung tích nạn nhân, cơ quan điều tra tiến hành rà sát các mối quan hệ mâu thuẫn cá nhân và nhận định, có khả năng đây là vụ án có liên quan đến tình cảm gia đình. Và hung thủ sa lưới.

Trong đám tang ông B, thân nhân hàng xóm đều tỏ vẻ thương xót, duy chỉ có một người vẫn ráo nước mắt và luôn có nhiều biểu hiện bất thường, đó là ông Nguyễn Văn M là anh ruột nạn nhân được biết nơi phát hiện xác nạn nhân chỉ cách nhà ông M chừng 100 mét, nhưng ông ta vẫn đứng đưng, bàng quan như không có chuyện gì xảy ra. Thời gian trước và sau khi phát hiện xác ông B, Nguyễn Văn M đã án binh bất động trong nhà, cửa nẻo luôn được khóa chặt. Chính vì thế Nguyễn Văn M là đối tượng có nhiều nghi vấn liên quan đến vụ án đã man trên. Sau khi tổng hợp nhiều nguồn tin và tài liệu, cơ quan điều tra khẳng định: Nguyễn Văn M chính là hung thủ đã giết ông Nguyễn Văn B. Tuy nhiên, quá trình bắt giữ tiến hành rất khó khăn, bởi Nguyễn Văn M đã tử thủ trong nhà và luôn cầm thuổng nhọn để hăm dọa lực lượng làm nhiệm vụ. nhưng bằng mưu trí và các biện pháp nghiệp vụ. Lực lượng trinh xác đã khống chế được Nguyễn Văn M khám xét nhà M, cơ quan Công An thu giữ được số hung khí và tang vật liên quan đến vụ án. Qua đấu tranh khai thác, bước đầu Nguyễn Văn M đã khai nhận hành vi giết em ruột mình. Mặc dù đã che dấu hành vi phạm tội một cách tinh vi nhưng tội ác đã man cuối cùng cũng đã bị lôi ra ánh sáng. Hành vi phạm tội của M đặc biệt nghiêm trọng, không còn tính người, ra tay giết hại đứa em ruột máu mủ của mình chỉ vì lợi ích cá nhân. Mới đây Nguyễn Văn M đã phải ra trước vành móng ngựa để lãnh nguyên bản án cho những hành động của mình. (Báo Công An Thành Phố Hồ Chí Minh) Trần kim Anh.

NHỮNG CÂU HỎI

1- “Cách đây 25 năm, Nguyễn Văn B và cô thôn nữ Trần thị H cưới nhau và sinh được hai người con là Nguyễn Văn T và Nguyễn Thị N hạnh phúc gia đình họ đang âm ỉ thì chị H qua đời (năm 1993)”. Câu này dạy đạo đức gì?

2- “Ông B dắt hai con về gởi bên ngoại để các dì nuôi dưỡng rồi bỏ đi biệt. Câu này dạy đạo đức gì?

3- “Đầu tháng 8 – 2005 Ông B quay về quê và tạm trú tại nhà anh ruột duy nhất là Nguyễn Văn M Nguyễn Văn M cũng có vợ và một con trai. Nhưng với bản tính hung bạo, thường “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” nên bà S (vợ ông M) cùng đưa con trai đã ra ở riêng”. Câu này dạy đạo đức gì?

4- “Chỉ còn ông M sống một mình trong ngôi nhà của cha mẹ để lại, hàng ngày kiếm sống bằng nghề chài lưới trên sông”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Theo như lời khai nhận của Nguyễn Văn M. Trước cơ quan Công An, thì sau khi về quê ông B đến ở chung với M và hai lần có đề cập đến chuyện dựng nhà trên mảnh đất hương quả, nhưng ông M không đồng ý”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Chừng 7 giờ tối ngày 13- 9- 2005 hai anh em họ lại có cuộc tranh luận, rồi dẫn đến cãi vã gay gắt cũng lại về chuyện đất đai. Không kiềm chế được bản thân, ông M chạy ra ngoài lấy chiếc rựa sắt, quay vào nhà chém ông B, lúc đó đang ngồi quay lưng ra cửa cho đến chết”. Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Ngay đêm đó Nguyễn Văn M dùng dây buộc nạn nhân kéo ra sông cách nhà 40m. Sau đó dùng ghe chở qua bên kia sông gò bồi để phi tang. Nguyễn Văn M nghĩ rằng thủy triều lên để kéo xác nạn nhân ra biển. Sự mất tích của Nguyễn Văn B cũng chẳng có gì quan trọng, bởi trước đây 12 năm B. cũng từng bỏ đi, chắc sẽ chẳng có ai thắc mắc gì”. Câu này dạy đạo đức gì?

8- “Khoảng 5 giờ chiều ngày 16 -9- 2005 một chiếc vỏ lãi chở đám cưới trên sông gò bồi thuộc địa phận huyện Tuy Phước đã phát hiện một xác chết nổi lênh bênh trên sông và trôi dạt vào bờ, nên nhờ dân địa phương báo tin cho Công An kịp thời có mặt tại hiện trường, tổ chức vớt xác lên bờ. Tử thi là một người đàn ông, ngoài 40 tuổi chết trước đó khoảng 3-4 ngày. Trên thi thể có 12 vết thương, trong đó có vùng đầu 5 nhát. Nhận định đây có khả năng là vụ giết người nhằm phi tang chứng, nên cơ quan điều tra đã kết hợp cùng các cơ quan có chức năng nhanh chóng làm rõ vụ việc”. Câu này dạy đạo đức gì?

9- “Bước đầu cơ quan điều tra nhận định nguyên nhân vụ án là vì mâu thuẫn cá nhân gay gắt, không loại trừ khả năng giết người cướp tài sản. Giữa nạn nhân và hung thủ có thể có mối quan hệ thân thiết. cũng trong ngày hôm đó, hàng trăm người dân đứng chật trên dòng sông gò bồi bàn tán xôn xao. Tin đồn thất thiệt cũng được lan ra khắp nơi. Nhưng tựu trung lại vẫn là nỗi xót xa cho người đàn ông đáng thương là sự căm phẫn về hành vi phi nhân tính của hung thủ”. Câu này dạy đạo đức gì?

10- “*Công An huyện Tuy Phước phối hợp cùng các địa bàn lân cận rà sát kỹ xem có trường hợp nào bị mất tích không, đồng thời chỉ đạo phòng nghiệp vụ khẩn trương truy tìm tung tích nạn nhân, bởi đó là mấu chốt để tìm ra đầu mối vụ án. Do tử thi hoại tử và biến dạng nên việc nhận diện không thể tiến hành được, chỉ biết rằng trên xác chết có một số vết xăm rất lạ mắt. Tuy nhiên, đó lại chính là manh mối để tìm ra tung tích nạn nhân*”. Câu này dạy đạo đức gì?

11- *Khi biết được tin này, ông Nguyễn Văn C. (47 tuổi) ở Phước Hoà đã đến gặp trực tiếp trình sát, ông nói rằng: Nếu nơi ngực nạn nhân có xăm hình 3 ngọn núi và đùi bên trái có xăm hình cổ quan tài có 3 ngọn nến và hai câu thơ .. thì đó chính là Nguyễn Văn B bạn ông trước kia, ông B có nhờ ông xăm những hình trên để làm kỷ niệm, như vậy xác chết trên được khẳng định là của ông Nguyễn Văn B*”. Câu này dạy đạo đức gì?

12- *Sau khi xác nhận được tung tích nạn nhân, cơ quan điều tra tiến hành rà sát các mối quan hệ mâu thuẫn cá nhân và nhận định, có khả năng đây là vụ án có liên quan đến tình cảm gia đình. Và hung thủ sa lưới*”. Câu này dạy đạo đức gì?

13- “*Trong đám tang ông B thân nhân hàng xóm đều tỏ vẻ thương xót, duy chỉ có một người vẫn ráo nước mắt và luôn có nhiều biểu hiện bất thường, đó là ông Nguyễn Văn M là anh ruột nạn nhân được biết nơi phát hiện xác nạn nhân chỉ cách nhà ông M chừng 100 mét, nhưng ông ta vẫn đứng đưng, bàng quan như không có chuyện gì xảy ra. Thời gian trước và sau khi phát hiện xác ông B*”. Câu này dạy đạo đức gì?

14- “*Nguyễn Văn M đã án binh bất động trong nhà, cửa nẻo luôn được khóa chặt. Chính vì thế Nguyễn Văn M là đối tượng có nhiều nghi vấn liên quan đến vụ án đã man trên*”. Câu này dạy đạo đức gì?

15- “*Sau khi tổng hợp nhiều nguồn tin và tài liệu, cơ quan điều tra khẳng định: Nguyễn Văn M chính là hung thủ đã giết ông Nguyễn Văn B. Tuy nhiên, quá trình bắt giữ tiến hành rất khó khăn, bởi Nguyễn Văn M đã tử thủ trong nhà và luôn cầm thuổng nhọn để hăm dọa lực lượng làm nhiệm vụ. Nhưng bằng mưu trí và các biện pháp nghiệp vụ. Lực lượng trình xác đã khống chế được Nguyễn Văn M khám xét nhà M, cơ quan Công An thu giữ được số hung khí và tang vật liên quan đến vụ án. Qua đấu tranh khai thác, bước đầu Nguyễn Văn M đã khai nhận hành vi giết em ruột mình*”. Câu này dạy đạo đức gì?

16- “*Mặc dù đã che dấu hành vi phạm tội một cách tinh vi nhưng tội ác đã man cuối cùng cũng đã bị lộ ra ánh sáng. Hành vi phạm tội của M đặc biệt nghiêm trọng, không còn tính người, ra tay giết hại đứa em ruột máu mủ của mình, chỉ vì lợi ích cá nhân. Mới đây Nguyễn Văn M đã phải ra trước vành móng ngựa để lãnh nguyên bản án cho những hành động của mình*”. Câu này dạy đạo đức gì?

NHỮNG CÂU TRẢ LỜI

1- “*Cách đây 25 năm, Nguyễn Văn B và cô thôn nữ Trần thị H cưới nhau và sinh được hai người con là Nguyễn Văn T và Nguyễn Thị N hạnh phúc gia đình họ đang âm ỉm thì chị H qua đời (năm 1993)*”. Câu này dạy HẠNH VÔ THƯỜNG THEO QUI LUẬT NHÂN QUẢ.

Điều mà người ta gọi là hạnh phúc gia đình, thì ở đây chúng ta thấy vợ chồng anh B có hạnh phúc không?

Lập gia đình suốt 25 năm, sinh ra hai đứa con: Một trai, một gái, nhưng rồi vợ chết, anh không nuôi con mà đem con gửi cho bên ngoại nuôi, rồi bỏ đi biệt 20 năm.

Hạnh phúc của thế gian thật là đau khổ, khi chồng hoặc vợ chết còn lại một mình với bao kỷ niệm vui buồn cay đắng và còn một gánh nặng trên vai là phải nuôi con đó là bổn phận, trọng trách gánh vác gia đình và như vậy là hạnh phúc sao?

Trong bài này chúng ta thấy anh B sống chỉ toàn là một cuộc sống đau khổ, vợ chết bỏ con cho người khác nuôi và như vậy là một người cha thiếu đạo đức, đành bỏ con mình giao cho người khác nuôi, trong khi chúng nó được sinh ra bằng máu thịt của mình, bằng tình yêu thương của mình, thế mà anh B nở tâm bỏ chúng cho người khác nuôi thật là đáng trách.

Thật đáng thương cho hai trẻ mất mẹ lại mất cha, cuộc đời của chúng làm sao biết được tình yêu thương âu yếm của mẹ lẫn cha như thế nào? Riêng chúng ta đến tuổi này (50, 60 tuổi) mà có người cha mẹ vẫn còn sống. Cha mẹ còn sống tại tiền là một điều phước báu vô cùng, chúng ta là những đứa con có hạnh phúc rất lớn, sống trong tình yêu thương của cha mẹ. Vì vậy chúng ta hãy làm sao cho cha mẹ được vui lòng. Muốn cha mẹ được vui lòng chúng ta hãy tu hành sống đúng đức hạnh và giới luật của Phật giáo để ước nguyện và dạy lại cho cha mẹ những điều mình đã học và tu tập, nhờ đó mới đem lại cho cha mẹ một hướng đi đúng đắn, để cha mẹ tự làm chủ sự sống chết và chấm dứt tái sinh luân hồi. Ấy là làm vui lòng cha mẹ.

Cho nên cuộc đời sinh ra là một chuỗi thời gian đau khổ, người ta lầm tưởng có vợ có con, có gia đình là hạnh phúc. Sự thật không có gia đình nào có hạnh phúc chân thật họ chỉ nương tựa vào nhau để mà sống, chịu đựng vì con cái, vì danh dự sợ người ta cười chê v.v...

Tóm lại những điều người ta cho là hạnh phúc, đó là những điều mà người ta đang chạy theo dục, tìm cầu dục. Dục ví như cục xương, bỏ thì tiếc nhưng ôm nhai hoài chẳng có lợi ích gì. Càng nhai, càng lúc lại càng khổ đau hơn.

2- “*Ông B dắt hai con về gửi bên ngoại để các dì nuôi dưỡng rồi bỏ đi biệt biệt*”. Câu này dạy THIẾU ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH TRÁCH NHIỆM BỔN PHẬN.

Trong xã hội loài người có biết bao trẻ mồ côi, khi cha mẹ sinh ra sợ tai tiếng xấu xa, trong khi mình đã làm những điều xấu xa mà còn tránh xấu xa là tránh cái gì? Nỡ lòng nào đem ném bỏ con mình như ném bỏ một món đồ phế thải trong thùng rác. Có một em bé cũng được mẹ ném bỏ trong thùng rác, đàn chó đã gặm nát đôi chân của em, mai nhờ có người phát giác kịp thời đem em bé vào bệnh viện cứu chữa thật là đáng thương!

Làm cha mẹ sống không thương con cái của mình thì còn ai thương con cái của mình bằng cha mẹ. Thời đại của chúng ta là một thời đại đạo đức đang xuống cấp, tình thương yêu đã mất. Tình thương yêu đã mất thì con người còn thua xa loài thú vật. Có đúng như vậy không quý vị?

Ngay chính con họ sinh ra mà họ còn bỏ được huống là những người khác thì làm sao họ thương yêu ai. Họ thương chỉ là đầu môi chót lưỡi mà thôi.

Những trẻ mồ côi sống bằng tình thương của những nhà từ thiện, của những người xa lạ. Có những nơi nuôi trẻ mồ côi người đứng ra tổ chức nuôi trẻ là những người cùng có những hoàn cảnh sống mồ côi, nhờ đó họ cảm thông nhau nên rất thương trẻ mồ côi như chính bản thân họ.

Hỡi các bậc làm cha mẹ! Phải lấy đạo đức hiếu sinh trách nhiệm bổn phận làm người, làm đầu cuộc sống. Làm cha mẹ không được quyền bỏ con cái của mình cho người khác nuôi. Trên cuộc đời này đau thương nhiều lắm, đừng gây thêm những đau thương nữa. Hỡi các bà mẹ trẻ! Đừng nạo thai, móc bỏ thai nhi tội lắm! Các thai nhi có tội tình gì mà phải chịu chết một cách oan uổng từ trong trứng nước. Một em bé ra đời, nó có quyền sống như mọi người, không ai có quyền ném bỏ các em, hãy yêu thương che chở và đùm bọc các em, hãy nuôi dưỡng các em như chính nuôi dưỡng thân mình. Ai gây ra tội lỗi, chứ các em có làm tội lỗi gì đâu? Mà xã hội xua đuổi các em? Các em có biết gì đâu? Có làm nên tội gì đâu trong hiện kiếp này? Hỡi các bà mẹ trẻ! Sao lại nỡ tâm đem ném bỏ các em bên bờ ao, bờ sông, dòng suối hoặc trong thùng rác, tiếng kêu khóc của các em thật là thảm thiết. Danh dự mà chi, quyền lợi để làm gì đây? Hỡi các bà mẹ trẻ! Khi sinh con ra không có danh dự nào bằng danh dự đạo đức hiếu sinh trách nhiệm và bổn phận làm mẹ là phải yêu thương nuôi dưỡng các em, không có ai có quyền ném bỏ các em. Phải không quý vị?

3- “Đầu tháng 8 – 2005 Ông B quay về quê và tạm trú tại nhà anh ruột duy nhất là Nguyễn Văn M. Nguyễn Văn M cũng có vợ và một con trai. Nhưng với bản tính hung bạo, thường “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” nên bà S (vợ ông M) cùng đưa con trai đã ra ở riêng”. Câu này dạy VÔ ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THÂN, KHẨU, Ý HÀNH.

Người hung dữ là người sống vô đạo đức hiếu sinh, họ chẳng biết thương ai. Chính ngay bản thân của họ, họ còn không thương. Người hung dữ là người luôn làm khổ thân họ nhiều nhất, nhưng họ làm khổ họ là họ đã làm khổ mọi người. Họ là người vô minh, là người ngu si không trí tuệ chỉ biết hung dữ do lòng tham lam điều khiển,

cho nên họ mất hết tính người, họ là một tên nô lệ luôn luôn làm theo nghiệp lực của nhân quả ác, nên tạo ra vô vàn sự đau khổ, cho mình, cho người.

Như ông M giết người em ruột thịt của mình để giành đất hương quả, khiến cho hai đứa trẻ mồ côi mẹ, bây giờ lại mồ côi cha, thật là tội nghiệp vô cùng. Cha mẹ không còn nương tựa với dì biết có bằng tình thương yêu của mẹ không? Ai có mồ côi cha lẫn mẹ mới thấy sự đau khổ này; mới cảm thông với các em mồ côi cha lẫn mẹ; mới thấy tình yêu thương của cha mẹ là quan trọng nhất

Ông M hung dữ, ngay cả vợ con ông còn không ở với ông được thì còn ai sống với ông nổi. Cho nên ông B về ở chung với ông anh hung dữ mà không cảnh giác, cho nên ông B phải chịu chết một cách oan uổng và đau thương.

Trong đời sống hằng ngày, nếu chúng ta sống gần với những người hung dữ thì nay không có chuyện này thì mai sẽ xảy ra chuyện khác, mà có chuyện xảy ra là có sự đau khổ, vì vậy chúng ta nên tránh xa họ. Tránh xa họ là để họ không làm khổ chúng ta, nhờ đó chúng ta không trở thành đối tượng của họ, vì thế cuộc sống mới được an vui. Xưa bà Mạnh mẫu vì muốn giáo dục con mình để trở thành người lương thiện, người có đạo đức, nên nhiều lần bà thay đổi chỗ ở, nhờ đó đất nước Trung Hoa mới có ngài Mạnh Tử, một người Hiền mà đất nước này thường nhắc đến như một bậc Thánh.

Tránh xa người hung dữ là một điều phòng ngừa tốt cho cuộc sống được bình an; Tránh xa người hung dữ là để gạn lọc tâm tư của mình cho thật sạch tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Người trí tuệ bao giờ cũng thấy điều này, vì thế, tránh xa người hung dữ là thượng sách.

4- “Chỉ còn ông M sống một mình trong ngôi nhà của cha mẹ để lại, hàng ngày kiếm sống bằng nghề chài lưới trên sông”. Câu này dạy NGHỀ NGHIỆP THIẾU ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Ông M tính tình đã hung dữ lại thêm làm nghề chài lưới cá tôm trên sông, đó là làm một nghề ác giết hại chúng sinh. Làm nghề như vậy làm sao không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Vì thế ông trở thành người hung ác bậc nhất là đúng. Khi cầm rựa chém người em ruột của mình cho đến chết mà không chút lòng thương xót thì thật là một con người mất nhân tính.

Đối với chúng ta là những người tu theo Phật giáo lấy đức hiếu sinh làm sự sống cho mình. Vì thế gặp ai hung dữ thì nên tránh xa. Tránh xa chính vì biết mình chưa đủ năng lực thiện pháp để chuyên hóa hay nhiếp phục ác pháp nơi những người đó; tránh xa không phải chúng ta hèn nhát sợ hãi không dám đương đầu với họ; tránh xa là điều cần thiết tốt nhất. Vì chúng ta là những người sống ngăn ác, diệt ác pháp trong tâm, chứ không phải ngăn ác diệt ác pháp bên ngoài, nên cần tránh xa là điều tốt nhất trên bước đường tu hành theo Phật giáo. Nhất là chúng ta đang thực hiện đức hiếu sinh. Chúng ta biết rằng: Chúng ta tránh xa họ là gì chúng ta không đủ sức cảm hóa được họ được,

nhưng lòng chúng ta luôn luôn thương yêu họ chứ không phải thấy họ hung dữ, ác hại; tránh xa họ không phải là vì ghét họ. Người đệ tử Phật chỉ biết có thương yêu, chớ không có quyền ghét ai hết. Người đệ tử Phật nói ghét người khác là không phải người đệ tử của Phật. Chúng ta tránh xa họ vì chúng ta không cảm hóa chuyển đổi họ thành người lương thiện. Không cảm hóa được họ thì nên tránh xa như đức Phật đã dạy: *“Những gì cần phải tránh xa thì nên tránh xa”*.

Tránh xa người hung dữ cũng là một pháp môn tu tập trong Phật giáo, chứ không phải tránh xa là trốn tránh như trốn tù tội, như hèn nhát sợ hãi.

Tránh xa có nghĩa đối với những người này không nên qua lại chơi thân với họ, giao tiếp, nhưng khi giao tiếp thì phải luôn luôn dè dặt cẩn thận từng lời nói, từng hành động đừng để va chạm đến họ, đừng xem thường họ, đừng khi chê họ, nhưng đừng thân thích với họ như trên đã nói.

5- *“Theo như lời khai nhận của Nguyễn Văn M. Trước cơ quan Công An, thì sau khi về quê ông B, đến ở chung với M và hai lần có đề cập đến chuyện dựng nhà trên mảnh đất hương quả, nhưng ông M không đồng ý”*. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM HIẾU SINH KHẨU HÀNH Ý HÀNH.

Ông M rất tham lam, đất hương quả là đất của cha mẹ, là đất của chung, thế mà ông muốn giành cho riêng mình. Cho nên khi người em tức là ông B xin anh chia ra cho chút ít để cất nhà ở thì tai họa đến mà không lường trước được.

Lòng tham của con người không đáy, cho nên không biết bao nhiêu của cải tài sản tiền bạc lấp đầy lòng tham. Chính trong xã hội loài người trộm cắp, cướp giựt giết người đều do chính lòng tham mà ra. ông M giết ông B cũng chính lòng tham quá lớn.

Lòng tham ghê gớm lắm! Vì thế, người tu hành lúc nào cũng cảnh giác thường quan sát tâm mình, khi thấy nó mông khởi lòng tham lam dù bất cứ nó tham lam một việc nhỏ nhặt nào chúng ta cũng đều phải phát hiện để ngăn chặn và nhất định phải diệt trừ lòng tham. Muốn diệt trừ lòng tham thì chỉ có đức ly tham, đức ly tham là một đức hạnh tuyệt vời, nó giúp chúng ta không còn tham ăn, tham ngủ, tham tiền, tham bạc, tham danh, tham lợi, tham sắc v.v... Nó giúp chúng ta không trở thành người hung ác.

Chúng ta là đệ tử của Phật, chúng ta phải làm sao để dứt trừ tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Đó là những tâm ác độc khiến chúng ta trôi lăn trong sáu nẻo luân hồi, chịu biết bao nhiêu sự khổ đau từ kiếp này sang kiếp khác. Vì thế, chúng ta phải sáng suốt đừng để tâm tham đắm mà giặc sinh tử luân hồi sẽ cướp mạng sống của chúng ta, mà chính tâm tham đắm biến chúng ta trở thành người hung ác. Những người nô lệ cho giặc nhân quả luân hồi.

6- *“Chừng 7 giờ tối ngày 13- 9- 2005 hai anh em họ lại có cuộc tranh luận, rồi dẫn đến cãi vã gay gắt cũng lại về chuyện đất đai. Không kiềm chế được bản thân, ông*

M chạy ra ngoài lấy chiếc rựa sắt, quay vào nhà chém ông B lúc đó đang ngồi quay lưng ra cửa cho đến chết". Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM KHÔNG KIỂM CHẾ HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Cho nên lòng tham không đầy làm cho ông M mờ mắt người, mờ lương tri, làm cho đức hiếu sinh biến mất và đức ly tham không còn, nên ông M mới nỡ nhẫn tâm chém người em cho đến chết.

Ghê gớm thật, cầm cái rựa mà chém đến chết người thì thật là hải hùng, không biết làm sao mà họ làm được. Nhưng tại sao ông B không cảnh giác, khi thấy anh mình vác rựa thì chạy trước đi có phải hơn không?

Ngồi lại chống cự là một cách đại đột ngu si, con người làm ra của cải, chứ đâu phải của cải làm ra con người, thế mà người em ngồi lại đó chống cự để giành nhau chia miếng đất hương quả, cho nên tai họa mới xảy đến. Đó là ông B cũng vì lòng tham, chứ nếu không có lòng tham khi thấy ý người anh không bằng lòng chia đất hương quả liền bỏ đi nơi khác làm ăn thì có đâu cái chết oan uổng xảy ra như thế này.

Lòng tham của con người ghê thật biến con người trở thành những tên sát thủ hung ác. Bởi vậy con người cần phải học đạo đức, vì chính đạo đức mới đem lại cho loài người lòng thương yêu, lòng tha thứ; chính đạo đức mới đem lại đức ly tham khiến con người không còn tham đắm những vật chất thế gian, khiến con người mới trở thành thánh hiền, khiến con người mới đem lại sự bình an cho con người. Chính nhờ đạo đức mà con người mới biến cuộc sống trên hành tinh này trở thành cõi Cực Lạc, Thiên Đàng.

Đức kiểm chế hiếu sinh là một đức hạnh dùng để ngăn và diệt các ác pháp. Cho nên người nào kiểm chế được tâm hung ác của mình là tránh đi những việc làm khổ đau sẽ mang lại cho mình, cho người.

Tóm lại đức kiểm chế hiếu sinh thân hành là một đức hạnh rất cần thiết trong giai đoạn người mới học đạo đức hiếu sinh và đức ly tham trong NGŨ GIỚI.

7- *"Ngay đêm đó Nguyễn Văn M, dùng dây buộc nạn nhân kéo ra sông cách nhà 40m. Sau đó dùng ghe chở qua bên kia sông Gò Bồi để phi tang. Nguyễn Văn M nghĩ rằng thủy triều lên để kéo xác nạn nhân ra biển. Sự mất tích của Nguyễn Văn B cũng chẳng có gì quan trọng, bởi trước đây 12 năm B cũng từng bỏ đi, chắc sẽ chẳng có ai thắc mắc gì?"*. Câu này dạy MẤT NHÂN TÍNH THIẾU ĐỨC HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Sau khi giết chết người em, người anh mất nhân tính lại nhẫn tâm thật đáng trách, đó là dùng dây cột xác người em lôi đi 40m như lôi một con chó. Người ta nuôi chó mèo khi chết người ta còn không lôi như vậy mà còn khiên đi chôn cất tử tế với lòng yêu thương triu mến.

Hình ảnh cột xác người em lồi đi như lồi xác một con thú, thật là xót dạ vô cùng. Đức hiếu sinh của con người ở đâu, hỡi loài người? Ông B là người em ruột thịt của ông M, vậy mà khi ông giết chết lại không được ông cho người em một chiếc chiếu rách để gói xác thân cuối cùng hay sao? Ông M đã mất hết nhân tính.

Khi lòng tham ngự trị trong tâm thì tình nghĩa cha con, anh em ruột thịt như không còn nữa, chỉ còn có biết đất đai, ruộng vườn, tiền bạc, của cải là trên hết.

Nếu lòng tham ngự trị trong tâm, thì có ai xâm chiếm đến của cải, tài sản của mình thì lòng tham trỗi dậy ngay liền, biến ra ngôn ngữ cãi cọ, chửi mắng nhau kịch liệt; biến ra thành hành động đánh nhau và có thể giết nhau mà lúc bấy giờ không hề sợ pháp luật và tù tội. Lòng tham không đáy biến anh em chị em cha mẹ trở thành những người thù oán, vì thế có thể giết nhau mà không chút lòng thương xót.

Lòng tham lam ghê gớm thật nó thường mang đến tai họa cho mình, cho người. Vì vậy chúng ta phải thường xuyên nhắc nhở tâm mình, lúc nào cũng sống với đức ly tham, muốn sống với đức ly tham thì phải tận tâm tận lực dùng đức hiếu sinh để quét sạch lòng tham lam, ham muốn của mình.

Nếu mọi người đã học đức ly tham thì hằng ngày phải cố gắng sống với đức ly tham, đừng bao giờ xa lìa nó, vì xa lìa đức ly tham thì muôn ngàn sự đau khổ sẽ đến với chúng ta ngay liền.

Một hình ảnh người anh ruột thịt, vì tranh nhau miếng đất hương quả mà nở tâm giết chết người em rồi lồi đi và ném bỏ ngoài sông Gò Bồi chẳng chút lòng yêu thương, thật là ghê gớm, lòng tham lam hung dữ của con người thật là ác độc.

8- *“Khoảng 5 giờ chiều ngày 16 -9- 2005 một chiếc vỏ lãi chở đám cưới trên sông Gò Bồi thuộc địa phận huyện Tuy Phước đã phát hiện một xác chết nổi lềnh bềnh trên sông và trôi dạt vào bờ, nên nhờ dân địa phương báo tin cho Công An kịp thời có mặt tại hiện trường, tổ chức vớt xác lên bờ. Tử thi là một người đàn ông, ngoài 40 tuổi chết trước đó khoảng 3-4 ngày. Trên thi thể có 12 vết thương, trong đó có vùng đầu 5 nhát. Nhận định đây có khả năng là vụ giết người nhằm phi tang chứng, nên cơ quan điều tra đã kết hợp cùng các cơ quan có chức năng nhanh chóng làm rõ vụ việc”.* Câu này dạy **NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO, NHÂN GIẾT NGƯỜI QUẢ TÙ TỘI TỬ HÌNH**

Ông M giết người không thể nào tránh khỏi nhân quả nghiệp báo, cho nên người ta phát hiện ra tử thi, thay vì thủy triều lên lồi xác ông B sẽ theo dòng nước cuốn ra biển như ông M dự định trong trí. Nhưng trái lại xác ông B không trôi ra biển mà lại trôi loanh quanh trong khúc sông Gò Bồi đó. Nhờ vậy nhân dân phát giác thi người chết, công an nhập cuộc truy quét những tội phạm.

Báo chí thường đăng tin tức những vụ giết người cướp của đôi khi phi tang còn chặt ra từng khúc đem bỏ chỗ này một khúc, chỗ kia một khúc để đánh lạc hướng điều tra của cơ quan an ninh. Nhưng những hành động hung ác giết người không bao giờ trốn

khỏi dù bỏ xứ đi nơi này nơi khác, nhưng cuối cùng Công an vẫn tìm ra thủ phạm. Luật nhân quả không thể tránh khỏi, nhân giết người thì quả phải bị tù tội và án phải thọ tử hình.

Ông M tội giết người đã nặng mà tội giết em ruột của mình còn nặng hơn, cho nên đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham cần phải được giáo dục cho mọi người ngay trong lúc này, nhờ mọi người có hiểu biết đạo đức và pháp luật thì mới mong chặn đứng những bàn tay hung ác đẫm máu; để chặn đứng những con người hung dữ chỉ biết của cải tài sản, chẳng biết thương mình thương người.

Trước cảnh hằng ngày xảy ra biết bao nhiêu người bị trộm cắp cướp của giết người, chết một cách thật oan uổng, mà chúng ta không cách nào ngăn chặn được sao?

Dường như những người dân họ không sợ pháp luật, trước mắt họ đều nghe thấy biết có pháp luật, có trại giam, có tòa án, nhưng khi lòng tham lam trỗi dậy họ chẳng sợ gì cả. Những tội lỗi xảy ra như vậy, xét lại họ là những người đáng thương hơn là đáng ghét, vì họ không hiểu biết đạo đức nhân bản - nhân quả; họ đâu hiểu biết đức hiếu sinh và đức ly tham nên tình trạng cướp của giết người thường xảy ra, những vụ án mạng mang đến con người chết một cách xót xa và thương đau vô cùng. Mọi người ai cũng có ý thức, phải thấy trách nhiệm trước những cái chết bi thảm ấy. Những người có khả năng chúng ta phân công đồng tâm hợp lực để biên soạn sách đạo đức nhân bản – nhân quả để giáo dục từng hành động, từng ngôn ngữ lời ăn tiếng nói, từng sự suy nghĩ như thế nào đúng và như thế nào sai để mọi người không còn vì của cải tài sản mà giết hại lẫn nhau chết một cách thảm thương.

9- *“Bước đầu cơ quan điều tra nhận định nguyên nhân vụ án là vì mâu thuẫn cá nhân gay gắt, không loại trừ khả năng giết người cướp tài sản. Giữa nạn nhân và hung thủ có thể có mối quan hệ thân thiết. Cũng trong ngày hôm đó, hàng trăm người dân đứng chật trên dòng sông Gò Bồi bàn tán xôn xao. Tin đồn thất thiệt cũng được lan ra khắp nơi. Nhưng tựu trung lại vẫn là nỗi xót xa cho người đàn ông đáng thương là sự căm phẫn về hành vi phi nhân tính của hung thủ”*. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH Ý HÀNH.

Đứng trước cái chết do trộm cắp cướp của giết người ai mà không căm phẫn trước những hành vi phi nhân tính của hung thủ. Nhờ đó người dân họ sẽ cung cấp những điều cần thiết cho cơ quan Công an để tiến hành vụ điều tra, làm sáng tỏ vụ án mạng lộ ra ánh sáng.

Ông M cũng không sao tránh khỏi, khi cơ quan an ninh bắt tay vào thì việc gì cũng làm sáng tỏ, nhưng dù sao muốn truy ra được một tội phạm cũng phải vất vả gian nan chứ không phải dễ dàng, nhiều khi các anh Công an phải đương đầu với những hung thủ một mất một còn, cho nên có nhiều người Công an phải hy sinh vì nhân dân, vì nước để giữ gìn trật tự an ninh, thật đáng ca ngợi đức hy sinh cao cả ấy của những người thi hành giữ gìn an ninh.

Một hình ảnh đau thương khi các anh Công an hy sinh để lại một vợ hai con đứng trước áo quan của các anh, làm sao ai không xúc động đau thương. Đọc tin tức hy sinh của các anh Công an và hình ảnh đăng trên báo chí khiến cho chúng tôi không cầm giữ được những giọt nước mắt thương đau. Do đâu mà ra những nỗi thương đau như thế này. Chính lòng tham lam là thủ phạm, vậy muốn triệt tiêu lòng tham lam thì chỉ có đức hiếu sinh và đức ly tham.

Chúng tôi ước mong sao Nhà nước sớm thực hiện chương trình giáo dục đào tạo nhân dân học đạo đức nhân bản - nhân quả, không làm khổ mình, khổ người để sớm chấm dứt nạn cờ gian, bạc lận, cá cược, cướp giựt, hiếp dâm, mãi dâm, rượu chè, xì ke, ma túy v.v..., nói chung là tất cả tệ nạn xã hội. Nhưng hiện nay tin tức báo chí cho biết tệ nạn ngày không thấy giảm mà còn gia tăng nhiều hơn nữa.

10- “*Công An huyện Tuy Phước phối hợp cùng các địa bàn lân cận rà sát kỹ xem có trường hợp nào bị mất tích không, đồng thời chỉ đạo phòng nghiệp vụ khẩn trương truy tìm tung tích nạn nhân, bởi đó là mấu chốt để tìm ra đầu mối vụ án. Do tử thi hoại tử và biến dạng nên việc nhận diện không thể tiến hành được, chỉ biết rằng trên xác chết có một số vết xăm rất lạ mắt. Tuy nhiên, đó lại chính là manh mối để tìm ra tung tích nạn nhân*”. Câu này dạy ĐỨC NGHIỆP VỤ HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Nghiệp vụ ngành Công an là phải truy quét những tội phạm, những tệ nạn xã hội, nó đã gây rối loạn, làm mất trật tự an ninh và thường xảy những án mạng.

Một án mạng xảy ra biết bao nhiêu công sức của ngành Công an mới lôi ra được ánh sáng. Như vậy chúng ta thấy các anh Công an phải đem hết sức mình ra làm việc, theo dõi từng dấu vết nơi xảy ra án mạng, có nhiều án mạng tưởng chừng như không thể tìm ra manh mối. Như bài báo trên đây, nếu trên thân ông B không có những vết xăm thì làm sao biết được ông B, mà không biết được ông B thì không thể nào tìm ra hung thủ. Đó chúng ta thấy truy tìm thủ phạm không phải là một chuyện dễ, đòi hỏi trí óc làm việc của người công an rất nhiều.

Một lần nữa chúng tôi kêu gọi mọi người hãy đi học đạo đức nhân bản – nhân quả và chính ngành Công an phải trực tiếp giúp đỡ cho những nhà giáo dục để đạo đức nhân bản - nhân quả này được triển khai và đi sâu rộng vào từng lớp nhân dân trong cả nước, thì chúng tôi tin rằng những tệ nạn xã hội sẽ chấm dứt ngay liền, và ngành Công an các anh cũng đỡ vất vả hơn nhiều.

11- *Khi biết được tin này, ông Nguyễn Văn C. (47 tuổi) ở Phước Hoà đã đến gặp trực tiếp trình sát, ông nói rằng: Nếu nơi ngực nạn nhân có xăm hình 3 ngọn núi và đùi bên trái có xăm hình cổ quan tài có 3 ngọn nến và hai câu thơ .. thì đó chính là Nguyễn Văn B, bạn ông trước kia, ông B có nhờ ông xăm những hình trên để làm kỷ niệm, như vậy xác chết trên được khẳng định là của ông Nguyễn Văn B*”. Câu này dạy DẤU VẾT ĐI TÌM TỘI PHẠM THUỘC VỀ ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ.

Qui luật nhân quả rất tuyệt vời, trong mọi án mạng dù thủ phạm có khéo léo che đậy tội ác của mình đến đâu để tránh tội như thế nào, nhưng cũng không thể tránh khỏi những sơ sót bỏ lại những vết tích phạm pháp, tuy rất nhỏ như: Cọng rau muống đã ăn, như những sợi tóc, như những vết xăm mình, như mùi nước hoa v.v...

Nhờ đó mà những kẻ hung ác giết người sẽ không thoát khỏi lưới pháp luật, và pháp luật sẽ dành riêng cho họ những bản án chung thân hay tử hình thật là đúng người đúng tội.

Bởi vậy, những người hung ác giết người đừng xem thường luật nhân quả; đừng cho rằng trên đời này mọi việc xảy ra đều do sự ngẫu nhiên, không có đâu quý vị ạ!

Một hành động ác, một lời nói ác quý vị đừng tưởng nó bay mất, nó không bay mất đâu quý vị ạ! Nó đang theo quý vị từng giây, từng phút như hình với bóng. Nó đang chờ quý vị khi duyên phước báu hết là nó xử phạt quý vị ngay liền. Một hành động ác mà quý vị đã làm cho người khác khổ đau thì quý vị phải trả gấp 10 lần. Quý vị có thấy một cây cam hay cây mít không? Có bao giờ chúng cho một trái hay cho nhiều trái? Quý vị cứ lấy đó mà suy ra thì sẽ biết? Một trái đu đủ hay một trái mít có bao giờ có một hạt không? Cho nên, luật nhân quả vay 1 trả 10, trả trăm lần quý vị có biết không?

12- Sau khi xác nhận được tung tích nạn nhân, cơ quan điều tra tiến hành rà sát các mối quan hệ mâu thuẫn cá nhân và nhận định, có khả năng đây là vụ án có liên quan đến tình cảm gia đình. Và hung thủ sa lưới". Câu này dạy ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Công an đã rà sát biết ngay thủ phạm là ông M, người anh ruột của ông Nguyễn Văn B. Bây giờ ông M đi ở tù, vay một trả 10, chắc ông M bị tòa kêu nặng nhất về tội giết người, mà lại giết em ruột của mình. Ông M không thể nào thoát khỏi án tử hình.

Đây, quý vị xét thấy ông M giết em mình thì phải đền tội tử hình, và như vậy miếng đất hương quả ông có mang theo được đâu, thế mà tranh giành làm gì để đi đến một hậu quả vô cùng đau đớn:

- 1- Tù tội
- 2- Tử hình
- 3- Vợ đau khổ vì mất chồng
- 4- Mang tiếng đời là người hung dữ.
- 5- Con đau khổ vì mất cha.
- 6- Hai đứa cháu đã mồ côi mẹ nay lại mồ côi cha có đau lòng không?.
- 7- Nỗi đau khổ của vợ con suốt đời có chồng, người cha giết người.
- 8- Hai cháu khổ đau suốt đời không có tình thương cha lẫn mẹ

9- Gia đình vợ hay con cái đau ốm lấy ai chăm sóc dạy dỗ.

10- Suốt đời ôm hận làm sao giải tỏa.

Hãy buông xả con sân xuống bằng con đường đạo đức ly tham thì mới mong có được sự bình an yên ổn và an vui, nếu không buông xả thì cuộc đời không bao giờ có được phút bình an.

Ông M sau khi giết người em xong hàng ngày đâu phải ông sống an ổn được sao? Lúc nào cũng lo sợ Công an và mọi người phát giác ra mình thì liệu ăn nói ra làm sao với mọi người, rồi tù tội rồi án tử hình, rồi vợ con ra làm sao đây? Rồi của cải tài sản, rồi ngôi nhà và khu đất hương quả ai ăn? Bao nhiêu sự suy tư làm cho kẻ giết người sống bất an.

Quý vị có thấy khi giết người cướp của thì luôn luôn ở trong tâm sợ hãi, bất cứ thấy bóng dáng ai đều tưởng chừng như họ đã biết mình giết người. Ban đêm ngủ thường nằm mơ thấy người bị giết khóc than và dùng sức lực bóp cổ mình. Mộng mỵ như vậy khiến người giết người quá sợ hãi nên thức giấc không dám ngủ lại, đêm nào cũng nằm mơ toàn là những cơn ác mộng.

Khi giết người hình ảnh kẻ bị giết dường như cứ theo sát một bên nhìn đâu cũng thấy máu và những vết chém, hình ảnh người chết luôn luôn ám ảnh họ như vậy. Cho nên người giết người đâu có hạnh phúc gì? Đâu có sự an vui gì? Đâu có sự sống an ổn được, Phải không quý vị?

Khi giết người lúc nào cũng sợ Công an, hễ thấy chính quyền đi đâu hay đến nhà đều lo lắng và sợ hãi. Ban đêm nghe tiếng xột xoạt tưởng chừng như ai theo dõi mình, như đang thấy những hành động hung dữ, ác độc giết người của mình.

Khi giết người tâm hồn rất sợ mọi người, cho nên thường bộc lộ lối sống khác thường như: Không muốn tiếp ai, thường đóng cửa im lìm, làm giống như đi đâu v.v... Cách thức sống có nhiều sự thay đổi như vậy đó cách thức sống trong đau khổ. Nhờ thay đổi sự sống như vậy khiến người chuyên nghiệp truy tìm thủ phạm dễ phát hiện. Vì thế tội giết người sớm muộn gì Công an cũng truy tìm đưa tội phạm ra ánh sáng.

13- *“Trong đám tang ông B, thân nhân hàng xóm đều tỏ vẻ thương xót, duy chỉ có một người vẫn ráo nước mắt và luôn có nhiều biểu hiện bất thường, đó là ông Nguyễn Văn M là anh ruột nạn nhân được biết nơi phát hiện xác nạn nhân chỉ cách nhà ông M chừng 100 mét, nhưng ông ta vẫn đứng đưng, bàng quan như không có chuyện gì xảy ra. Thời gian trước và sau khi phát hiện xác ông B”.* Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU SINH Ý HÀNH.

Trong đám tang mọi người đi dự đám ai nấy cũng đều tỏ ra thương xót, chỉ có người anh ruột, ông M thì đứng đưng như người bàng quan không liên can gì cả.

Như vậy rõ ràng lòng tham đã đánh mất tình thương yêu của con người; lòng tham lam của con người đã biến ông M thành người thù hận đứa em của mình. Ôm hận trong

lòng giết chết đứa em ruột của mình mà lòng còn chưa nguôi cơn giận hờn. Ông B này có lẽ cũng không phải là con người hiền lương, dám bỏ con đi biệt như vậy cũng không phải là tay vừa. Cho nên mới trở về với mục đích đòi chia đất hương quả, khiến ông M căm tức. Vì bấy lâu nay ai chăm giữ mới còn được như vậy, bây giờ mới về mà đòi chia đất thật là thẳng em tham lam chẳng ra gì.

Ông M không giả vờ để đánh lạc hướng điều tra của công an như những kẻ giết người khác. Lòng căm tức của ông để lộ ra rất rõ ràng: “Dừng đừng, bàng quan”

Từ lòng tham chuyển thành lòng sân hận biến ông M trở thành người hung dữ giết người. Thấy gương hung ác này chúng ta hãy soi lại mình để nỗ lực sống với đức ly tham thì cuộc đời mới thanh thản, an lạc và vô sự; thì cuộc đời mới có được sự bình an yên ổn.

Đúng vậy, của cải tài sản vàng bạc ruộng vườn là rắn độc nó sẽ giết chết mọi người và giết chết cả dòng họ anh em ruột thịt nữa. Người có trí hiểu biết họ đều buông xuống sạch. Hình ảnh của đức Phật ngày xưa, Ngài buông bỏ ngai vàng của báu, vợ đẹp con xinh không hề tiếc rẻ một chút xíu nào cả, vì Ngài biết nó là rắn độc. Ngài buông xuống như ném bỏ đôi giày rách. Ngài đã hiểu cung vàng điện ngọc vợ đẹp con xinh là rắn độc. Lịch sử đã chứng minh điều này: Biết bao nhiêu triều đại anh em tranh giành ngôi báu mà giết hại lẫn nhau không góm tay...

Gương hạnh đức Phật buông xả rất tuyệt vời, thế gian này ít ai làm được. Từ một hoàng tử sắp lên làm vua mà Ngài từ bỏ hết để trở thành người ăn xin nuôi thân sống qua ngày. Bởi vậy từ kinh nghiệm bản thân nên Ngài dạy chúng ta đức ly tham. Ai sống với đức ly tham thì cuộc đời sẽ được bình an yên ổn.

14- “*Nguyễn Văn M đã án binh bất động trong nhà, cửa nẻo luôn được khóa chặt. Chính vì thế Nguyễn Văn M là đối tượng có nhiều nghi vấn liên quan đến vụ án đã man trên*”. Câu này dạy NGHIỆP BÁO NHÂN QUẢ THÂN HÀNH.

Luật nhân quả là một đạo luật rất công minh. Ai làm điều ác dù cố ý che dấu như thế nào thì cũng không sao che dấu được, càng che dấu lại càng có những hành động bộc lộ tội ác của mình, khiến cho mọi người nhìn vào là biết ngay kẻ gây ra án mạng.

Hành động của ông M án binh bất động trong nhà, cửa nẻo luôn khóa chặt, đó là một hành động tố cáo ông M là thủ phạm, người gây ra án mạng.

Luật nhân quả là luật của tòa án lương tâm của mỗi người, cho nên tự nó làm ra những hành động để tố cáo tội ác, để mọi người phát giác ra kẻ giết người dễ dàng. Nhờ đó nhân nào phải trả quả nấy, sớm muộn gì kẻ làm ác cũng sa lưới pháp luật.

Đúng là đạo Phật ra đời đã vạch cho chúng ta thấy rất rõ qui luật của nhân quả, nó không hề bỏ sót một lỗi lầm nào, dù lỗi lầm đó rất nhỏ nhặt. Cho nên những kẻ làm ác luôn luôn thọ quả khổ đau, mặc dù luật pháp thế gian chưa bắt tội, nhưng không ai trốn thoát luật nhân quả này được, nó luôn luôn xử tội mọi người khi mọi người đang làm

những điều ác. Mọi người đang bị luật nhân quả xử phạt những có mấy ai thấy biết được đâu.

Ví dụ: Kẻ giết người thì luật pháp thế gian sẽ kê án tù chung thân hay tử hình, còn kẻ giết một con bò hay một con chó hoặc giết một con cá thì luật pháp thế gian không bắt tội lỗi gì cả, nhưng luật nhân quả không tha thứ cho một ai. Người giết một con cá tội cũng bằng giết một người đối với luật nhân quả là vậy. Giết một con cá thì nghiệp tái sinh sẽ là con cá. Con cá sẽ bị người khác giết lại như khi mình đã giết con cá vậy.

Cho nên luật nhân quả xử phạt công minh, hề kẻ nào tham lam thì nghèo khó thiếu trước hụt sau, hoặc những tai họa khiến cho tiền bạc tham lam trộm cướp tiêu ra như mây khói. Còn kẻ nào giết loài vật ăn thịt thì cơ thể bệnh đau, nay bệnh này mai bệnh khác, còn giết người thì có pháp luật Nhà nước trừng trị tù tội hay tử hình. Cho nên những kẻ làm ác thì luôn luôn phải chịu quả khổ đau mà người đời không biết gọi là luật trời.

15- “Sau khi tổng hợp nhiều nguồn tin và tài liệu, cơ quan điều tra khẳng định: Nguyễn Văn M chính là hung thủ đã giết ông Nguyễn Văn B. Tuy nhiên, quá trình bắt giữ tiến hành rất khó khăn, bởi Nguyễn Văn M đã tử thủ trong nhà và luôn cầm thuổng nhọn để hăm dọa lực lượng làm nhiệm vụ. Nhưng bằng mưu trí và các biện pháp nghiệp vụ, lực lượng trinh xác đã không chế được Nguyễn Văn M khám xét nhà M, cơ quan Công An thu giữ được số hung khí và tang vật liên quan đến vụ án. Qua đấu tranh khai thác, bước đầu Nguyễn Văn M đã khai nhận hành vi giết em ruột mình”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC THÔNG MINH HIẾU SINH Ý HÀNH.

Đứng trước một lực lượng Công an đã điều tra vụ án ra sự thật, mà ông M dám tử thủ, chống đối pháp luật thì thật là một người không trí tuệ, kém trí thông minh, lầy trúng chọi đá thì quá ngu si. Chúng ta đọc lại đoạn này: “Bởi Nguyễn Văn M đã tử thủ trong nhà và luôn cầm thuổng nhọn để hăm dọa lực lượng làm nhiệm vụ”. Đó thật là người vô minh không chỗ nói. Người có tội biết ra đầu thú nói rõ tội mình thì tội còn nhẹ, còn được ân giảm.

Một người đã lỡ gây ra tội ác giết người thì nên ra đầu thú tại cơ quan an ninh để khai rõ những điều mình làm sai. Trong cuộc đời có lúc vì quá tức giận, không còn trí sáng suốt, gây ra tội ác thì nên đến cơ quan an ninh, khai báo rõ ràng, để cơ quan này khỏi phải cực nhọc vất vả điều tra. Hành động như vậy cũng là hành động đạo đức biết ăn năn hối cải, ngược lại tránh né trốn chạy và chống lại người thi hành pháp luật. Đó là tạo thêm tội lỗi nữa.

Ông Nguyễn văn M đã không ra đầu thú mà còn tử thủ chống lại người thi hành pháp luật. Tội giết người là tội rất nặng mà tội chống lại pháp luật còn nặng hơn. Tại sao vậy?

Pháp luật là khuôn phép giữ gìn cương thường đạo đức con người để xã hội có trật tự an ninh. Người chống lại pháp luật là người chống lại đạo đức.

Ví dụ: Người không chấp hành luật lệ giao thông là người chống lại đạo đức giao thông. Người có đạo đức giao thông là người chấp hành luật lệ giao thông nghiêm chỉnh.

Cá nhân ông M bé nhỏ như hạt bụi mà chống lại cơn bão tố thì chỉ là một người liều mạng, một người ngu si, không biết lượng sức mình, tạo thêm tội lỗi nữa. Khi tòa kêu án thì bản án của họ phải ghi rõ hai tội: Tội giết người và tội chống lại pháp luật Nhà nước.

Dù như thế nào, tội ông M rất nặng, đó là tội giết người, nhưng lại nặng hơn là tội giết em ruột của mình.

Những tội lỗi trên đây mà con người phạm phải đều do nguyên nhân là lòng tham lam của con người.

Nguyên nhân lòng tham lam này là gốc từ vô minh. Vô minh là không hiểu biết, thường lầm chấp cho rằng các pháp là thường hằng, bất biến, là của mình, là mình, là bản ngã của mình. Sự hiểu biết lầm chấp sai lệnh như vậy mới sinh ra bảo thủ trộm cắp cướp của giết người.

Sự hiểu biết sai lầm là các pháp có thật, nên từ đó lòng tham lam các pháp mới có. Họ đâu biết rằng: Các pháp đều do các duyên hợp tạo thành. Cho nên các pháp thường xảy ra bốn trạng thái liên tục, nếu chúng ta lưu ý thì thấy rất rõ: “Thành, hoại, diệt, không”. Một người đã hiểu rõ các pháp vô thường không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta thì buông xả rất dễ dàng và sống đời đạo đức không mấy khó khăn. Nếu ai cũng thấu hiểu được như vậy thì thế gian này đâu còn đau khổ nữa; đâu còn có những người tạo nên tội trộm cắp cướp giết của cải giết người nữa.

16- “Mặc dù đã che dấu hành vi phạm tội một cách tinh vi nhưng tội ác dã man cuối cùng cũng đã bị lộ ra ánh sáng. Hành vi phạm tội của ông M đặc biệt nghiêm trọng, không còn tính người, ra tay giết hại đứa em ruột máu mủ của mình, chỉ vì lợi ích cá nhân. Mới đây Nguyễn Văn M đã phải ra trước vành móng ngựa để lãnh bản án nghiêm khắc cho những hành động của mình”. Câu này dạy ĐẠO ĐỨC NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

“Ác lai ác báo” làm ác phải đền tội ác, giết người phải lãnh án tử hình, đó là luật nhân quả: “nhân nào quả nấy”.

Luật nhân quả rất công minh, một người làm tội ác, không bao giờ tránh né và trốn đầu cho khỏi, dù bay lên trời hay chùng xuống đất cũng không thoát khỏi.

Ông M chết đi cũng như bao nhiêu người khác chết, nhưng những người khác chết không để tiếng xấu muôn đời, còn ông M chết đi để tiếng xấu muôn đời “Tranh giành đất đai giết em mình chết”.

Ông M chết là đáng tội, nhưng những nỗi đau của những người thân trong gia đình, biết chừng nào những nỗi đau ấy xóa được. Làm sao xóa được. Phải không quý vị?

Đáng thương nhất cho các cháu khi tiếp xúc với mọi người, nếu bình thường không có việc gì xảy ra thì thôi mà có việc gì chống đối xảy ra thì người ta sẽ dùng câu: “*Cha mày là đồ giết người*”. Một hậu quả cay nghiệt cho đời này đến đời khác.

Chúng ta đã sinh ra làm người, cần phải lưu ý và cân nhắc cho kỹ, những hành động tham lam trộm cắp cướp của giết người là những hành động hung ác, là những hành động xấu xa, đê tiện, hèn hạ v.v...Làm người chúng ta đừng để xảy ra những điều đáng tiếc như vậy.

Được sinh ra làm người, được giáo dục trong nền giáo dục đạo đức làm người, đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai, thì hạnh phúc biết bao.

Ước mong sao những nhà lãnh đạo Đất nước: Vì lợi ích của nhân dân; vì trật tự an ninh của xã hội; vì sự phồn vinh thịnh vượng của Đất nước và vì sự hòa bình chung của cả thế giới mà những nhà lãnh đạo Đất nước hãy sớm đưa nền đạo đức nhân bản – nhân quả vào chương trình giáo dục của Bộ giáo dục quốc gia và của Bộ văn hóa thông tin thì tệ nạn xã hội may ra sẽ chấm dứt.

BÀI HỌC THỨ 7
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

ĐƯA CON VÔ LƯƠNG TÂM

Khi toà tuyên án, bà cụ già run rẩy, gắng gượng đứng lên nhưng giương như không đủ sức chịu đựng nên đã ngồi phệt xuống nền gạch. Phiên toà kết thúc với bản án tuyên hủy án sơ thẩm vì sai thủ tục tố tụng. Bà ngồi méo máo, lập bập hỏi luật sư “ông toà tuyên án như vậy là tôi thua hả luật sư...” gương mặt bà cụ nhăn nhúm, đau đớn hàng sâu thêm những vết chân chim ngang dọc của thời gian. Dù được luật sư giải thích cặn kẽ việc thua thắng chưa được toà án quyết, nhưng do thủ tục sai nên phải hủy để xử lại từ đầu thì bà vẫn thần thờ không sao hiểu được .

Nội dung chính của vụ kiện xuất phát từ tranh chấp đất mà bên tranh chấp và bị tranh chấp là hai mẹ con. Năm 1985, bà Năm chia đất cho các con. Những miếng đất gò, đất rẫy khô cằn chỉ thích hợp trồng điều chẳng thể níu chân các con ở lại lập nghiệp. Chúng đã bán lại cho anh Thầy, người con trai cả của bà với giá 1,2 chỉ vàng. Phần đất vuông rất đẹp, khoảng một mẫu bà Năm còn giữ lại và kêu vợ chồng anh Thầy về xây nhà cùng sống chung. Vợ chồng Thầy tiếp tục khai hoang đất đai và mua thêm đất, đến lúc được khoảng vài mẫu thì đăng ký để cấp giấy tờ. Chính vì không có sự rạch ròi giữa phần đất nào được chia, phần đất nào mua thêm, vô tình anh Thầy này đã tạo nên những tranh chấp không đáng có về sau này.

Mở đường khu đất trở nên có giá trị khi có mặt tiền rộng hơn trăm mét ngang. Khi người ta còn nghèo, còn lao động cật lực, khó khăn thì dường như ít tính toán hơn và bao dung hơn. Còn khi lợi ích vật chất buộc người ta tính toán thì sự ích kỷ tham lam biến con người trở nên khác đi .

Đứng trước toà người con trai và cô con dâu phủ nhận mảnh đất không phải là bà cụ cho, họ đã chăm lo nuôi dưỡng Bà cụ, tiêu tốn và chạy chữa thuốc thang khi bà bệnh tật, vậy bà còn đòi gì nữa bà cụ nắc nghẹn, đôi vai cứ rung bần bật. Vị chủ tọa cắt ngang lời vợ chồng Thầy bằng những lời khá gay gắt: “Ai đã nuôi anh khôn lớn để anh tính tháng kể ngày. Làm mẹ của anh ...” và theo lẽ suy đoán của những người dự khán phiên toà, người mẹ đòi được phần đất của mình vì điều đó hợp với chứng lý và cả tình người. Nhưng chỉ vì một sơ xuất trong thủ tục tố tụng nên bản án thúc phần phải tuyên hủy để xử lại từ đầu .

Toà tan bà cụ ngồi thần thờ bên hành lang toà án, đôi tay gầy guộc cong quắt như nhành cây lằn mõi trong túi áo, giờ mấy lớp ni long gói kỹ càng lấy ra một tấm ảnh ố

vàng trong ảnh là một người phụ nữ trẻ bên cạnh sáu đứa con quần quít mẹ. Tâm ảnh của hơn 50 năm về trước đã ó vàng theo thời gian thay vì sự thay đổi của lòng người ?

Người con trai đi ngang qua tíu tít dẫn vợ về già vờ như không thấy mẹ già đang ngồi thần thờ với nỗi đau. Dầu biết những khúc mắc của cuộc sống không thể kể hết được, nhưng là mẹ con sau tuyệt tình đến vậy. Phán quyết của toà án chỉ có thể phân định đúng sai về chứng lý, cân nhắc lợi ích của các bên nhưng luật là luật, đâu thể hàng găng tình cảm con người. Luật sư của anh con trai dường như bất nhẫn trước cảnh tình bà cụ. Anh dìu bà cụ đứng dậy ra về. Thân già sáu bảy đứa con nhưng đến những năm cuối đời, thì hữu sự chẳng có đứa nào lo cho bà cụ vì ganh tỵ nhau. Giành giật với nhau phần của cải hưởng nhiều hưởng ít. Không biết họ có nghĩ tuổi già của họ có lúc sẽ nặng lòng hồi tiếc về các hành xử hôm nay.

Lòng trĩu nặng hình ảnh bà cụ già , tôi bần thần trước sân pháp đình, nơi chúng kiến biết bao buồn đau, thống khổ của những phận người. Cùng tâm trạng dai dút , người luật sư chia sẻ nỗi đồng cảm về tình cảnh bà cụ già. Anh hoàn thành trách nhiệm với thân chủ của mình nhưng lương tâm của một con người khiến anh sẽ thuyết phục để hai mẹ con họ hòa giải với nhau. miếng đất có thể nhỏ đi một chút, nhưng tình cảm sẽ vẹn toàn, sẽ nhân lên thì tốt đẹp biết bao. Và khi chúng tôi nhìn về ô cửa sổ phòng thẩm phán chủ tọa cũng bắt gặp một ánh mắt đăm, chiêu đang dõi theo bóng bà cụ liêu xiêu trong nắng chiều. Lòng tôi vẫn mong mẹ con họ sẽ hoà giải, sẽ vui vẻ đoàn tụ bên nhau để tháng ngày còn lại của bà cụ được sống thanh thản bên con cháu. Mong lắm thay!
(Báo Tuổi Trẻ)

Anh Thu

NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Nội dung chính của vụ kiện xuất phát từ tranh chấp đất mà bên tranh chấp và bị tranh chấp là hai mẹ con”. Câu này dạy đạo đức gì?*

2- *“Năm 1985, bà Năm chia đất cho các con, những miếng đất gò, đất rẫy khô cằn chỉ thích hợp trồng điều chẳng thể níu chân các con ở lại lập nghiệp. Chúng đã bán lại cho anh Thầy, người con trai cả của bà với giá 1,2 chỉ vàng. Phần đất vuông rất đẹp, khoảng một mẫu bà Năm còn giữ lại và kêu vợ chồng anh Thầy về xây nhà cùng sống chung. Vợ chồng Thầy tiếp tục khai hoang đất đai và mua thêm đất, đến lúc được khoảng vài mẫu thì đăng ký để cấp giấy tờ. Chính vì không có sự rạch ròi giữa phần đất nào được chia, phần đất nào mua thêm, vô tình anh Thầy này đã tạo nên những tranh chấp không đáng có về sau này.” Câu này dạy đạo đức gì?*

3- *“Mở đường khu đất trở nên có giá trị khi có mặt tiền rộng hơn trăm mét ngang. Khi người ta còn nghèo, còn lao động cật lực, khó khăn thì dường như ít tính toán hơn và bao dung hơn. Còn khi lợi ích vật chất buộc người ta tính toán thì sự ích kỷ tham lam biến con người trở nên khác đi”. Câu này dạy đạo đức gì?*

4- “Đứng trước toà người con trai và cô con dâu phủ nhận mảnh đất không phải là bà cụ cho, họ đã chăm lo nuôi dưỡng Bà cụ, tiêu tốn và chạy chữa thuốc thang khi bà bệnh tật, vậy bà còn đòi gì nữa bà cụ nắc nghẹn, đôi vai cứ rung bần bật”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Vị chủ tọa cắt ngang lời vợ chồng Thầy bằng những lời khá gay gắt: “Ai đã nuôi anh khôn lớn để anh tính tháng kể ngày. Làm mẹ của anh ...” Và theo lẽ suy đoán của những người dự khán phiên toà, người mẹ đòi được phần đất của mình vì điều đó hợp với chứng lý và cả tình người, nhưng chỉ vì một sơ xuất trong thủ tục tố tụng nên bản án kết thúc phải tuyên hủy để xử lại từ đầu”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Toà tan bà cụ ngồi thân thờ bên hành lang toà án, đôi tay gầy guộc cong quắt như nhành cây lằn mãi trong túi áo, giờ mấy lớp ni long gói kỹ càng lấy ra một tấm ảnh ó vàng trong ảnh là một người phụ nữ trẻ bên cạnh sáu đứa con quần quít mẹ. Tấm ảnh của hơn năm chục năm về trước đã ó vàng theo thời gian thay vì sự thay đổi của lòng người” Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Người con trai đi ngang qua tíu tíu dẫn vợ về, già vờ như không thấy mẹ già đang ngồi thân thờ với nỗi đau. Dẫu biết những khúc mắc của cuộc sống không thể kể hết được, nhưng là mẹ con sau tuyệt tình đến vậy”. Câu này dạy đạo đức gì?

8- “Phán quyết của toà án chỉ có thể phân định đúng sai về chứng lý, cân nhắc lợi ích của các bên nhưng luật là luật, đâu thể hàn gắn tình cảm con người”. Câu này dạy đạo đức gì?

9- “Luật sư của anh con trai dường như bất nhẫn trước cảnh tình bà cụ. Anh dìu bà cụ đứng dậy ra về. Thân già sáu bảy đứa con nhưng đến những năm cuối đời, thì hữu sự chẳng có đứa nào lo cho bà cụ, vì ganh tỵ nhau, giành giật với nhau phần của cải hưởng nhiều, hưởng ít”. Câu này dạy đạo đức gì?

10- “Không biết họ có nghĩ tuổi già của họ có lúc sẽ nặng lòng hối tiếc về các hành xử hôm nay”. Câu này dạy đạo đức gì?

11- “Lòng trĩu nặng hình ảnh bà cụ già , tôi bản thân trước sân pháp đình, nơi chứng kiến biết bao buồn đau, thống khổ của những phận người. Cùng tâm trạng dai durt , người luật sư chia sẻ nỗi đồng cảm về tình cảnh bà cụ già. Anh hoàn thành trách nhiệm với thân chủ của mình nhưng lương tâm của một con người khiến anh sẽ thuyết phục để hai mẹ con họ hòa giải với nhau. miếng đất có thể nhỏ đi một chút, nhưng tình cảm sẽ vẹn toàn, sẽ nhân lên thì tốt đẹp biết bao”. Câu này dạy đạo đức gì?

12- “Và khi chúng tôi nhìn về ô cửa sổ phòng thẩm phán chủ tọa cũng bắt gặp một ánh mắt đăm chiêu đang dõi theo bóng bà cụ liêu xiêu trong nắng chiều. Lòng tôi vẫn mong mẹ con họ sẽ hoà giải, sẽ vui vẻ đoàn tụ bên nhau để tháng ngày còn lại của bà cụ được sống thanh thản bên con cháu. Mong lắm thay”! Câu này dạy đạo đức gì?

NHỮNG CÂU TRẢ LỜI

1- “*Nội dung chính của vụ kiện xuất phát từ tranh chấp đất mà bên tranh chấp và bị tranh chấp là hai mẹ con*”. Câu này dạy THIÊU ĐỨC HIẾU THẢO HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Tất cả mọi sự tranh chấp thừa kiện với nhau trong cuộc đời này đều xuất phát từ lòng tham lam. Muốn diệt trừ được lòng tham lam thì phải học đạo đức ly tham.

Lòng tham lam là một ác pháp ghê gớm, nó thường sai khiến mọi người làm những điều bất trung, bất nghĩa, bất hiếu. Câu chuyện trên đây do lòng tham lam mà mẹ con kiện tụng tranh giành đất đai với nhau thật là đau lòng. Lòng tham lam đã đánh mất đức hiếu thảo của con người.

Lòng tham lam nó còn sai khiến và biến con người trở thành những kẻ gian tham trộm cắp cướp giựt của cải tài sản và giết người. Bởi vậy lòng tham ghê gớm thật, từ con người hiền lương, chân chất, thật thà không tham lam, nó biến dần con người trở thành những người gian ác, hung dữ, xấu xa, hẹp hòi, ti tiện, ích kỷ, nhỏ mọn, lừa đảo, lường gạt, gian xảo, móc túi, trộm cắp cướp giựt, ăn lo, hối lộ.

Lòng tham có nhiều hành động rất vi tế, nếu một người có quyết tâm muốn diệt trừ lòng tham lam mà không chịu khó tập luyện tĩnh giác từng hành động thân, miệng, ý của chính mình thì rất khó mà hàng phục và diệt trừ được nó.

Điều thứ nhất: Chúng ta nên lưu ý từng hành động ăn uống. Chính ăn uống là một đối tượng sinh ra lòng tham lam nhiều nhất, bởi chúng thể hiện lòng tham từ nơi đây rất rõ, nếu nó còn thích ăn một món ăn ngon nào để thích khẩu, là nó đã có lòng tham ở nơi đó, nếu nó còn thích ăn món này ngon, chê món kia ăn dở; ăn món này bỏ, chê món kia không bỏ, đó là chúng ta phải biết chính là lòng tham lam xuất hiện.

Điều thứ hai: Chúng ta nên lưu ý từng hành động thân tâm hằng ngày, nếu thấy thân tâm còn lười biếng thích ngủ, thích nằm dật dờ hay thường bị hôn trầm thùy miên là chúng ta biết ngay mình còn tâm tham lam chưa hết, nói cho dễ hiểu và rõ ràng: người nào còn thích ngủ là người đó tâm còn lòng tham lam.

Điều thứ ba: Nếu chúng ta còn thích vui chơi đi nói chuyện này chuyện khác, thường tranh luận hơn thua với người này người kia là chúng ta biết ngay mình còn lòng tham lam.

Điều thứ tư: Nếu chúng ta còn thích khoe khoang điều này, điều khác thì đó là chúng ta biết ngay mình còn lòng tham lam. Bởi vậy lòng tham lam rất vi tế chúng ta cần phải cảnh giác, nếu thiếu cảnh giác lòng tham lam sẽ qua mặt chúng ta một cách dễ dàng. Khi bị qua mặt chúng ta cứ ngỡ tưởng rằng tâm mình không còn tham lam, nhưng kỳ thật tâm chúng ta vẫn còn tham, sân, si, mạn, nghi đầy đủ, nó chỉ khéo ẩn núp và thể hiện một cách vi tế để đánh lạc hướng nhận xét của chúng ta.

Trên bước đường tu tập, nếu chúng ta thấy Tứ Thần Túc và Tam Minh chưa xuất hiện là lòng tham, sân, si, mạn, nghi vi tế vẫn còn thì ngay đó phải ôm cho thật chặt pháp Tứ Niệm Xứ để truy quét lần cuối cùng những tên giặc tham, sân, si, mạn, nghi.

2- “Năm 1985, bà Năm chia đất cho các con, những miếng đất gò, đất rẫy khô cần chỉ thích hợp trồng điều chẳng thể níu chân các con ở lại lập nghiệp. Chúng đã bán lại cho anh Thầy, người con trai cả của bà với giá 1,2 chỉ vàng. Phần đất vuông rất đẹp nhất khoảng một mẫu, bà Năm còn giữ lại và kêu vợ chồng anh Thầy về xây nhà cùng sống chung. Vợ chồng Thầy tiếp tục khai hoang đất đai và mua thêm đất, đến lúc được khoảng vài mẫu thì đăng ký để cấp giấy tờ. Chính vì không có sự rạch ròi giữa phần đất nào được chia, phần đất nào mua thêm, vô tình anh Thầy này đã tạo nên những tranh chấp không đáng có về sau này.” Câu này dạy THIẾU ĐỨC PHÂN MINH LY THAM THÂN HÀNH.

Đất đai thường xảy ra tranh tụng, nhất là những người thân trong gia đình là do sự phân chia của cha mẹ không đồng đều đũa nhiều, đũa ít, nên khiến cho cha mẹ, anh em chia lìa ly tán.

Đất đai, ruộng vườn nhà cửa là những vật chất có thể xảy kiện thưa tranh chấp, nó là những pháp phát sinh lòng tham lam của con người. Cho nên người tu sĩ theo Phật giáo, phải chấp hành nghiêm chỉnh giới luật buông xả như: Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, sống không nhà cửa, không gia đình, thiếu dục tri túc, ba y một bát, tâm hồn phóng khoáng như hư không trắng bạch như vỏ ốc, hằng ngày đi xin ăn, không còn mang theo một vật nào cả. Người tu sĩ nào sống chấp hành giới luật nghiêm chỉnh thì lòng tham lam không còn đất đứng. Lòng tham bị triệt tiêu từ ngay lúc bắt đầu xuất gia. Những giới luật đó là phương pháp ly tham, là những đức hạnh ly tham.

Lòng tham của con người càng lớn là do của cải đất đai nhà cửa ruộng vườn lên giá mà mọi người gọi là “con sốt đất”.

Báo chí thường đăng tin tức xảy ra những nạn cướp của giết người là do lòng tham lam. Con người không được học đạo đức ly tham, nên lòng tham càng tăng theo vật chất của cải tiền bạc, vì thế tệ nạn xã hội lại còn gia tăng nhiều hơn, có tiền nhiều thì ăn chơi hút xách, bài bạc càng nhiều. Do ăn chơi hút xách, bài bạc càng nhiều thì trộm cắp cướp giựt giết người gây ra án mạng càng nhiều.

Trong giai đoạn Đất nước đang mở cửa để xây dựng nền kinh tế khoa học kỹ nghệ phát triển hiện đại, để người dân có công ăn việc làm, nhờ đó mới làm giàu cho Đất nước, nhưng không khéo Đất nước lại đón nhận những dòng tư tưởng văn hóa đòi truy thiếu đạo đức, dễ sinh ảnh hưởng đến tuổi trẻ thanh thiếu niên và thanh niên nam nữ. Những mầm non tương lai của Tổ quốc bị băng hoại. Cho nên muốn tránh những tệ nạn xã hội thì phải có những biện pháp đối trị, nhưng biện pháp đối trị tốt nhất là bắt buộc mọi người dân trong nước phải đi học đạo đức ly tham. Chương trình học đạo đức ly tham phải đưa vào nền giáo dục từ Tiểu học, Trung học và Đại học. Nhất tuổi thanh

thiếu niên và thanh niên nam nữ cần phải quan tâm giáo dục đạo đức ly tham ở những lứa tuổi này.

Mọi sự xảy ra đau khổ trên cuộc đời này đều do lòng tham lam, nếu tâm không tham lam thì không bao giờ có sân hận, nghi ngờ, cho nên tham lam là gốc của sân hận; nếu không có lòng tham lam thì không bao giờ có tâm si mê tham ăn, tham ngủ thân tâm con người thường tỉnh thức sáng suốt, minh mẫn v.v... Cho nên tâm si mê là gốc của tham lam; nếu không có tâm tham lam thì không bao giờ có tâm cống cao, ngã mạn kiêu căng. Tâm cống cao, ngã mạn, kiêu căng có là do chính lòng tham lam; nếu không có lòng tham lam thì không bao giờ có tâm nghi ngờ, vì chính tâm nghi có là do gốc từ tâm tham lam.

Bởi vậy khi nói đến mọi sự đau khổ xảy ra trên đời này đều do thủ phạm là lòng tham lam không đáy của con người. Biết tận gốc nó như vậy thì chúng ta phải mở một mặt trận truy quét tất cả lòng tham muốn bằng phương pháp Tứ Niệm Xứ, bằng chương trình giáo dục đào tạo đạo đức lớp NGŨ GIỚI. Lấy giới đức ly tham diệt trừ tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Quân đoàn Tứ Niệm Xứ và quân đoàn giới luật đức hạnh của Tam Quy, Ngũ Giới này phối hợp mở chiến dịch truy quét năm đội quân giặc sinh tử luân hồi. Đó là năm đội thủy quân lục chiến tinh nhuệ của giặc sinh tử là tham, sân, si, mạn, nghi.

3- “Mở đường khu đất trở nên có giá trị khi có mặt tiền rộng hơn trăm mét ngang. Khi người ta còn nghèo, còn lao động cật lực, khó khăn thì dường như ít tính toán hơn và bao dung hơn. Còn khi lợi ích vật chất buộc người ta tính toán thì sự ích kỷ tham lam biến con người trở nên khác đi”. Câu này dạy VẬT CHẤT, TIỀN BẠC, CỦA CẢI, ĐẤT ĐAI LÀ ĐỐI TƯỢNG LÀM MẤT ĐỨC LY THAM.

Nguyên nhân sinh ra tâm tham lam là vật chất, tiền bạc, của cải, tài sản, đất đai, ruộng vườn v.v... Từ lòng tham lam ấy mới sinh ra trộm cắp, cướp của, giết người.

Muốn cho trộm cắp, cướp của, giết người không xảy ra thì của cải vật chất phải đừng dính mắc. Muốn của cải vật chất đừng dính mắc thì mọi người phải đi học lớp Chánh Tri Kiến, nhờ có học lớp Chánh tri kiến thì mới có sự hiểu biết tất cả vật chất, của cải, tài sản đều là các pháp vô thường, nhưng các pháp vô thường thì nay còn mai mất như bóng câu cửa sổ, như mây nổi giữa trời, như nước chảy qua cầu, như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Tất cả những vật chất đó không có loại nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta. Tất cả các pháp đều do nhân duyên hợp mà thành, cho nên chúng có hợp thành thì ắt phải có tan hoại, vì thế không có vật chất pháp nào là thường còn, bất biến, bất di, bất dịch.

Khi học hiểu biết rõ các pháp vật chất vô thường như vậy thì lòng tham lam sẽ bị diệt trừ. Lòng tham lam sẽ bị diệt trừ tức đó là đức LY THAM. Đức ly tham có thì tâm mới được thanh thản, an lạc và vô sự.

Đức LY THAM lúc nào cũng dùng tri kiến sáng suốt để nhìn thấu tận gốc của các pháp, vì thế không có pháp nào qua mắt được đức LY THAM.

Đức LY THAM soi rọi tới đâu thì tâm tham, sân, si, mạn, nghi rệu rã đến đó. Cho nên muốn tu tập và rèn luyện đức LY THAM thì phải học hiểu về đạo đức NHÂN BẢN – NHÂN QUẢ; phải học hiểu về đạo đức HIẾU SINH; phải học hiểu về đạo đức CHUNG THỦY; phải học hiểu về đạo đức THÀNH THẬT; phải học hiểu về đạo đức MINH MÃN.

Muốn học hiểu các đức hạnh này thì phải đến chùa Am, tu viện Chơn Như tại ấp Gia Lâm, xã Gia Lộc, huyện Trảng Bàng, tỉnh Tây Ninh. Nơi đó là nơi trùng tu lại Chánh pháp của đạo Phật; nơi đó mới đủ sức gạt bỏ những tà pháp ngoại đạo đang tìm cách diệt trừ Chánh pháp Nguyên thủy của Phật giáo; nơi đó mới dựng lại nền đạo đức nhân bản – nhân quả không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai; nơi đó mới giúp con người có phương pháp tu hành làm chủ sinh, già, bệnh, chết và chấm dứt tái sinh luân hồi.

Tóm lại con người muốn lìa tâm tham, sân, si, mạn, nghi của mình thì phải tu tập và rèn luyện đức ly tham, khi nào đức ly tham hiện tiền trong các thân hành, khẩu hành và ý hành thì tâm tham, sân, si, mạn, nghi sẽ bị triệt tiêu hoàn toàn. Muốn được vậy thì phải tu tập tâm tĩnh giác, thường tĩnh giác để quán xét từng giây, từng phút của ý hành, thân hành, khẩu hành, khi chúng bắt đầu khởi niệm tham lam thì diệt ngay liền và hành động thực hành diệt ngay liền, đó là xử dụng ĐỨC LY THAM trên Tứ Niệm Xứ

4- “Đứng trước tòa người con trai và cô con dâu phủ nhận mảnh đất không phải là bà cụ cho, họ đã chăm lo nuôi dưỡng bà cụ, tiêu tốn và chạy chữa thuốc thang khi bà bệnh tật, vậy bà còn đòi gì nữa. Bà cụ nắc nghẹn, đôi vai cứ rung bần bật”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU HẠNH HIẾU SINH THÂN HÀNH

Người xưa nói: “Cha mẹ nuôi con như biển hồ lai láng, con nuôi cha mẹ tính tháng tính ngày”. Đứng trước tòa án, trước mọi người, người con trai cả và con dâu phủ nhận mảnh đất không phải là bà cụ cho, họ đã chăm lo nuôi dưỡng bà cụ, tiêu tốn và chạy chữa thuốc thang khi bà bệnh tật, vậy bà còn đòi gì nữa. Cậu con trai cả đối xử với cha mẹ như vậy thì còn gì để nói. Phải không quý vị? Một đứa con bất hiếu không thể tha thứ được, nói lời với mẹ như vậy là quá tàn nhẫn, là quá độc ác, giết mẹ bằng lời nói vong ơn bội nghĩa sinh thành dưỡng dục, nhờ ai nuôi dưỡng mà được khôn lớn như thế này?

Làm con nuôi dưỡng cha mẹ chỉ một hai ngày có thăm vào đâu mà kể công lao thì thật là quá đau lòng.

Đạo đức đã xuống cấp lòng hiếu thảo của con người như ngày xưa đã không còn nữa. Cho nên báo chí thường đăng tin tức con đánh cha gãy tay, vì nhậu say xỉn. Anh em tranh nhau vì của cải, tài sản, anh giết em và giết luôn cả cha lẫn mẹ. Ôi! Lòng tham

của con người thật là ghê gớm, chỉ biết tiền của, vật chất, đất đai, ruộng vườn, nào còn biết tình người, tình làng nghĩa xóm là gì. Tình nghĩa bạn bè, tình nghĩa anh em ruột thịt. Lòng hiếu thảo thương cha, thương mẹ, nhớ ơn nghĩa sâu dày dưỡng dục của cha mẹ, chịu biết bao nhiêu công lao khó nhọc nuôi con khôn lớn. Thế mà con cái bây giờ còn xem cha mẹ ra gì.

Thời đại này đã báo động đạo đức con người cần phải chỉnh đốn lại. Vì thế, những sách dạy đạo đức, công dân giáo dục từ cấp Tiểu học, Trung học và Đại học cần phải sửa đổi cho phù hợp với thời đại khoa học kỹ nghệ hiện đại hóa công nghiệp, thì mới mong những tệ nạn xã hội chấm dứt.

Nhìn thấy tệ nạn xã hội ngày càng gia tăng. Có một số trí thức đã viết và góp nhặt những câu chuyện đạo đức từ Đông sang Tây biên soạn lại thành sách để phổ biến rộng rãi cho mọi người với mục đích là ngăn chặn những hành động vô đạo đức, xây dựng con người tốt, nhưng những sách này viết rất nhiều mà không đi sâu vào những sự thực hành rèn luyện nhân cách con người. Sách chỉ có nhắc nhở chung chung, nói lên những gương hạnh hy sinh cao cả cứu người, chứ không đi vào những chi tiết hướng dẫn cụ thể để mọi người có phương pháp áp dụng thực hành vào cuộc sống, phần nhiều là lý thuyết dạy theo kiểu học từ chương như các sách dạy đạo đức xưa nay.

Đó cũng là một việc làm tốt, mục đích là xây dựng xã hội đạo đức, nhưng việc làm này chỉ là những gương hiếu thảo đạo đức trong kinh sách, sử truyện Đông Tây như sách Thập Nhị Tử Hiếu, Đạo Đức kinh, kinh Lễ, (Nho giáo), kinh thọ Tam quy, kinh thọ Ngũ Giới, kinh thọ Bát Quan Trai Giới, kinh Thập Thiện, kinh Nhân Quả ba đời v.v...(Phật giáo). Những loại kinh sách dạy làm những điều thiện như vậy, nhưng có mấy ai đã sống theo và làm đúng những lời dạy đạo đức này. Bởi sách này dạy lý thuyết không có phương pháp thực hành như trên đã nói.

Sách dạy đạo đức mà chỉ lý thuyết suông thì người muốn học đạo đức cũng không biết làm sao áp dụng vào đời sống của mình được. Đọc nghe thì hay nhưng sống bằng cách nào cho được như vậy thì không có phương pháp. Ngày xưa người ta sống được với những lý thuyết đạo đức này là vì những vật chất cám dỗ lôi cuốn vào dòng tội lỗi rất ít, gần như không có, còn bây giờ khoa học kỹ nghệ tiến bộ sản xuất ra nhiều vật chất phục vụ dục lạc của con người lên quá cao. Và lại giới nữ chịu ảnh hưởng Tây phương ăn mặc hở han kêu gọi sắc dục. Do đó tâm dục càng tăng thì tội ác càng nhiều, lòng tham lam đầy dẫy, con người mất hết đạo đức, tệ nạn xã hội tràn lan, biến con người trở thành những ác thú, người giết người không gớm tay. Một chỉ vàng, một vài trăm bạc là có thể giết người. Móc túi, giựt xách người ở các đô thị, thành phố, thị xã, thị trấn và nơi chợ búa đông đúc thường xảy ra trộm cắp, cướp của giết người như ăn cơm bữa.

Muốn sự sống con người được bình an thì đạo đức phải được áp dụng triệt để vào đời sống của con người, nhất là để ngăn chặn và hạn chế những lòng tham muốn dục lạc tối đa thì mới quân bình được những vật chất khoa học sản xuất.

Viết sách đạo đức, các nhà đạo đức hãy thay đổi cách tư duy, đừng theo lối mòn cũ mà phải phát triển theo lối tư duy mới.

Thời đại khoa học đã đưa mức sống vật chất con người tiến quá xa, thế mà sách đạo đức của các nhà đạo đức viết lại lùi ở thời đại LỤC QUỐC bên Trung Hoa, Khổng Tử, Mạnh Tử. Sách dạy đạo đức như vậy, chẳng khác nào như đọc những chuyện thần tiên thì đạo đức ấy sẽ đi về đâu? Sách dạy đạo đức hiện tại các nhà đạo đức viết giống như những bà già kể chuyện đời xưa để ru cho các cháu đi vào giấc ngủ an lành, chứ giải quyết xã hội có được những gì? Lại còn làm hao tổn tiền của độc giả. Sách đạo đức mà đem bán thì còn có nghĩa gì đạo đức? Vậy các nhà đạo đức hãy suy ngẫm lại xem có đúng không?

Cho nên sách đạo đức thì số lượng rất lớn bán khắp nơi, nhưng đạo đức là đạo đức còn con người là con người. Hằng ngày tệ nạn xã hội càng gia tăng, cảnh gian xảo lừa đảo, gian tham, lường lặn trộm cắp cướp của giết người thường xảy ra khắp nơi trong nước. Đó là những hiện tượng sách đạo đức của các nhà đạo đức chưa đủ sức tác dụng vào con người.

Vật chất càng nhiều thì lòng tham lam càng cao. Lòng tham lam càng cao thì đạo đức càng kém; đạo đức càng kém thì con người trở nên hung ác, dữ tợn; con người trở nên hung thần ác bá thì xã hội bất an. Xã hội bất an thì chiến tranh thế giới không bao giờ chấm dứt.

Muốn chấm dứt mọi sự đau khổ trên hành tinh này thì chỉ có nền đạo đức nhân bản – nhân quả, không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Nếu con người biết triển khai và áp dụng giáo dục đạo đức này triệt để vào đời sống con người thì thế giới sẽ hòa bình, chiến tranh sẽ chấm dứt.

Chúng tôi chỉ ngại tuổi già sức yếu của mình chưa làm xong bộ sách đạo đức, vì bộ sách đạo đức còn quá nhiều, sợ rằng các pháp vô thường, duyên chúng sinh chưa đủ nên đành phải ra đi thì rất tội nghiệp cho loài người. Loài người sẽ không biết đạo đức nhân bản - nhân quả này, không biết đạo đức nhân bản - nhân quả này thì lấy đâu mà học tập và rèn luyện nhân cách.

Tuy biết vậy, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức mình để trước khi ra đi, vĩnh biệt loài người. Bộ sách đạo đức đã hoàn thành, thì đó là một chút quà của lòng yêu thương, chúng tôi gửi lại cho người đời sau.

5- *“Vị chủ tọa cắt ngang lời vợ chồng Thầy bằng những lời khá gay gắt: “Ai đã nuôi anh khôn lớn để anh tính tháng kể ngày. Làm mẹ của anh...” Và theo lẽ suy đoán của những người dự khán phiên tòa, người mẹ đòi được phần đất của mình vì điều đó hợp với chứng lý và cả tình người, nhưng chỉ vì một sơ xuất trong thủ tục tố tụng nên bản án kết thúc phải tuyên hủy để xử lại từ đầu”*. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU THẢO HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Công lao của cha mẹ mang nặng đẻ đau nuôi con lớn khôn biết bao nhiêu, kể sao cho hết, thế mà của cải cha mẹ cho còn đó vội lật lọng để ăn cho gọn một mình, lại còn kể công nuôi dưỡng cha mẹ trước mặt mọi người, giữa pháp đình, thì thật là xấu hổ vô cùng. Khi nói ra những lời trên đây, người hiếu thảo biết thương cha mẹ, có ai khen bao giờ. Vậy mà người con trai lại xem thường.

Hỡi những người con tội lỗi! Nếu chỉ một lần xúc phạm đến mẹ cha, hãy xin sám hối từ bỏ, đừng bao giờ tái phạm nữa; đừng bao giờ có những hành động, lời nói vong ơn đến với những người có công lao như trời biển. Họ dù ngu dốt, khờ dại, ít học, nông dân, hốt rác, buôn gánh bán bưng, làm vú em, làm mướn cho mọi người và làm tất cả mọi nghề nghiệp khác như thế nào, thì họ cũng là cha mẹ sinh ra mình. Mình không nên có những lời nặng nề chửi mắng họ; có những lời nặng nề với họ thì không phải là con người, không phải là đạo làm con. Con thú vật còn biết thương mẹ thương cha, huống là con người.

Đối với những bậc này phải tôn trọng và cung kính, vì họ là những bậc sinh thành dưỡng dục chúng ta. Cho nên phải dùng những lời nói nhỏ nhẹ, ái ngữ, êm dịu; phải dùng những hành động cung kính, tôn trọng; phải có ý thức khi đối với họ, không được làm cho họ buồn phiền, đau khổ, lúc nào cũng nên làm vui lòng và an ủi họ khi tuổi về già, sức yếu.

Thấy cha mẹ già yếu, ít học, nghèo khổ. Con cái làm nên sự nghiệp ăn trên, ngồi trước, giàu có như thiên hạ, thì không ỷ quyền thế dùng những lời nói thô lỗ cộc cằn với cha mẹ. Những hành động như vậy không phải là đạo làm con. Dù cha mẹ mình tuổi tác cao, có lẫn lộn, cau có hay giận hờn như thế nào thì cũng phải thương yêu cha mẹ, không được tức giận người. Hãy giúp đỡ cha mẹ trong lúc tuổi già sức yếu, không được dùng những lời chửi mắng nặng nề cha mẹ, luôn luôn dùng lời tôn kính, ngọt ngào, nhẹ nhàng, êm ái, với cha mẹ.

Trước khi muốn nói với cha mẹ một điều gì thì phải: “Thưa ba! Thưa má!” rồi mới nói chứ không được nói với cha mẹ như nói với những người ngang hàng của mình như bạn bè.

Nói chuyện với người lớn tuổi ngang với cha mẹ mình cũng đều phải tỏ vẻ cung kính trong lời nói như: “Thưa Bác! Thưa Chú! Thưa Cô! Thưa Di!”. Đó là những danh từ xưng hô có lễ độ mà một người có đạo đức không thể nào thiếu được.

Thường chúng tôi nghe con cái nói chuyện với cha mẹ rất vô phép, thiếu lễ độ, nói chuyện với cha mẹ như nói với bạn bè trang lứa. Có nhiều đứa con mắng chửi cha mẹ như tác nước, xem cha mẹ chẳng ra gì, có những đứa con ngang bướng phách lối còn lấy gậy gộc đánh cha mẹ gãy tay, gãy chân; còn lấy rựa dao chém cha mẹ chẳng còn chút tình nghĩa gì cả.

Thấy chuyện gia đình mẹ con kiện thưa bất bình và lời nói bất hiếu của đứa con. Vị chủ tọa Tòa án cắt ngang lời vợ chồng Thầy bằng những lời khá gay gắt: “Ai đã nuôi anh khôn lớn để anh tính thẳng kể ngày. Làm mẹ của anh...”

Trong xã hội này không ai chấp nhận những đứa con bất hiếu; những đứa con nghịch tử, thế mà vẫn còn tồn tại những con người thiếu đạo đức hiếu hạnh này. Thỉnh thoảng lại xảy ra những đứa con bất hiếu đánh cha, mắng mẹ vì của cải tài sản tranh giành thừa kế, khiến cho nát cửa tan nhà tình nghĩa mẹ con không còn. Thật là đau lòng.

Tóm lại từ lòng tham lam đã biến những đứa con thân yêu trở thành những đứa con bất hiếu; vì lòng tham lam đã biến con người trở thành những con thú hung ác giết người không gớm tay. Cho nên đạo đức lý tham trong lúc này rất cần phải được triển khai đúng mức để đem lại sự bình an cho con người trên hành tinh này. Xin các nhà đạo đức hãy quan tâm vì cá nhân, gia đình, xã hội và loài người trên hành tinh này ra công biên soạn sách đạo đức cho phù hợp với thời đại

6- *“Toà tan bà cụ ngồi thân thờ bên hành lang toà án, đôi tay gầy guộc cong quắt như nhành cây lằn mãi trong túi áo, giờ mấy lớp ni lông gói kỹ càng lấy ra một tấm ảnh ó vàng trong ảnh là một người phụ nữ trẻ bên cạnh sáu đứa con quần quít mẹ. Tấm ảnh của hơn năm chục năm về trước đã ó vàng theo thời gian, thay vì sự thay đổi của lòng người”* Câu này dạy “ĐỨC KỶ NIỆM HIẾU SINH Ý HÀNH”.

Thấy con trai đối xử với mình rất tồi tệ, nhưng lòng mẹ vẫn thương con, nhưng nào các con có biết, bà lấy tấm ảnh cũ nhìn lại sáu đứa con quây quần bên mẹ, nhưng ngày nay đâu còn nữa. Ôi! Đau đớn thay! Còn gì tình nghĩa mẹ con nữa đâu. Đứa con cả chỉ còn biết đất đai, nhà cửa chứ đâu còn biết mẹ nữa, thật là đau lòng xót dạ vô cùng. Biết nói với ai? Biết than thở với ai? Nói ra người ta sẽ cho mình làm cha mẹ ăn ở thất đức, nên con cái mới đối xử như vậy, thật là bạc phước, chứ có ai khen đâu? Nhân quả kiếp trước không biết mình có làm gì nên tội mà kiếp này phải gánh chịu một cách đau buồn đứt ruột.

Người con không hiếu thảo với cha mẹ là người con ngỗ nghịch, người con ngỗ nghịch là người không bao giờ biết thương ai cả. Cho nên những người này đừng chơi thân với họ, họ sẽ nói xấu mình, họ sẽ hại mình. Người bất hiếu là người bất trung, người bất trung là người không có tình nghĩa thủy chung với ai cả.

Tóm lại người đối xử với cha mẹ không ra gì là người không tốt, chúng ta cần phải tránh xa những hạng người này, vì cha mẹ họ, họ còn không thương huống là những người khác như chúng ta.

7- *“Người con trai đi ngang qua tíu tíu dẫn vợ về, già vờ như không thấy mẹ già đang ngồi thân thờ với nỗi đau. Dầu biết những khúc mắc của cuộc sống không thể kể hết được, nhưng là mẹ con sau tuyệt tình đến vậy”*. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU THẢO HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Người con bất hiếu chỉ biết của cải, ruộng vườn, đất đai, chứ nào biết đến mẹ thật là một điều tội tề đáng trách. “*Công cha như núi Thái Sơn. Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra*” câu này nay còn đâu nữa! Câu ca dao tục ngữ của ông cha chúng ta để lại thường nhắc nhở con cháu, thế mà con cháu lại quên đi thật là đáng tiếc!

Như chúng ta đã học đức hiếu sinh. Vậy đức hiếu sinh đầu tiên là đức hiếu sinh gì? Quý vị có biết không?

Đức hiếu sinh đầu tiên của con người là lòng yêu thương cha mẹ, lòng thương yêu cha mẹ là đức hiếu thảo. Người đầu tiên mà chúng ta đặt lòng yêu thương, đó là người mẹ. Có đúng như vậy không quý vị? Vậy mà người con vẫn thân nhiên đi ngang qua người mẹ không một lời an ủi trong khi người mẹ đang khổ đau tận cùng.

Cho nên, người nào không có đức hiếu thảo thì người ấy không có lòng yêu thương ai cả. Người không có đức hiếu thảo là không có đức hiếu sinh, họ là những người nô lệ cho dục vọng: Danh, lợi, sắc, thực, thù, luôn luôn bị dục vọng sai khiến.

Đức hiếu thảo rất quan trọng cho đời sống của con người. Từ tình thương yêu cha mẹ, người ta mới biết yêu thương sự sống của những người khác, nhờ thương yêu sự sống của những người khác thì mới thương yêu chính mình, nhờ có thương yêu mình tâm chúng ta mới ly dục ly ác pháp, nhờ có ly dục ly ác pháp thì tâm mới lìa xa tham, sân, si, mạn, nghi; tâm có lìa xa tham, sân, si, mạn, nghi thì đó là đức ly tham. Người có đức ly tham thì không còn lấy của không cho. Vì vậy trên thế gian này mọi người đều sống với đức ly tham thì không còn có tệ nạn móc túi, trộm cắp, cướp của giết người.

Nếu đức ly tham ngự trị trong lòng của mọi người thì không còn sự tranh chấp đất đai, của cải, tài sản hơn thua; thì không còn cảnh con cái thừa kiện cha mẹ chia của cải tài sản nhiều ít; thì không còn có những cảnh đau lòng kiện thừa cha mẹ, anh em giết nhau; thì không còn có cảnh cướp của giết người, giựt xe cộ tiền bạc dọc đường.

Vì của cải, tiền bạc con cái đâu còn biết công ơn của cha mẹ. Trong xã hội chỉ có một số người đã làm gương xấu bất hiếu xảy ra, đó cũng là một sự báo động cho mọi người biết đạo đức đang xuống cấp, cần phải lưu ý và chỉnh đốn lại nền đạo đức.

Luật nhân quả không sai, cha mẹ không thương con cái, nỡ tâm nạo móc hoặc sinh ra rồi đem ném bỏ con mình như một món đồ phế thải. Vì thế nhân quả nghiệp báo con cái cũng chẳng vừa, kiện thừa cha mẹ hoặc đánh đập hoặc giết cha mẹ không một chút lòng thương xót. Đúng là nhân quả nghiệp báo phải trả vay. Cha mẹ nỡ tâm giết con cái thì con cái cũng nỡ tâm giết lại cha mẹ. Xem thế quý vị hãy lấy những hình ảnh nhân quả trả vay mà giữ mình. Những sự việc xảy ra rất đau lòng mà báo chí thường đăng tin tức đã xảy ra trong nước.

Tóm lại mọi người phải cố gắng học tập đạo đức hiếu sinh và đức ly tham thì nhân quả không còn tác động vào thân tâm. Và vì vậy các ác pháp tham, sân, si, mạn, nghi sẽ bị triệt tiêu thì tệ nạn xã hội trộm cắp cướp giựt sẽ không còn nữa.

8- “Phán quyết của toà án chỉ có thể phân định đúng sai về chứng lý, cân nhắc lợi ích của các bên nhưng luật là luật, đâu thể hàn gắn tình cảm con người”. Câu này dạy CHỈ CÓ ĐỨC LY THAM LÀ TRÊN HẾT.

Chỉ có đức ly tham thì mới có lòng thương yêu nhau chân thật, ngoài đức ly tham mà đi tìm lòng yêu thương thì không bao giờ có. Cho nên mọi người cần phải tu học và rèn luyện đức ly tham.

Muốn rèn luyện tu học đức ly tham thì phải có sự tư duy quán xét từ thân tâm đến vật chất của cái tài sản ruộng đất vườn tược. Tất cả thân tâm và vật chất đang xung quanh mình có cái nào là của mình không? Của mình sao không giữ gìn được?

Quý vị hãy xem tất cả các pháp như vừa nói trên đây có pháp nào là của quý vị? Hãy nhìn những nghĩa địa có biết bao nhiêu người đã chết, thân xác chôn vùi dưới lòng đất, có người nào đã mang theo được những gì? Hay chỉ mang theo một nắm đất hôi thối, một nắm xương tàn vụn vặt. Khi chết rồi còn có những gì nữa đâu phải không quý vị?

Mạng sống của con người có bao lâu, thế mà không biết giữ gìn tâm thanh thản, an lạc và vô sự, cứ mãi để tâm tham đắm dính mắt những vật chất thế gian, khiến cho tâm hồn càng khổ đau lại càng khổ đau hơn. Cuộc sống như vậy cho đến khi xuôi tay lia đời chẳng có phút giây nào thanh thản, an lạc và yêu vui.

Sống vì vật chất, tiền tài, danh lợi là sống khổ, chúng ta hãy từ bỏ đi. Nếu biết từ bỏ tức là chúng ta đã biết sống với đức ly tham tại đó. Đức ly tham đến đâu thì tâm thanh thản, an lạc và vô sự đến đó. Tâm thanh thản, an lạc và vô sự ở đâu thì sự giải thoát ở đó tức là khổ đau không còn nữa.

Chúng ta biết rất rõ sự phán quyết của toà án chỉ có thể phân định đúng sai về chứng lý, cân nhắc lợi ích của các bên thừa kiện, chứ không giải quyết được tình nghĩa con người. Cho nên luật pháp là luật pháp, đâu thể hàn gắn tình cảm con người được. Đúng vậy luật pháp đâu thể hàn gắn tình cảm con người được. Phải không quý vị?

Tình cảm con người chính là đạo đức (đạo đức hiếu sinh). Bởi vậy pháp luật không phải là đạo đức. Luật pháp chỉ giữ gìn trật tự, an ninh, bảo vệ tài sản của mọi người không bị người khác xâm phạm, luật pháp bảo vệ sự sống của con người được bình đẳng như nhau không có ai xâm phạm quyền lợi của người này người khác. Vì thế luật pháp không thể mang lại cho đời sống con người hết những nỗi đau khổ, luật pháp chỉ giữ gìn và bảo vệ người này không được hiếp đáp người kia; người kia không được cướp giựt tài sản của người này. Còn đạo đức sẽ mang lại sự bình an và hạnh phúc cho mọi người; đạo đức sẽ mang lại cho mọi người một tâm hồn cao cả biết thương yêu và tha thứ những lỗi lầm cho nhau; đạo đức sẽ mang lại cho mọi người một tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự; đạo đức sẽ mang lại cho mọi người với một tâm hồn bất động trước ác pháp và các cảm thọ; đạo đức sẽ mang lại cho mọi người một sự giải thoát chân thật, một sự làm chủ sinh, già, bệnh, chết và chấm dứt tái sinh luân hồi.

Cho nên đạo đức là một báu vật quý nhất của loài người, nếu con người không học tập và không rèn luyện cho mình một đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai thì quá uổng cho một kiếp làm người.

Đã được sinh ra làm người là một điều quá khó, thế mà được sinh ra làm người lại được gặp đạo đức nhân bản - nhân quả, không làm khổ mình khổ người và khổ tất cả chúng sinh, thì đó là phước báu vô lượng vô biên. Cho nên đức Phật dạy: “*Được sinh làm người là khó, gặp được Chánh pháp còn khó hơn*”. Thế mà được sinh ra làm người, mà lại gặp được Chánh pháp. Gặp được Chánh pháp mà không học tập và không rèn luyện nhân cách thì quá uổng phí cho một kiếp người. Thật đáng tiếc, đáng tiếc!!! Và rất đáng thương cho những ai được học lớp đạo đức NGŨ GIỚI mà lại bỏ học thì quá uổng.

9- “*Luật sư của anh con trai dường như bắt nạt trước cảnh tình bà cụ. Anh đi tìm bà cụ đứng dậy ra về. Thân già sáu bảy đứa con nhưng đến những năm cuối đời, thì hữu sự chẳng có đứa nào lo cho bà cụ, vì ganh tỵ nhau, giành giật với nhau phần của cải hưởng nhiều, hưởng ít*”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU THẢO LY THAM.

Đứng trước cảnh bất hiếu của con cái đối xử với cha mẹ một cách tồi tệ thì ai mà chấp nhận, dù là vị luật sư của cậu con trai mướn nhưng thấy con của bà cụ đối xử với bà như người dung nước lã nên động lòng trắc ẩn đi tìm bà cụ ra về.

Đấy quý vị thấy chưa? Lòng tham lam đã khiến cho con người quên ơn nghĩa sâu dày của mẹ cha “Mang nặng, đẻ đau, nuôi dưỡng lớn khôn, lưng dài vai rộng để rồi chỉ vì một vài thửa đất mà tình nghĩa mẹ con chẳng còn chi nữa.

Ngày xưa Chu Thọ Xương người đời nhà Tống bên Trung Hoa, vì hoàn cảnh gia đình mẹ ông ra đi lúc ông còn bé thơ. Sau khi ông thi đỗ đạt thành danh, đi làm quan, nhưng ông từ quan đi tìm mẹ hàng chục năm trời trôi qua, ông đã già nhưng vẫn tiến bước đi tìm mẹ, tìm mẹ cho bằng được, đi từ xứ này đến xứ khác phải chịu cảnh đói khổ ngủ bờ ngủ bụi suốt bao năm. Ông làm thuê làm mướn để kiếm cái sống nơi xứ lạ quê người để tìm mẹ. Một hôm ông gặp được mẹ và nói: “Con là Chu Thọ Xương đây mẹ ơi!” Hai mẹ con nhận ra nhau không vì vui mừng hơn. Đấy người xưa bỏ danh lợi để đi tìm mẹ, còn người nay vì tiền tài vật chất ruộng vườn đất đai mà bỏ mẹ, quên công ơn cha mẹ sinh thành. Thật đáng trách, đáng lo cho những thế hệ về sau. Rồi đây đạo đức sẽ đi về đâu?

10- “*Không biết họ có nghĩ tuổi già của họ có lúc sẽ nặng lòng hối tiếc về các hành xử hôm nay*”. Câu này dạy ĐỨC HỐI HẬN HIẾU SINH Ý HÀNH.

Những hành động bất hiếu hiện giờ do lòng tham che khuất nên không thấy tình nghĩa mẹ con, nhưng rồi đây có những phút giây tĩnh ngộ, ngồi lại một mình, nhất là khi cha mẹ qua đời thì những hành động bất hiếu ấy sẽ sống lại trong những đứa con xem cha mẹ chẳng ra gì. Lúc bây giờ còn gì nữa dù có hối hận ăn năn cũng quá muộn màng.

Ngay từ bây giờ mọi người phải sáng suốt, đừng để tâm tham lam che đậy tâm trí làm mê mờ đạo đức nhân bản, để rồi biến mình trở thành những người con vô ơn bội nghĩa đối với cha mẹ; để rồi biến mình trở thành những người gian tham, trộm cắp, cướp của, giết người để lại tiếng xấu xa muôn đời.

Trong cuộc đời này không ai chấp nhận những người gian tham, trộm cắp, cướp giựt của cải tài sản của người khác. Chính những người ăn cắp cướp của giết người cũng không bao giờ muốn người khác ăn cắp cướp tài sản của mình, nhưng họ lại ăn cắp cướp của người khác mới đáng chê trách. Họ là con người nhưng làm ngược lại con người. Không muốn người lấy của mình mà mình lại đi lấy của người, thật là mâu thuẫn hết sức. Phải không quý vị? Vậy mà trong cuộc đời thường xảy ra những việc lạ lùng không chỗ nói.

Những người lười biếng muốn ngồi mát ăn bát vàng, nên sinh ra đủ điều gian tham, lường lặn, dối gạt người để cướp giựt. Những hạng người như vậy mong sao Nhà nước có những biện pháp bắt buộc họ phải đi học đạo đức nhân bản - nhân quả. Nhất là đạo đức ly tham.

Nhờ đạo đức thâm nhuần nên xã hội không còn người gian tham trộm cắp, cướp giựt; không còn những tệ nạn xã hội và nạn trộm cắp cướp giựt sẽ được chấm dứt. Chúng tôi mong sao cha mẹ và Nhà nước lưu ý đến vấn đề này để gia đình được hạnh phúc và xã hội có trật tự, an ninh thì người dân mới yên tâm và an ổn làm ăn sinh sống.

11- “Lòng trĩu nặng hình ảnh bà cụ già, tôi bản thân trước sân pháp đình, nơi chứng kiến biết bao buồn đau, thống khổ của những phận người. Cùng tâm trạng dai dút, người luật sư chia sẻ nỗi đồng cảm về tình cảnh bà cụ già. Anh hoàn thành trách nhiệm với thân chủ của mình nhưng lương tâm của một con người khiến anh sẽ thuyết phục để hai mẹ con họ hòa giải với nhau. miếng đất có thể nhỏ đi một chút, nhưng tình cảm sẽ vẹn toàn, sẽ nhân lên thì tốt đẹp biết bao”. Câu này dạy MỘT NIỀM AO ƯỚC HÒA GIẢI ĐỨC HIẾU SINH Ý HÀNH.

“Miếng đất có thể nhỏ đi một chút, nhưng tình cảm sẽ vẹn toàn, sẽ nhân lên thì tốt đẹp biết bao”. Đó là một điều ước mơ của người phóng viên tòa án. Những điều ước mơ này ai cũng mong sao nó trở thành hiện thực, nhưng làm sao được nó chỉ là một ước mơ trong tâm mà thôi.

Nhưng cũng có những điều ước mơ có thể trở thành hiện thực, đó là ước mơ nền đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Nếu được Nhà nước quan tâm chú ý triển khai nền đạo đức này để Đất nước chúng ta đi vào chương trình toàn dân học đạo đức. Toàn dân học đạo đức là một điều ước mơ thành hiện thực. Đó là một niềm vui mừng chung cho cả nước. Vì con cái hiếu hạnh đối với mẹ cha; vì sự an vui và bình an cho mọi người. Bởi đức hiếu sinh mang đến cho con người lòng yêu thương và tha thứ mỗi lỗi lầm của nhau; bởi đức ly tham sẽ mang đến cho cuộc sống con người không còn gian tham, trộm cắp, cướp của giết người; bởi đức

chung thủy sẽ mang đến cho mỗi gia đình nhà nhà đều hạnh phúc, an vui không có bạo lực gia đình, không có nạn mãi dâm; bởi đức thành thật sẽ mang đến cho con người không còn gian tham, dối trá, lừa đảo, xảo quyệt, lường gạt người khác; bởi đức minh mẫn sẽ mang đến cho con người một cuộc sống lành mạnh, sức khỏe dồi dào, vì không bị nghiện ngập, rượu chè say xỉn, không cờ gian bạc lận, không hút xách, không xì ke ma túy. Nếu mọi người dân trong nước từ già chí trẻ, từ nam chí nữ đều được học những đạo đức này thì cuộc sống của con người trên hành tinh này thật là bình an, yên vui giống như cuộc sống trên cõi Cực Lạc, Thiên Đàng.

Cho nên ước mơ mọi người đi học đạo đức nhân bản – nhân quả này có thể thành hiện thực, còn ước mơ cho mẹ con gia đình này đoàn tụ mà chính cái gốc ly tham của những người này chưa trừ diệt thì những ước mơ đó khó thành hiện thực.

12- *“Và khi chúng tôi nhìn về ô cửa sổ phòng thăm phán chủ tọa cũng bắt gặp một ánh mắt đăm chiêu đang dõi theo bóng bà cụ liêu xiêu trong nắng chiều. Lòng tôi vẫn mong mẹ con họ sẽ hoà giải, sẽ vui vẻ đoàn tụ bên nhau để tháng ngày còn lại của bà cụ được sống thanh thản bên con cháu. Mong lắm thay!”* Câu này dạy ĐỨC HÒA HỢP HIẾU SINH Ý HÀNH.

Cuộc sống này muốn mọi người được đoàn tụ và hòa hợp với một tình thương yêu nhau thắm thía thì chỉ có học năm đức hạnh như chúng tôi đã kể ở trên.

Giới luật đức hạnh của Phật giáo rất thiết thực với đời sống hằng ngày của con người. Cho nên mọi người có tôn giáo dù bất cứ tôn giáo nào hay không có tôn giáo cũng đều phải đi học đạo đức nhân bản – nhân quả. Vì đạo đức nhân bản là đạo đức của loài người, chứ không phải của riêng của Phật giáo, xin quý vị lưu ý.

Đạo đức Tam Quy, đạo đức Ngũ Giới, đạo đức Thập Thiện, đạo đức Bát Quan Trai, đạo đức Thập Giới Sa Di, đạo đức 250 Giới Tỳ Kheo Tăng và đạo đức 348 Giới Tỳ Kheo Ni. Đây là tất cả giới luật đức hạnh của Phật giáo, nhưng nó là đức hạnh của loài người, vì thế con người cần phải học, học đầy đủ tất cả những giới luật đức hạnh này thì chắc chắn mọi người sẽ là những bậc thánh hiền không còn là những người phàm phu tục tử.

Người sống đúng những giới luật đức hạnh không hề vi phạm một lỗi nhỏ nhặt nào thì người ấy tâm đã ly dục ly ác pháp hoàn toàn và người ấy là người chứng đạo có đầy đủ Tam Minh lục thông.

Cho nên giới luật đức hạnh rất quan trọng đối với loài người, nó mang đến cho loài người một sự bình an yên ổn vô cùng to lớn và vĩ đại.

Chúng ta là những người có đủ duyên, nhất là có đủ phước báu vô lượng, vô biên được sinh ra làm người, được học đạo đức nhân bản – nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai, thì đó là thật hạnh phúc nhất trần gian.

Chúng tôi chỉ ước mong sao mọi người đều được đi học đạo đức, để làm sáng tỏ con đường Chánh pháp của đức Phật, để thấy con đường tu hành của Phật giáo không phải là một sự tưởng tượng mờ hồ, ảo tưởng, trừu tượng, ảo giác, sống trong hư ảo thế giới thần quyền.

BÀI HỌC THỨ 8
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

30 NGÀN ĐỒNG VÀ BẢN ÁN TỬ HÌNH

Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặc chúng nó” cho hả giận. Nghĩ là vậy nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên man suy nghĩ. bỗng trong đầu hấn loé lên một địa chỉ. Phải rồi .. bà Nén! Hấn đi nhanh về phía căn nhà của cụ bà 73 tuổi, em ruột bà nội hấn Tử thi bị thiêu cháy.

Căn nhà cấp 4 nhỏ hẹp tại ngụ thôn Vinh Phúc, xã Cát Thắng, huyện Phù Cát, tỉnh Bình Định là nơi cư ngụ của bà Mai thị Nén. Một bà cụ 73 tuổi, sống thui thủi một mình với đôi mắt bị mù loà. Nguồn sống duy nhất của bà chỉ dựa vào số tiền trợ cấp cứu đói của chính quyền địa phương 200.000 đồng một tháng. Nghĩ đến cảnh, cuộc sống đơn côi của bà cụ già yếu lại bệnh tật, chị Hoa một người hàng xóm – hàng ngày vẫn thường sang nhà chăm sóc giúp đỡ bà Nén như một nghĩa cử cao đẹp mang đậm chất tình làng, nghĩa xóm.

Một buổi sáng chị Hoa ngạc nhiên khi thấy cánh cửa gỗ nhà cụ Nén vẫn còn đóng im lìm, dù lúc này vẫn hơn 7 giờ sáng, một hiện tượng khác thường trước đó chưa bao giờ xảy ra. Linh cảm có chuyện chẳng lành, chị Hoa bước sang gõ cửa gọi lớn nhiều lần, nhưng vẫn không có tiếng trả lời. Đúng lúc này, Nguyễn Đức Thị, cháu họ của bà Nén cũng vừa đến nơi, chị Hoa tỏ vẻ lo lắng: Chẳng biết sao hôm nay bà cụ ngủ dậy muộn vậy? Mau vào trong nhà xem có chuyện gì không? Người cháu họ ung dung mở cửa đi vào nhà, nhưng ngay lập tức chạy ngược trở ra với vẻ mặt hoảng hốt: “Bà tôi bị ai giết chết rồi, làng xóm ơi!”. Thái độ của chàng thanh niên tỏ ra rất căm phẫn, luôn miệng: “Lên án kẻ nào đó đã tâm giết hại cụ Nén. Ngay sau khi nhận được thông tin, cơ quan Công an điều tra lập tức có mặt tại hiện trường. Dưới nền nhà xin mặng là một xác người đã bị đốt cháy, nằm cong queo, khó có thể nhận dạng được. Tro bụi từ những vật dụng bị cháy vuron vãi khắp thi thể nạn nhân.

Kể tình nghi số 1, xác định đây là một vụ án mạng, cơ quan CSĐT Công An tỉnh Bình Định lập tức truy tìm thủ phạm. Bằng biện pháp nghiệp vụ chuyên môn. Tên Đức Thị được các nhà điều tra quan tâm và xếp vào diện “tình nghi số 1”. Bởi nhiều lý do anh ta chính là người đầu tiên phát hiện ra xác cụ Nén, điều quan trọng hơn là người thanh niên cũng là đối tượng có tiền án, tiền sự về các hành vi trộm cắp, quậy phá hung hấn .. nhiều lần (là khách mời đặc biệt) của Công an điều tra. Khi được hỏi về cái chết bất ngờ của bà Nén, Thị rất bình thản đưa ra nhiều lập luận nhằm chứng minh yếu tố ngoại phạm của mình: “Bà Nén là em ruột của bà nội tôi, cũng không có thù oán, tức

giận hay lý do gì để tôi giết chết người thân của mình; bên cạnh đó, Thị còn khần khẩn cho rằng: “Tôi hôm đó tôi đang đi dự đám ở nhà ông Phong cùng thôn, có nhiều người chứng kiến. Hơn nữa nếu tôi là người giết bà Nén thì việc gì phải hô hoán kêu hàng xóm ... Lý lẽ của Thị tưởng chừng vững chắc, thế nhưng càng đi vào chi tiết cụ thể từng câu hỏi của các điều tra viên, Thị càng trả lời càng bộc lộ nhiều mâu thuẫn và đuối lý dần. Sau ba ngày ngoan cố, cuối cùng gã thanh niên có dáng người mảnh mai và gương mặt lạnh lùng đã phải cúi đầu nhận tội. Chỉ vì 30.000 đồng tiền nhậu .

Hai giờ chiều, cuộc nhậu tại quán Karaoke gồm Nguyễn Đức Thị, Dương Văn Tài và 3 người thanh niên khác bắt đầu “khai cuộc”. Trước khi mở màn, anh Tài tuyên bố sẽ chi tiền 10 chai bia Quy Nhơn (3.000 đồng một chai) cuộc nhậu diễn ra khá hào hứng, 10 chai bia hết sạch trong khoảnh khắc, nhân lúc cao hứng Thị chủ động gọi chủ quán đem tiếp ra, 10 chai khác. Đến khi tan cuộc anh Tài chỉ thanh toán tiền giờ hát karaoke và 10 chai bia mình đã gọi, riêng 10 chai bia gọi sau thì “ai gọi người đó phải trả tiền”. Với bản chất lưu manh, hung dữ, Thị lại cho rằng anh Tài đã “chơi không đẹp nên hung hăng chửi bới và chụp vỏ chai xong vào đòi xử đẹp anh bạn cùng nhậu trước đó vài phút. Những người có mặt xung quanh đã kịp tích cực can ngăn nên xô xát không xảy ra. Chủ quán thông cảm đồng ý cho Thị nợ lại tiền 10 chai bia là 30.000 đồng. Số tiền đó không lớn, nhưng Thị cảm thấy tức tối rằng mình: “bị sỉ nhục vì mấy chục bạc”. Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặt chúng nó cho hả giận!” nghĩ là vậy nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên mang suy nghĩ. Bỗng trong đầu hăng lóa lên một địa chỉ. Phải rồi .. bà Nén! Hắn đi nhanh về phía căn nhà cô quạnh của cụ 73 tuổi, em ruột bà nội hẳn .

Tội ác tàn độc! Là cháu họ Thị biết rõ cụ rất nghèo, nhưng bây giờ vẫn còn là đầu tháng, chắc chắn số tiền nhà nước trợ cấp cứu đói cho cụ vẫn còn, trong lúc hẳn chỉ cần 30.000 đồng để rửa nhục, hẳn bước lên thêm nhà và kéo cánh cửa hông. Bên trong nhà, cụ với đôi mắt mù loà mờ mẫm đi về phía cửa và hỏi: “Đứa nào vô nhà vậy bây? Thị cũng lên tiếng: “Con ..Thị đây mà”.. cụ Nén đứng lại giữa nhà, những nếp nhăn nheo trên khuôn mặt càng nhiều thêm vì... khó chịu bà còn lạ gì thằng cháu hỗn láo này. Mấy tháng trước nó cũng đến xin tiền bà từ chối thì nó buông lời hăm dọa. Nghĩ đến đó bà còn cảm thấy tức giận và nói thẳng: “Tao không có tiền, mày muốn thì giết tao đi” ý nghĩ bằng mọi cách phải có tiền đã thôi thúc Thị khiến gã chẳng còn một chút tình người, Thị nổi điên với lời thách thức của bà cụ và cầm con dao lấy từ nhà bếp đâm thẳng vào cổ của bà cụ Nén .

Sau khi gây án, hắn bỗng hoảng sợ với suy nghĩ: Dấu tay của mình chắc chắn sẽ còn lưu lại trên người bà cụ, hình ảnh của mình vẫn còn in trong tròng mắt bà. Công an sẽ biết... Một kế hoạch phi tang tội lỗi nhanh chóng được thực hiện, hắn vội vàng vơ lấy tấm chiếu cũ và tất cả số quần áo đang có trong nhà phủ lên người bà cụ rồi chăm lửa đốt. Đã tạm yên tâm, hắn đi ra cửa trước, khép cửa lại rồi chui ra qua lỗ hồng ở hàng rào dâm bụt để đi về nhà mình bằng con đường tắt, nhằm tránh sự chú ý của mọi người. đến bụi chuối um tùm phía sau nhà bếp gã lúi húi đào một cái lỗ rồi bỏ bộ quần áo đang

mặc dính máu vào đó, nhờ ngọn lửa phi tang. Chờ cho tất cả ra tro, y lấp đất lại, ra giếng rửa sạch tay chân rồi vào nhà nằm ngủ, sáng hôm sau nghe chị Hoa kêu cửa. Thị vờ như tỉnh cò chạy sang nhà cụ Nén hô hoán nhằm đánh lạc hướng mọi người .

Dã man tàn độc đến lúc không còn nhân tính, Nguyễn Đức Thị, sinh năm 1982 đã bị tuyên mức án tử hình cho hai tội giết người và cướp tài sản. (Báo Công An Thành Phố Hồ Chí Minh)

Hoàng Tuấn .

NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặc chúng nó” cho hả giận”. Câu này dạy đạo đức gì?*

2- *“Nghĩ là vậy nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên man suy nghĩ. bỗng trong đầu hẫng loé lên một địa chỉ. Phải rồi .. bà Nén! Hẫng đi nhanh về phía căn nhà của cụ bà 73 tuổi, em ruột bà nội hẫng”. Câu này dạy đạo đức gì?*

3- *Tử thi bị thiêu cháy. Căn nhà cấp 4 nhỏ hẹp ngụ tại thôn Vinh Phúc, xã Cát Thắng, huyện Phù Cát, tỉnh Bình Định là nơi cư ngụ của bà Mai Thị Nén. Một bà cụ 73 tuổi, sống thui thui một mình với đôi mắt bị mù loà. Nguồn sống duy nhất của bà chỉ dựa vào số tiền trợ cấp cứu đói của chính quyền địa phương 200.000 đồng một tháng”. Câu này dạy đạo đức gì?*

4- *“Nghĩ đến cảnh cuộc sống đơn côi của bà cụ già yếu lại bệnh tật, chị Hoa một người hàng xóm – hàng ngày vẫn thường sang nhà chăm sóc giúp đỡ bà Nén như một nghĩa cử cao đẹp mang đậm chất tình làng, nghĩa xóm”. Câu này dạy đạo đức gì?*

5- *“Một buổi sáng chị Hoa ngạc nhiên khi thấy cánh cửa gỗ nhà cụ Nén vẫn còn đóng im lìm, dù lúc này vẫn hơn 7 giờ sáng, một hiện tượng khác thường trước đó chưa bao giờ xảy ra. Linh cảm có chuyện chẳng lành, chị Hoa bước sang gõ cửa gọi lớn nhiều lần, nhưng vẫn không có tiếng trả lời”. Câu này dạy đạo đức gì?*

6- *“Đúng lúc này, Nguyễn Đức Thị, cháu họ của bà Nén cũng vừa đến nơi, chị Hoa tỏ vẻ lo lắng: “Chẳng biết sao hôm nay bà cụ ngủ dậy muộn vậy?”. Mau vào trong nhà xem có chuyện gì không? Người cháu họ ung dung mở cửa đi vào nhà, nhưng ngay lập tức chạy ngược trở ra với vẻ mặt hoảng hốt: “Bà tôi bị ai giết chết rồi, làng xóm ơi!” Câu này dạy đạo đức gì?*

7- *“Thái độ của chàng thanh niên tỏ ra rất căm phẫn, luôn miệng: “Lên án kẻ nào đó đã tâm giết hại cụ Nén”. Câu này dạy đạo đức gì?*

8- *“Ngay sau khi nhận được thông tin, cơ quan Công an điều tra lập tức có mặt tại hiện trường. Dưới nền nhà xi măng là một xác người đã bị đốt cháy, nằm cong queo,*

khó có thể nhận dạng được. Tro bụi từ những vật dụng bị cháy vụn vãi khắp thi thể nạn nhân”. Câu này dạy đạo đức gì?

9- “Kể tình nghi số 1, xác định đây là một vụ án mạng, cơ quan CSĐT Công An tỉnh Bình Định lập tức truy tìm thủ phạm. Bằng biện pháp nghiệp vụ chuyên môn. Tên Đức Thị được các nhà điều tra quan tâm và xếp vào diện “tình nghi số 1” bởi nhiều lý do anh ta chính là người đầu tiên phát hiện ra xác cụ Nén, điều quan trọng hơn là người thanh niên cũng là đối tượng có tiền án, tiền sự về các hành vi trộm cắp, quấy phá hung hãn ...” Câu này dạy đạo đức gì?

10- “Nhiều lần (là khách mời đặc biệt) của Công an điều tra. Khi được hỏi về cái chết bất ngờ của bà Nén, Thị rất bình thản đưa ra nhiều lập luận nhằm chứng minh yếu tố ngoại phạm của mình: “Bà Nén là em ruột của bà nội tôi, cũng không có thù oán, tức giận hay lý do gì để tôi giết chết người thân của mình; bên cạnh đó, Thị còn khẳng định cho rằng: “Tôi hôm đó tôi đang đi dự đám ở nhà ông Phong cùng thôn, có nhiều người chứng kiến. Hơn nữa nếu tôi là người giết bà Nén thì việc gì phải hô hoán kêu hàng xóm ...” Câu này dạy đạo đức gì?

11- “Lý lẽ của Thị tưởng chừng vững chắc, thế nhưng càng đi vào chi tiết cụ thể từng câu hỏi của các điều tra viên, Thị càng trả lời càng bộc lộ nhiều mâu thuẫn và đui lý dần. Sau ba ngày ngoan cố, cuối cùng gã thanh niên có dáng người mảnh mai và gương mặt lạnh lùng đã phải cúi đầu nhận tội. Chỉ vì 30.000 đồng tiền nhậu”. Câu này dạy đạo đức gì?

12- “Hai giờ chiều, cuộc nhậu tại quán Karaoke gồm Nguyễn Đức Thị, Dương Văn Tài và 3 người thanh niên khác bắt đầu “khai cuộc”. Trước khi mở màn, anh Tài tuyên bố sẽ chi tiền 10 chai bia Quy Nhơn (3.000 đồng một chai) cuộc nhậu diễn ra khá hào hứng, 10 chai bia hết sạch trong khoảnh khắc, nhân lúc cao hứng Thị chủ động gọi chủ quán đem tiếp ra 10 chai khác. Đến khi tan cuộc anh Tài chỉ thanh toán tiền giờ hát karaoke và 10 chai bia mình đã gọi, riêng 10 chai bia gọi sau thì “ai gọi người đó phải trả tiền”. Câu này dạy đạo đức gì?

13- “Với bản chất lưu manh, hung dữ, Thị lại cho rằng anh Tài đã “chơi không đẹp nên hung hăng chửi bới và chụp vỏ chai xong vào đòi xử đẹp anh bạn cùng nhậu trước đó vài phút. Những người có mặt xung quanh đã kịp tích cực can ngăn nên xô xát không xảy ra. Chủ quán thông cảm đồng ý cho Thị nợ lại tiền 10 chai bia là 30.000 đồng”. Câu này dạy đạo đức gì?

14- “Số tiền đó không lớn, nhưng Thị cảm thấy tức tối rằng mình: “bị sỉ nhục vì mấy chục bạc”. Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặt chúng nó cho hả giận!” Câu này dạy đạo đức gì?

15- “Nghĩ là vậy nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên mang suy nghĩ. Bỗng trong đầu hần lóe lên một địa chỉ. Phải rồi .. bà Nén! Hần đi nhanh về phía căn nhà cô quạnh của cụ 73 tuổi, em ruột bà nội hần”. Câu này dạy đạo đức gì?

16- “Tội ác tàn độc. Là cháu họ Thị biết rõ cụ rất nghèo, nhưng bây giờ vẫn còn là đầu tháng, chắc chắn số tiền nhà nước trợ cấp cứu đói cho cụ vẫn còn, trong lúc hẳn chỉ cần 30.000 đồng để rửa nhục, hẳn bước lên thêm nhà và kéo cánh cửa hông. Bên trong nhà, cụ với đôi mắt mù loà mò mẫm đi về phía cửa và hỏi: “Đứa nào vô nhà vậy bây? Thị cũng lên tiếng: “Con ...Thị đây mà” ... cụ Nén đứng lại giữa nhà, những nếp nhăn nheo trên khuôn mặt càng nhiều thêm vì... khó chịu bà còn lạ gì thằng cháu hồn láo này. Mấy tháng trước nó cũng đến xin tiền, bà từ chối thì nó buông lời hăm dọa. Nghĩ đến đó bà còn cảm thấy tức giận và nói thẳng: “Tao không có tiền, mày muốn thì giết tao đi” ý nghĩ bằng mọi cách phải có tiền đã thôi thúc Thị khiến gã chẳng còn một chút tình người, Thị nổi điên với lời thách thức của bà cụ và cầm con dao lấy từ nhà bếp đâm thẳng vào cổ của bà cụ Nén”. Câu này dạy đạo đức gì?

17- “Sau khi gây án, hẳn bỗng hoảng sợ với suy nghĩ: Dấu tay của mình chắc hẳn sẽ còn lưu lại trên người bà cụ, hình ảnh của mình vẫn còn in trong tròng mắt bà. Công an sẽ biết... Một kế hoạch phi tang tội lỗi nhanh chóng được thực hiện, hẳn vội vàng vợ lấy tấm chiếu cũ và tất cả số quần áo đang có trong nhà phủ lên người bà cụ rồi chăm lửa đốt. Đã tạm yên tâm, hẳn đi ra cửa trước, khép cửa lại rồi chui ra qua lỗ hông ở hàng rào dâm bụt để đi về nhà mình bằng con đường tắt, nhằm tránh sự chú ý của mọi người. Đến bụi chuối um tùm phía sau nhà bếp gã lúi húi đào một cái lỗ rồi bỏ bộ quần áo đang mặc dính máu vào đó, nhờ ngọn lửa phi tang. Chờ cho tất cả ra tro, y lấp đất lại, ra giếng rửa sạch tay chân rồi vào nhà nằm ngủ, sáng hôm sau nghe chị Hoa kêu cửa. Thị vờ như tình cờ chạy sang nhà cụ Nén hô hoán nhằm đánh lạc hướng mọi người”. Câu này dạy đạo đức gì?

18- “Dã man tàn độc đến lúc không còn nhân tính, Nguyễn Đức Thị, sinh năm 1982 đã bị tuyên mức án tử hình cho hai tội giết người và cướp tài sản”. Câu này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặc chúng nó” cho hả giận”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC BÌNH TĨNH LY SÂN.

Con người ở đời vì lòng tham nên dễ sinh ra giận hờn, phiền não. Vì thế tất cả ác pháp sẽ từ lòng tham sinh ra. Khiến cho người giết người không gớm tay, như bài học trên đây, chỉ vì có 30.000 đồng mà đứa cháu nữ tâm giết hại một bà cụ 73 tuổi mắt mù lòa, là người thân của mình, rồi tù tội mang án tử hình, thật là oan uổng cho một kiếp người, tuổi còn trẻ.

Tâm tham danh, tham lợi, tham của cải, tài sản đều là do lòng tham lam của con người mà ra. Hờn thua nhau từng lời ăn tiếng nói cũng đều do lòng tham; tranh luận chống đối nhau cũng đều do lòng tham danh, tham lợi. Chửi mắng, mạ lị, mạ sát, nói xấu, nói ly gián nhau, đều do lòng tham lam; nói không thật, rượu chè, cờ bạc, cá cược, giết hại chúng sinh, gian dâm người khác, vợ chồng không chung thủy cũng đều do lòng

tham. Cho nên khi chúng ta làm một hành động tay chân hay nói một lời ác nào làm khổ mình, khổ người đều là do lòng tham lam mà ra.

Lòng tham lam vô cùng rộng lớn và nhiều vô số kể, nhưng nó luôn luôn hay dôi gạt lại chính bản thân mình, nó làm như không tham lam, nhưng kỳ thực là nó tham lam, vì thế người tu hành cần phải sáng suốt theo dõi từng tâm niệm tham lam của mình, khi nó khởi lên là diệt ngay liền. Nhờ diệt ngay liền mà đức Phật dạy: “Ngăn ác diệt ác pháp, sinh thiện tăng trưởng thiện pháp” hay là “Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành”. Đó là những phương pháp tu hành theo Phật giáo để đem lại sự bình an cho mình, cho người.

Lòng tham lam của con người ghê gớm lắm, nó đưa con người đi đến chỗ đau khổ vô cùng tận. Vì thế đức Phật dạy chúng ta rèn luyện nhân cách sống đời đức hạnh ly tham. Muốn sống được vậy chúng ta phải hằng ngày tu tập theo đường lối và hướng dẫn của đức Phật tám lớp (Bát Chánh Đạo) và pháp như ly tác ý cùng 18 đề mục Định Niệm Hơi Thở. Có như vậy chúng ta mới sống với đức hiếu sinh trọn vẹn và đức ly tham mới đầy đủ.

2- *“Nghĩ là vậy, nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên man suy nghĩ. Bỗng trong đầu hấn loé lên một địa chỉ. Phải rồi .. bà Nén! Hấn đi nhanh về phía căn nhà của cụ bà 73 tuổi, em ruột bà nội hấn”*. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM Ý HÀNH.

Khi tâm tham khởi lên thì con người trở nên mù quáng chỉ còn làm theo sự điều khiển của tâm tham, cho nên nhớ đến bà Nén là Thị đi ngay không tính toán hơn thiệt chỉ biết còn có tiền là trên hết, là để trả lời sự khinh bỉ của bạn bè.

Đành rằng chúng ta biết đây là nhân, là quả, đã là nhân quả thì phải trả vay, nhưng ở đây chúng ta không nói về nhân quả mà chỉ xoáy vào lòng tham lam của con người và đức ly tham, đó mới chính là đề tài của bài học đạo đức ly tham trong câu hỏi trên đây.

Khi tâm tham khởi lên thì con người đã mất hết tính người, chỉ còn biết tiền bạc, của cải cướp giựt của người khác, chứ không phải dùng sức lao động làm ra. Cho nên thường ở đời người ta lười lao động mà có tiền của thì chỉ còn có trộm, cướp, móc túi, gian xảo, lừa đảo, lường gạt, cân non, đo thiếu, bán buôn tráo trở, ăn lo, hối lộ, cướp đoạt công sức của người khác hoặc lãng công ngồi nghỉ, làm ít ăn tiền công nhiều v.v... Đó là do lòng tham lam sinh ra biến con người trở thành người vô đạo đức, trở thành người hung ác như một hung thần hay một ác quỷ

3- *Tử thi bị thiêu cháy. Căn nhà cấp 4 nhỏ hẹp tại ngụ thôn Vinh Phúc, xã Cát Thắng, huyện Phù Cát, tỉnh Bình Định là nơi cư ngụ của bà Mai thị Nén. Một bà cụ 73 tuổi, sống thui thủi một mình với đôi mắt bị mù loà. Nguồn sống duy nhất của bà chỉ*

dựa vào số tiền trợ cấp cứu đói của chính quyền địa phương 200.000 đồng một tháng”.
Câu này dạy NHÂN QUẢ THIẾU ĐỨC BỐ THÍ HIẾU SINH.

Luật nhân quả rất công minh thấy cái chết của bà cụ là biết ngay bà Nén đã từng giết cá rồi đem nướng trui. Hôm nay cái chết của bà cũng vậy, trước bà bị giết rồi sau đó bị thiêu. Đó là nhân quả phải trả vay không thể nào tránh khỏi .

Vả lại cuộc sống của bà hiện giờ chứng tỏ Bà là một người bòn xén, ích kỷ chỉ biết sống cho mình, chẳng bao giờ biết bố thí giúp đỡ cho ai. Cho nên bà rất nghèo sống nhờ vào sự cứu trợ của Nhà nước mỗi tháng 200.000 đồng.

Xét trong cuộc sống hiện tại nghèo khổ túng thiếu thì biết kiếp trước bòn xén ích kỷ, không dám bố thí cứu giúp những người bất hạnh, thì kiếp này phải nghèo khổ. Còn kiếp hiện tại này sống bòn xén, ích kỷ không dám bố tiền và công sức bố thí cho người bất hạnh khác thì tương lai kiếp sau sẽ nghèo đói khổ khổ.

Người không biết bố thí là người không có đức hiếu sinh đa hướng. Nhìn đời sống của bà Nén thì biết ngay nhân quả của bà, nếu bà là người rộng rãi khi Thị hỏi tiền thì bà cho cháu Thị một ít thì làm gì có xảy ra án mạng. Do thiếu lòng yêu thương đa hướng mà bà phải chết một cách thảm thương. Cái chết của bà cụ Nén chỉ vì lòng ích kỷ, bòn xén, hẹp hòi v.v...

Qua cái chết của bà Nén trên đây quý tu sinh phải thấy qui luật nhân quả ghê gớm lắm. Cho nên càng hiểu biết nhân quả thì càng phải sống trong thiện pháp đức hạnh giới luật và thường ngăn và diệt những hành động thân, miệng, ý làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Cho nên, chỉ có học theo Phật giáo thì chúng ta mới hiểu được cách sống nào là cách sống thiện và cách sống nào là cách sống ác. Nhờ sống thiện mà nhân quả nghiệp báo được chuyển biến thay đổi từ khổ đau, phiền não để trở thành an vui và hạnh phúc. Cho nên, chính sự khổ đau phiền não là do chính mình làm ra và sự hạnh phúc an vui cũng do chính mình tạo nên chứ không có ai giúp chúng ta và cũng không ai làm đau khổ chúng ta. Thường người ở đời không hiểu sâu sắc cứ thấy những người xung quanh ta làm khổ ta. Đó là cái thấy cạn cợt thấy đối tượng chứ không thấy nguyên nhân của đối tượng. Cuộc đời chúng ta có gieo duyên ác thiện với những đối tượng này nên phải gặp họ để trả vay có sao ta lại cho các đối tượng làm khổ ta. Ta không xét cuộc sống của ta hiện tại, ta có làm khổ ai không?

Chắc chắn điều này là phải có, như nói một lời nói không ái ngữ, lời nói hung dữ, lời nói không thành thật, nói thù dật nói xấu người khác, nói oan ức cho người hoặc làm một hành động thô lỗ cung tay múa chân, khạc nhổ, ném một nắm rác làm ô nhiễm môi trường thì cũng làm khổ người rồi. Nguyên nhân chính là ta vô tình làm khổ người nên những người ở xung quanh ta mới có những hành động ác pháp như vậy, có sao ta không biết nhẫn nhịn tùy thuận, bằng lòng để chuyển hóa những nhân quả nghiệp báo quá khứ. Nếu không có nhân quả nghiệp báo quá khứ thì làm sao chúng ta sống có cha

mẹ anh em chị em trong gia đình; làm sao chúng ta sống bà con chòm xóm láng giềng cô bác, anh chị em người thiện, người ác xung quanh ta.

Vì thế, sự an vui hạnh phúc của con người không phải từ trên trời rơi xuống mà cũng không phải từ dưới đất chui lên, nó cũng không ai mang đến cho chúng ta mà chính thân tâm chúng ta phải sống trong thiện pháp giới luật đức hạnh của Phật giáo thì hạnh phúc sẽ có ngay liền.

4- *“Nghĩ đến hoàn cảnh cuộc sống đơn côi của bà cụ già yếu lại bệnh tật, chị Hoa một người hàng xóm – hàng ngày vẫn thường sang nhà chăm sóc giúp đỡ bà Nén như một nghĩa cử cao đẹp mang đậm chất tình làng, nghĩa xóm”*. Câu này dạy ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH BỐ THÍ THÂN HÀNH.

Thấy cảnh bà cụ già neo đơn chị Hoa là một người hàng xóm tốt bụng biết thương người thường qua lại chăm sóc giúp đỡ cho bà cụ thật là một nghĩa cử đáng khen tặng, đáng ghi nhớ. Chị Hoa là người biết bố thí hành động giúp đỡ đúng chánh pháp, vì bà cụ là người đáng thương hại, cuộc sống bà cụ bất hạnh chỉ có một mình, thân bị mù lòa, không ai hôm sớm. Thật là tội nghiệp.

Làm người phải biết bố thí giúp đỡ người bất hạnh trong xã hội. Bố thí có nhiều cách:

- 1- Bố thí thực phẩm, tiền bạc.
- 2- Bố thí công sức.
- 3- Bố thí lời nói.

Chị Hoa bố thí công sức giúp đỡ bà cụ khi bà cụ cần đến chị là chị đến giúp đỡ ngay liền, cho nên chúng ta đừng nghĩ rằng chỉ có tiền bạc thực phẩm mới là bố thí.

Vừa rồi báo chí đăng tin tức đoàn thanh niên thành phố Hồ Chí Minh đi cứu trợ và giúp đỡ cất sửa lợp nhà cho đồng bào miền Trung bị cơn bão số 9 làm sụp đổ nhà cửa tan nát. Đó là đoàn thanh niên thành phố Hồ Chí Minh bố thí công sức của mình giúp đỡ nhưng người bất hạnh trong cơn bão vừa qua tại miền Trung. Đây cũng là bố thí.

Chúng ta được sinh ra làm người, được may mắn học đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham, đạo đức bố thí, nhờ đó một việc làm nhỏ nhặt nào chúng ta cũng nhận ra rất nhiều hành động đạo đức trong mỗi việc làm. Ví dụ như một hành động bố thí nào, trong ba hành động thân, khẩu, ý, nó cũng mang đến đầy đủ ba đức:

- 1/ Đức hiếu sinh.
- 2/ Đức ly tham.
- 3/ Đức bố thí

Cho nên chúng ta cần phải hiểu rõ: Trong đức Bố thí thì có hiếu sinh và đức ly tham. Trong đức hiếu sinh thì có đức ly tham và đức bố thí. Trong đức ly tham thì có

đức hiếu sinh và đức bố thí. Bởi vậy đức bố thí tuy một mà ba. Đức bố thí, đức hiếu sinh và đức ly tham tuy ba mà một. Đức hiếu sinh và đức ly tham cũng vậy, cho nên chúng ta chỉ cần sống một đức hạnh thì trong ba đức hạnh kia liền có.

Người tu sĩ Phật giáo biết tu tập thì chọn cho mình một giới luật đức hạnh cho phù hợp với đặc tướng của mình thì tu hành rất dễ dàng chứng đạo. Giới luật đức hạnh giúp cho chúng ta tu hành đi đến cứu cánh giải thoát hoàn toàn mà không sợ lọt vào thiên tướng, thiên ngoại đạo, không sợ tẩu hỏa nhập ma, không sợ loạn thần kinh điên khùng. Bởi vì thời đại chúng ta có nhiều pháp môn tu tập, pháp nào tự xưng là pháp tối thượng thừa, pháp tu thành Phật, nhưng xét lại cho cùng, từ khi đức Phật nhập diệt đến giờ chưa có ai tu chứng quả A La Hán tâm vô lậu hoàn toàn. Thì còn biết tin vào ai đây. Giáo lý của Phật thì kẻ hiểu như thế này người hiểu như thế kia, ngay cả các sư tổ Nam tông cũng hiểu nghĩa lung tung. Phật dạy niệm Phật là sống đúng giới luật đức hạnh thì các Ngài dạy lấy 108 âm niệm để ức chế vọng tưởng giống như niệm lục tự Di Đà. Tứ Niệm Xứ là một pháp môn duy nhất thân thọ tâm pháp thể mà các Ngài bẻ vụn ra thành bốn pháp môn tu tập:

- 1- Quán thân
- 2- Quán thọ
- 3- Quán tâm
- 4- Quán pháp

Trong pháp môn Tứ Niệm Xứ Phật dạy rất rõ ràng:

- Trên thân quán thân để nhiếp phục tham ưu...
- Trên thọ quán thọ để nhiếp phục tham ưu...
- Trên tâm quán tâm để nhiếp phục tham ưu...
- Trên pháp quán pháp để nhiếp phục tham ưu...

Khi thấy trong kinh dạy như vậy nên các Ngài không có kinh nghiệm tu hành với pháp môn này nên chia ra làm bốn pháp môn tu ức chế tâm rồi tự đặt tên là Thiền Minh Sát Tuệ dùng cơ bụng theo hơi thở ra vào tập trung ức chế vọng tâm.

Trên Tứ Niệm Xứ quán thân trên thân có tu tập pháp môn Xuất Tức Nhập Tức. Pháp môn Xuất Tức Nhập Tức có 16 pháp tu hơi thở các Thiền sư Miến Điện không giải thích nổi chỉ có bốn đề mục đầu tiên hơi thở bình thường, hơi thở ngắn, hơi thở dài, hơi thở an tịnh thế mà giải thích loanh quanh cách thức tu tập ức chế rồi luật theo kiến giải Minh Sát làm lạc lệnh ý nghĩa lời Phật dạy trong Tứ Niệm Xứ rõ ràng như vậy những thiền sư Miến Điện chưa có kinh nghiệm tu tập Tứ Niệm Xứ.

Chính vì đức bố thí quá rộng rãi trên pháp thực hành có nhiều giới đức như vậy. Vì thế, chúng tôi giải thích Tứ Niệm Xứ để thấy rằng các nhà sư Miến Điện Nam Tông chưa hiểu Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ tức là Chánh Niệm trong Bát Chánh Đạo. Chánh Niệm trong Bát Chánh Đạo là niệm Giới luật đức hạnh. Có giới luật đức hạnh thì mới có

ly dục ly ác pháp, có ly dục ly ác pháp thì mới có Chánh định. (ly dục ly ác pháp nhập Sơ Thiền do ly dục sinh hỷ lạc). Quý vị có thấy chưa? Không tu học giới luật đức hạnh mà muốn tu tập Tứ Niệm Xứ là tu tập được cái gì?

5- “*Một buổi sáng chị Hoa ngạc nhiên khi thấy cánh cửa gỗ nhà cụ Nén vẫn còn đóng im lìm, dù lúc này vẫn hơn 7 giờ sáng, một hiện tượng khác thường trước đó chưa bao giờ xảy ra. Linh cảm có chuyện chẳng lành, chị Hoa bước sang gõ cửa gọi lớn nhiều lần, nhưng vẫn không có tiếng trả lời*”. Câu này dạy MỘT HIỆN TƯỢNG NHÂN QUẢ CHẾT TRONG SỰ CÔ ĐƠN VẮNG VẼ.

Bà cụ Nén bị giết chết mà không có một người thân nào ở một bên, đó cũng là qui luật nhân quả trả vay mà bà cụ phải trả trong kiếp này, thật là xót xa vô cùng.

Biết nhân quả nghiệp báo thì chúng ta phải biết sống cho đúng những đức hiếu sinh và đức ly tham, nhờ đó chúng ta đã chuyển đổi được nhân quả ác thành nhân quả thiện, nghiệp báo ác thành nghiệp báo thiện.

Nếu bà Nén chỉ cần học đạo đức nhân bản - nhân quả hiếu sinh bồ thí thì Bà đã chuyển hóa cái chết đau khổ của mình thành sự sống yên vui và cháu Đức Thị cũng không bị bản án tử hình.

Cho nên học đạo đức có lợi ích rất lớn nó luôn luôn đem lại sự bình an cho mình, cho người. Nếu nhà nhà đều học đạo đức thì nhà nhà hòa hợp biết nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng trong mọi hoàn cảnh, mọi sự việc, nên cuộc sống được an vui hạnh phúc. Còn nếu toàn dân trong nước đều học đạo đức thì Đất nước không có tệ nạn xã hội, không có tệ nạn trộm cắp, cướp của, giết người; không có nạn rượu chè say xỉn chửi vợ mắng con; không có nạn xì ke má túy; không có nạn mua bán mại dâm và cũng không có những tai nạn giao thông chết người hao tài tốn của...

Nhờ toàn dân học đạo đức mà Đất nước hưng thịnh, phú cường, có trật tự an ninh. Nếu cả thế giới mọi người đều học đạo đức thì thế giới sẽ bình an và không bao giờ có chiến tranh, không có đất nước này đánh chiếm đất nước khác, không bao giờ có thiên tai, hỏa hoạn, động đất, sóng thần, bão lụt v.v... Thời tiết luôn luôn mưa thuận gió hòa, người nông dân làm mùa dễ dàng, gặt nhiều bội thu nhà nhà đều thoát cảnh nghèo đói, thiếu trước hụt sau.

6- “*Đúng lúc này, Nguyễn Đức Thị, cháu họ của bà Nén cũng vừa đến nơi, chị Hoa tỏ vẻ lo lắng: “Chẳng biết sao hôm nay bà cụ ngủ dậy muộn vậy”? Mau vào trong nhà xem có chuyện gì không? Người cháu họ ung dung mở cửa đi vào nhà, nhưng ngay lập tức chạy ngược trở ra với vẻ mặt hoảng hốt: “Bà tôi bị ai giết chết rồi, làng xóm ơi!”*” Câu này dạy THIẾU ĐỨC THÀNH THẬT LY THAM KHẤU HÀNH.

Người có đức hiếu sinh thì không bao giờ nỡ tâm giết một con vật dù là con kiến huống là cầm dao giết người. Đức Thị mất hết tính người nên nỡ tâm cầm dao giết bà cụ

73 tuổi và đốt xác phi tang lại còn khéo léo đóng kịch để qua mắt mọi người, nhất là để qua mắt cơ quan Công an điều tra. Đức Thị đã man tội giết người mà còn thêm cái tội gian xảo lừa đảo dối gạt người khác để chạy tội ác của mình. Thật đáng trách, nhưng cũng đáng thương, chỉ vì Đức Thị không học đạo đức mới ra nông nỗi này, nếu có học đạo đức thì không bao giờ xảy ra án mạng.

Trong xã hội loài người, nếu không học đạo đức thì con người thường làm ra vẻ người tốt, người có đạo đức. Nhưng đó chỉ là khéo đóng kịch, hình thức đạo đức giả. Đức Thị rất khéo đóng kịch khiến mọi người không thể nào nghi Đức Thị giết bà cụ. Hành động như thế này ai dám nghi ngờ “*Người cháu họ ung dung mở cửa đi vào nhà, nhưng ngay lập tức chạy ngược trở ra với vẻ mặt hoảng hốt: “Bà tôi bị ai giết chết rồi, làng xóm ơi!”*”. Thật tuyệt vời, nhưng không qua mắt được người Công an nhân dân, dối gạt người dân chứ không thể dối gạt người chuyên môn điều tra những án mạng, nhưng dù sao chúng ta cũng công nhận người Công an nhân dân tìm thủ phạm rất tài tình. Bởi kẻ giết người cũng khôn ngoan xảo quyệt khiếp người, thế mà không qua mắt được người Công an

Với một vài chi tiết nhỏ nhặt mà người Công an phá án rất tài tình, nhưng có tài phá án như Bao Công thì xã hội vẫn trộm cắp, cướp của giết người, hiếp dâm trẻ em, bài bạc rượu chè say xỉn làm mất trật tự an ninh thôn xóm. Cho nên dù có phá án tài ba lỗi lạc nhưng xã hội vẫn còn đầy dẫy tệ nạn. Vì vậy mà xã hội vẫn bất an.

Muốn cho những tệ nạn xã hội chấm dứt thì chỉ có mọi người già trẻ lớn bé đều đi học đạo đức. Chỉ có đạo đức mới giải quyết tệ nạn xã hội mới chấm dứt. và đem lại sự an vui cho mọi người

7- “*Thái độ của chàng thanh niên tỏ ra rất căm phẫn, luôn miệng: “Lên án kẻ nào đó đã tâm giết hại cụ Nén”*”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC THÀNH THẬT LY THAM KHẨU HÀNH.

Đúng là kẻ giết người có nhiều mưu mô gian xảo để lừa gạt người khác thật khéo vô cùng, khó có ai nghĩ ra kẻ giết người mà lại kêu khóc được. Thật là đóng kịch tuyệt vời, những kịch bản đóng trò khéo vô cùng, nhưng luật nhân quả không thể nào dung tha cho những người gian ác.

8- “*Ngay sau khi nhận được thông tin, cơ quan Công an điều tra lập tức có mặt tại hiện trường. Dưới nền nhà xi măng là một xác người đã bị đốt cháy, nằm cong queo, khó có thể nhận dạng được. Tro bụi từ những vật dụng bị cháy vơon vãi khắp thi thể nạn nhân”*”. Câu này dạy NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO QUÁ KHỨ TRẢ VAY.

Nhìn hình ảnh này chúng ta thấy ngay nhân quả quá khứ và hiện tại của bà cụ chết một cách rất thương tâm, nếu bà cụ có học đạo đức hiếu sinh và đức ly tham thì bà cụ đã chuyển đổi nhân quả quá khứ ác sẽ thành nhân quả thiện trong hiện tại thành một cuộc sống bình an yên vui. Chỉ vì tâm bòn xén ích kỷ không dám bố thí cho cháu 30.000

đồng thì làm sao chuyển đổi nhân quả xấu thành nhân quả tốt lành được. Ngược lại bà cụ không lượng được sức mình tưởng đâu không ai làm gì được mình. Với một chàng thanh niên sức lực mạnh khỏe mà bà cụ không sáng suốt dám thách thức “*Mày muốn thì giết tao đi..*” Trong lúc đang cần tiền mà nghe câu nói thách thức thì lòng căm tức tăng lên như lửa cháy thêm dầu. Đó là nhân quả ác lại gặp nhân quả ác nên nghiệp báo tăng lên, vì thế hậu quả phải đi đến cái chết thê thảm, thật là thương tâm. Nếu ở đây chỉ cần hiểu một chút đạo đức nhân quả thì sự việc đâu có xảy ra quá tồi tệ.

Trong cuộc đời này nhân quả luôn luôn theo sát cánh bên mọi người như hình với bóng, vì thế nếu ai không theo học đạo đức nhân quả sẽ tự làm khổ mình, khổ người. Trường hợp như Đức Thị và bà cụ Nén ở trên cả hai đều không rõ đạo đức nhân bản - nhân quả nên để nhân quả trong vô minh tiếp diễn một nghiệp báo vô cùng đau khổ mà còn để lại cho mọi người một hình ảnh thương đau thê thảm.

9- “*Kẻ tình nghi số 1, xác định đây là một vụ án mạng, cơ quan CSĐT Công An tỉnh Bình Định lập tức truy tìm thủ phạm. bằng biện pháp nghiệp vụ chuyên môn. Tên Đức Thị được các nhà điều tra quan tâm và xếp vào diện “tình nghi số 1” bởi nhiều lý do anh ta chính là người đầu tiên phát hiện ra xác cụ Nén, điều quan trọng hơn là người thanh niên cũng là đối tượng có tiền án, tiền sự về các hành vi trộm cắp, quấy phá hung hãn ...*” Câu này dạy những kẻ thiếu đạo đức bao giờ cũng có những thành tích bất hảo gây rối trật tự trong xã hội. Nhờ đó cơ quan Công an điều tra cứ theo sát những thành phần bất hảo này thì phá án rất dễ dàng, không còn khó khăn.

Những người tốt không bao giờ la cà từ quán này đến quán khác, không bao giờ bài bạc hút xách, rượu chè xì ke ma túy, không bao giờ trộm cắp cướp giựt của ai. Vì thế trong xóm ấp làng xã đâu phải tất cả thanh niên đều xấu hết. Cho nên ngành Công an điều tra rất dễ là việc chỉ cần theo dõi những người xấu ác có thành tích bất hảo này thì sẽ phá án một cách dễ dàng.

Đức Thị được cơ quan Công an điều tra lưu ý nhất, vì có những thành tích bất hảo, dù Đức Thị khéo léo che đậy đến đâu một khi cơ quan lưu ý thì không thoát khỏi tù tội và bản án tử hình.

Nếu xã hội này nhân dân không học đạo đức thì không những có một Đức Thị mà còn nhiều Đức Thị khác nữa. Dù pháp luật có tử hình hết những người ác này, nhưng xã hội mọi người không có đạo đức thì sẽ không bao giờ hết Đức Thị.

Cho nên đạo đức cần thiết để diệt trừ tệ nạn xã hội trộm cắp cướp của giết người v.v... Chúng tôi thiết tha kêu gọi mọi người hãy đi học đạo đức nhân bản – nhân quả để xã hội ngày càng được bình an yên ổn hơn và không bao giờ có những Đức Thị nữa.

Ước mong sao Nhà nước thấy được những điều lợi ích này nên đem nền đạo đức phổ biến cho mọi người dân được thông hiểu để nhân dân được sống bình an.

10- “Nhiều lần (là khách mời đặc biệt) của Công an điều tra. Khi được hỏi về cái chết bất ngờ của bà Nén, Thị rất bình thản đưa ra nhiều lập luận nhằm chứng minh yếu tố ngoại phạm của mình: “Bà Nén là em ruột của bà nội tôi, cũng không có thù oán hay lý do gì để tôi giết chết người thân của mình; bên cạnh đó, Thị còn khăng khăng cho rằng: “Tôi hôm đó tôi đang đi dự đám ở nhà ông Phong cùng thôn, có nhiều người chứng kiến. Hơn nữa nếu tôi là người giết bà Nén thì việc gì phải hô hoán kêu hàng xóm ...”. Câu này dạy sự gian xảo của Đức Thị để qua mắt cơ quan điều tra.

Người gian xảo dù khéo léo đến đâu bao giờ cũng để lộ sự dối trá của mình khi cơ quan điều tra hỏi qua hỏi lại. Từ đó mới lộ mặt thật của kẻ giết người cướp của.

Dù dẫn chứng nhiều hình thức chạy tội, nhưng cuối cùng tội ác không thể tránh khỏi bản án tử hình.

Luật nhân quả rất công bằng không có kẻ nào giết người mà tránh khỏi chi nhân quả chưa đúng lúc nên còn tránh né một hai ngày, chứ nếu đã đủ duyên phải trả nhân quả thì bay lên trời hay chui xuống đất cũng không tránh khỏi hậu quả tù tội và tử hình.

Người đời thường không hiểu biết luật nhân quả nên cho rằng lưới trời lồng lộng nhưng không bao giờ trôn tránh được.

Làm ác thì phải đền tội ác, nhân nào quả nấy dễ ai tránh khỏi. Nghiệp báo chưa đến chứ một khi nó đã đến thì rất khó thoát khỏi, cho nên mọi người cố gắng tránh làm điều ác thường sống làm những điều thiện thì sự an vui sẽ đến với mọi người.

11- “Lý lẽ của Đức Thị tưởng chừng vững chắc, thế nhưng càng đi vào chi tiết cụ thể từng câu hỏi của các điều tra viên, Thị càng trả lời càng bộc lộ nhiều mâu thuẫn và đuối lý dần. Sau ba ngày ngoan cố, cuối cùng gã thanh niên có dáng người mảnh mai và gương mặt lạnh lùng đã phải cúi đầu nhận tội. Chỉ vì 30.000 đồng tiền nhậu”.

Câu này dạy sự thật phải là sự thật, kẻ giết người phải lộ mặt, không thể che đậy dối gạt ai được nữa cả.

Chỉ vì có 30.000 đồng mà giết một mạng người, thật là đau xót vô cùng. Khi tâm tham lam nự trị trong lòng thì con người lúc bấy giờ thật là vô minh mê mờ không còn đủ trí sáng suốt nữa. Do sự vô minh mê mờ ấy nên Đức Thị mới dám cầm dao giết người. Khi giết người xong lại còn dám thiêu đốt xác bà cụ để phi tang thì thật là ác độc.

Trước khi làm một việc gì chúng ta cần phải nhìn xem và quán xét hậu quả của việc làm đó như thế nào? Đó là một bài học ngàn vàng. Cho nên hiện giờ chúng ta là những người đang học đạo đức ly tham, (Từ bỏ lấy của không cho) vì thế, trước khi chúng ta làm một việc gì hoặc nói một điều gì thì phải suy nghĩ về hậu quả của việc làm hay của lời nói đó, nếu hậu quả của nó mang đến làm cho mình khổ, người khác khổ và cả hai người đều khổ thì nhất định không làm, không nói điều đó. Nhờ có tư duy suy nghĩ chín chắn như vậy, nên cuộc sống không bao giờ có khổ đau; không bao giờ có phiền lụy.

Nếu Đức Thị có học đạo đức hiểu sinh và đạo đức ly tham thì không bao giờ Đức Thị sẽ làm nên những tội lỗi quá lớn như thế này. Đã tạo tội giết người mà còn làm thêm một tội nữa đó là dối trá gian xảo che đậy tội ác của mình.

Cho nên học đạo đức có lợi ích vô cùng, nếu mọi người trong nước đều có học đạo đức thì xã hội này không bao giờ có trộm cắp cướp của giết người.

Đạo đức của Phật giáo là nền đạo đức rất gần gũi với đời sống của con người hàng ngày, cho nên người học đạo đức là học cách thức sống không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ cả hai.

Người học đạo đức là đem lại sự bình an cho mình, cho người và cho tất cả chúng sinh, họ không bao giờ giết hại và ăn thịt chúng sinh, họ lúc nào cũng thực hiện lòng yêu thương mọi sự sống trên hành tinh này.

Người học đạo đức không bao giờ lấy của không cho, cho nên họ không bao giờ móc túi, trộm cắp, cướp của, giết người v.v... Lúc nào họ cũng sống với đức ly tham của rơi không bao giờ lượm, nhờ thế ban đêm nhà nhà người ngủ không đóng cửa.

Người học đạo đức không bao giờ sinh tâm tà dâm vì thế họ sống rất chung thủy, vợ chồng con cái rất yêu thương nhau, gia đình họ tràn đầy hạnh phúc, họ không bao giờ có tiếng cãi cọ, rầy rà luôn luôn dùng lời ái ngữ, nhẹ nhàng, ngọt ngào, nhã nhặn, êm dịu đầy tình thương yêu đùm bọc lẫn nhau.

Người học đạo đức không bao giờ nói dối, luôn luôn nói những lời thành thật và ái ngữ, không bao giờ dùng lời mắng chửi, mạt sát, mạ lị ai hoặc nói lời ly gián gây chia rẽ mọi người, luôn luôn sống đoàn kết gắn bó với mọi người bằng những lòng thương yêu chân thật.

Người học đạo đức không bao giờ uống rượu, hút thuốc lá, thuốc Lào, thuốc phiện, chích xì ke ma túy, cờ bạc, cá cược. Vì thế cơ thể mạnh khỏe ít bệnh tật ốm đau, nhờ đó họ sống yên vui, thanh thản, an ổn và vô sự. Cuộc sống của họ vô cùng hạnh phúc, tâm hồn họ lúc nào cũng thanh thản, an lạc và vô sự. Họ sống trong thế giới này như sống trên cõi Thiên đàng, Cực lạc. Thật là hạnh phúc vô cùng vô tận.

Cho nên, trong xã hội mọi người đều học đạo đức thì xã hội có trật tự, an ninh không bao giờ có những tệ nạn xã hội và cũng không có những tai nạn giao thông xảy ra làm hư hao tài sản và mất đi những người yêu thương, vì họ sống với đức cẩn thận nên không bao giờ lái xe chạy lạng lách, chạy quá tốc độ, luôn luôn chạy đúng luật giao thông. Bởi vậy đạo đức rất cần thiết cho loài người trên hành tinh này. Ước mong sao đạo đức nhân bản – nhân quả của Phật giáo sẽ được đến với mọi người. Nhất là nó đến khắp nơi trên mọi miền đất nước Việt Nam.

12- “Hai giờ chiều, cuộc nhậu tại quán Karaoke gồm Nguyễn Đức Thị, Dương Văn Tài và 3 người thanh niên khác bắt đầu “khai cuộc”. Trước khi mở màn, anh Tài tuyên bố sẽ chi tiền 10 chai bia Quy Nhơn (3.000 đồng một chai) cuộc nhậu diễn ra khá

hào hứng, 10 chai bia hết sạch trong khoảnh khắc, nhân lúc cao hứng Thị chủ động gọi chủ quán đem tiếp ra, 10 chai khác. Đến khi tan cuộc anh Tài chỉ thanh toán tiền giờ hát karaoke và 10 chai bia mình đã gọi, riêng 10 chai bia gọi sau thì “Ai gọi người đó phải trả tiền”. Câu này dạy ĐỨC SÔNG PHĂNG.

Xã hội có nhiều tệ nạn là do ăn chơi rượu chè, cờ bạc, đĩ thò, đàn điếm. Đây là nguyên nhân đưa đến cái chết của bà cụ. Bởi xã hội đạo đức xuống cấp, nên mọi việc làm mọi lời nói không suy nghĩ trước nên hậu quả của nó khó lường.

Thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ không học đạo đức, nên thường vui chơi những nơi không lành mạnh, thường đưa đẩy họ vào con đường tội lỗi, như trộm cướp giết người, như mua bán dâm, sống đời trụy lạc, làm ô uế bản thân, mang nhiều chứng bệnh nan y của thế kỷ.

Cho nên, đạo đức cần phải bắt buộc mọi người dân trong nước đều phải học cho thấm nhuần thì nạn rượu chè say xỉn sẽ chấm dứt, nạn cờ gian bạc lận sẽ không còn nữa, tệ nạn mãi dâm sẽ không còn ai mua, ai bán, vì thế có ai dại gì chạy theo sắc dục để mang bệnh tật khổ vào thân

Nhờ có học đạo đức mà mọi người sống một cuộc sống thanh nhàn, yên vui và hạnh phúc.

13- *“Với bản chất lưu manh, hung dữ, Thị lại cho rằng anh Tài đã “chơi không đẹp nên hung hăng chửi bới và chụp vỏ chai xong vào đôi mắt đẹp anh bạn cùng nhau trước đó vài phút. Những người có mặt xung quanh đã kịp tích cực can ngăn nên xô xát không xảy ra. Chủ quán thông cảm đồng ý cho Thị nợ lại tiền 10 chai bia là 30.000 đồng”.* Câu này dạy BẢN CHẤT LƯU MANH HUNG DỮ THIẾU ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH NHÂN BẢN – NHÂN QUẢ THÂN HÀNH, KHẬU HÀNH.

Người có bản chất lưu manh, hung dữ là người ăn ngược, nói ngạo thường hay thích đánh đá, ngang tàng phách lối.

Đức Thị thuộc về loại người này; loại người mà mọi người hiền lành ai cũng lánh xa. Vì gần những hạng người này chỉ có đánh đá đâm chém tạo ra nhiều sự khổ đau cho nhau. Ca dao nói: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”. Cho nên ở đời chúng ta nên chọn người có đạo đức làm bạn, vì chọn bạn chơi với nhau là người có đạo đức thì sẽ mang lại sự yên vui và hạnh phúc cho nhau. Còn chọn bạn chơi với nhau là những người vô đạo đức lưu manh, hung dữ sẽ có ngày mang họa vào thân.

Đạo đức là trên hết, trong cuộc đời này chỉ có đạo đức mới đem lại hạnh phúc cho mình cho người; mới đem lại sự bình an cho chúng ta trên cõi đời này. Vì thế mọi người phải học đạo đức cho thấm nhuần thì lợi ích rất lớn cho mình, cho gia đình và cho xã hội.

14- “Số tiền đó không lớn, nhưng Thị cảm thấy tức tối rằng mình: “bị sỉ nhục vì mấy chục bạc”. Hậm hực ra về với ý nghĩ sẽ kiếm tiền rồi đến “ném vào mặt chúng nó cho hả giận!” Câu này dạy SỰ TỨC GIẬN LÀM MÊ MỜ LÝ TRÍ THIẾU ĐỨC HIẾU SINH Ý HÀNH.

Đức Thị kêu rượ mà bắt người khác trả tiền, đó là một việc làm quá sai, thế mà tâm mê mờ không thấy còn sinh ra tức giận, muốn đánh người khác, nếu mọi người không can ngăn thì án mạng sẽ không xảy ra nơi nhà bà cụ Nén. Đúng Đức Thị là người lưu manh, hung dữ không phải là người có đạo đức. Nếu đức Thị được học đạo đức thì chắc chắn không xảy ra vụ án giết người và Đức Thị cũng không trở thành người lưu manh hung dữ, mà sẽ là người tốt.

Bản chất côn đồ lưu manh, hung dữ không phải có sẵn trong Đức Thị mà có được như ngày hôm nay là do Đức Thị đã nhiễm ô bởi xã hội mọi người sống không đạo đức, nhất là trong gia đình Đức Thị những người lớn như cha mẹ, anh chị em đều lưu manh hung dữ thì con cái mới chịu ảnh hưởng và ngày ngày huân tập tính ngang bướng, ngang ngược nên đến nay đã huân tập trở thành những tay lưu manh, du đảng thật thụ.

Con người mới sinh ra như một cây tre non dễ uốn nắn theo khuôn phép. Vì thế trẻ con nên cho học đạo đức, vì có học đạo đức sau này chúng sẽ không trở thành những tên lưu manh hung dữ, nhờ đó mà xã hội mới không xảy ra biết bao tai họa do trộm cắp cướp của giết người.

Bởi vậy muốn cho tệ nạn xã hội chấm dứt thì chỉ có mọi người dân trong nước phải học tập đạo đức nhân bản – nhân quả làm người sống không làm khổ cho nhau thì đất nước mới yêu vui, gia đình mới hạnh phúc và xã hội mới có trật tự, an ninh thật thụ.

15- “Nghĩ là vậy nhưng biết kiếm tiền ở đâu? Gã thanh niên vừa đi bộ lững thững trên đường làng vừa miên mang suy nghĩ. Bỗng trong đầu hấn lóe lên một địa chỉ: Phải rồi .. bà Nén! Hấn đi nhanh về phía căn nhà cô quạnh của cụ 73 tuổi, em ruột bà nội hấn. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU SINH VÀ ĐỨC LY THAM Ý HÀNH.

Muốn cướp giựt của ai đều phải có sự tư duy suy nghĩ kỹ rồi mới tìm ngay địa chỉ đó mà hành sự cướp giựt. Đức Thị đã tìm ra địa chỉ. Một bà cụ già 73 tuổi mà đến cướp giựt thì đâu có gì khó khăn, vì bà cụ già yếu thì đâu còn sức chống cự nên Đức Thị thì hành cướp giựt một cách dễ dàng không mấy khó khăn, không mấy mệt nhọc.

16- “Tội ác tàn độc. Là cháu họ Thị biết rõ cụ rất nghèo, nhưng bây giờ vẫn còn là đầu tháng, chắc chắn số tiền nhà nước trợ cấp cứu đói cho cụ vẫn còn, trong lúc hấn chỉ cần 30.000 ngàn đồng để rửa nhục, hấn bước lên thêm nhà và kéo cánh cửa hông. Bên trong nhà, cụ với đôi mắt mù loà mò mẫm đi về phía cửa và hỏi: “Đứa nào vô nhà vậy bây? Thị cũng lên tiếng: “Con ..Thị đây mà”.. cụ Nén đứng lại giữa nhà, những nếp nhăn nheo trên khuôn mặt càng nhiều thêm vì.. khó chịu bà còn lạ gì thằng cháu hấn

láo này. Mấy tháng trước nó cũng đến xin tiền, bà từ chối thì nó buông lời hăm dọa. Nghĩ đến đó bà còn cảm thấy tức giận và nói thẳng: “Tao không có tiền, mày muốn thì giết tao đi” ý nghĩ bằng mọi cách phải có tiền đã thôi thúc Thị khiến gã chẳng còn một chút tình người, Thị nổi điên với lời thách thức của bà cụ và cầm con dao lấy từ nhà bếp đâm thẳng vào cổ của bà cụ Nén”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU SINH và ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Biết bà cụ nghèo chỉ sống với số tiền trợ cấp 200.000 đồng mỗi tháng của Nhà nước, đó chứng tỏ nhân quả quá khứ keo kiệt của bà cụ nên hiện tại bà cụ rất nghèo sống vào người khác. Nếu bà cụ Nén có học đạo đức nhân bản - nhân quả chắc chắn với đức hiếu sinh lòng bà cụ sẽ rộng rãi không ích kỷ, bòn xén và vui lòng bố thí cho đứa cháu lưu manh, côn đồ. Do đức hiếu sinh khiến cho đứa cháu giảm bớt hung dữ lưu manh, trở thành thân thiện đối với bà cụ thì cái chết của bà không thể xảy ra. Bởi vậy học đạo rất cần cho cuộc sống hàng ngày giao tiếp với mọi người. Chuyện lớn xé thành nhỏ. Nếu bà cụ Nén biết bố thí cho cháu Đức Thị 30.000 đồng và vui vẻ khuyên Đức Thị: “Nay bà cho cháu, nhưng cháu đừng uống rượu, uống rượu nhiều cháu sẽ bị bệnh và sẽ khổ thân cháu ạ!”. Do lòng yêu thương và biết bố thí tiền bạc và lời ái ngữ thì cháu Đức Thị đâu có mang án tử hình.

Tóm lại học đạo đức có lợi như vậy, chúng tôi ước nguyện mọi người ai ai cũng đều được học đạo đức.

17- “Sau khi gây án, hấn bỗng hoảng sợ với suy nghĩ: Dấu tay của mình chắc chắn sẽ còn lưu lại trên người bà cụ, hình ảnh của mình vẫn còn in trong tròng mắt bà. Công an sẽ biết... Một kế hoạch phi tang tội lỗi nhanh chóng được thực hiện, hấn vội vàng vợ lấy tấm chiếu cũ và tất cả số quần áo đang có trong nhà phủ lên người bà cụ rồi châm lửa đốt. Đã tạm yên tâm, hấn đi ra cửa trước, khép cửa lại rồi chui ra qua lỗ hổng ở hàng rào dâm bụt để đi về nhà mình bằng con đường tắt, nhằm tránh sự chú ý của mọi người. Đến bụi chuối um tùm phía sau nhà bếp gã lúi húi đào một cái lỗ rồi bỏ bộ quần áo đang mặc dính máu vào đó, nhờ ngọn lửa phi tang, chờ cho tất cả ra tro, y lấp đất lại, ra giếng rửa sạch tay chân rồi vào nhà nằm ngủ, sáng hôm sau nghe chị Hoa kêu cửa. Thị vờ như tình cờ chạy sang nhà cụ Nén hô hoán nhằm đánh lạc hướng mọi người”. “Câu này dạy THIẾU ĐỨC THÀNH THẬT THÂN HÀNH, KHẨU HÀNH.

Đức Thị không được học đạo đức nên gây ra tội giết người lại thêm một tội nữa là tội dôi trá và rất dã man (đốt xác bà cụ, chôn dấu áo quần dính máu, hô hoán, kêu khóc). Đó là hành động vô đạo đức từ tội lỗi này dẫn đến tội lỗi khác. Bởi vậy xã hội không trang bị những lớp học đạo đức cho toàn dân, nên những nỗi đau lòng không thể nào tránh khỏi. Hiện nay chúng ta đang ngồi yên tại đây bình an, nhưng hãy đến bệnh viện thì ngày nào cũng có những người bị chết, bị thương do tai nạn giao thông; có những người bị chết bị thương do trộm cướp, du côn du đãng đánh nhau đâm chém. Nhưng hãy

đến những nơi cơ quan Công an giữ gìn trật tự, an ninh xã hội, nơi cơ quan điều tra tội phạm thì biết bao nhiêu là người phạm pháp luật, kể sao cho hết.

Người không có đức hiếu sinh thì không có đức ly tham, không có đức ly tham thì sát sinh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ, uống rượu thì không thể nào tránh khỏi. Từ phạm phải những lỗi này thì sẽ phạm vào những lỗi khác rất dễ dàng. Như Đức Thị cho chúng ta thấy rất rõ: “Bắt đầu từ chỗ phạm vào lỗi uống rượu, từ chỗ uống rượu dẫn đến tội cướp giựt tiền bạc; từ chỗ cướp giựt tiền bạc dẫn đến tội giết người; từ chỗ giết người dẫn đến tội lừa đảo; từ tội lừa đảo dẫn đến bản án tử hình.

Cho nên người có đạo đức NGŨ GIỚI rất lợi ích cho mình, cho gia đình và xã hội.

Trong đạo Phật Ngũ Giới là đức hạnh sống hằng ngày của người Phật tử, thế mà người Phật tử đã THỌ TAM QUY, NGŨ GIỚI mà lại không sống đức hạnh của TAM QUY và NGŨ GIỚI. Mà lại theo lối sống tội ác gây bao đau khổ cho mình, cho người.

Thọ có nghĩa là chấp nhận sống với những giới luật đức hạnh này, nhưng phần đông Phật tử “THỌ”, nhưng lại không sống với những giới luật đức hạnh và như vậy thọ có hình thức. Cho nên bao nhiêu tội lỗi của người Phật tử vẫn còn nguyên vẹn vẫn không thay đổi chút nào.

Phật tử không sống giới luật đức hạnh không phải lỗi của người Phật tử mà lỗi của người thầy làm lễ thọ TAM QUY NGŨ GIỚI. Khi thọ TAM QUY NGŨ GIỚI xong thì vị thầy phải chịu trách nhiệm là hướng dẫn giảng dạy đúng phương pháp sống đức hạnh TAM QUY, NGŨ GIỚI. Có như vậy thì người Phật tử làm sao gây ra bao nhiêu tội lỗi.

Thọ Tam Quy, Ngũ Giới rồi mà uống rượu vẫn còn uống rượu, ăn thịt chúng sinh vẫn còn ăn thịt chúng sinh, nói dối, lấy của không cho vẫn còn nói dối, lấy của không cho, thậm chí có người còn tà dâm. Như vậy những tội lỗi này về ai?

Như chúng tôi đã nói ở trên: Người Phật tử gây ra tội lỗi là trách nhiệm của ông thầy làm lễ THỌ TAM QUY NGŨ GIỚI.

18- “*Dã man tàn độc đến lúc không còn nhân tính, Nguyễn Đức Thị, sinh năm 1982 đã bị tuyên mức án tử hình cho hai tội giết người và cướp tài sản*”. Câu này dạy NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO do THIẾU ĐỨC HIẾU SINH và ĐỨC LY THAM THÂN, KHẨU, Ý HÀNH nên mang đến bản án tử hình.

Nhân quả nghiệp báo Đức Thị làm Đức Thị phải gánh chịu hậu quả của việc làm ác: Cướp tiền bạc, giết bà cụ Nén và dối gạt lừa đảo cơ quan Công an.

Ngày đền tội ác không thể tránh khỏi chỉ còn thời gian trả nghiệp báo nhân quả mà thôi. Nhưng nhân quả không phải trả một kiếp này mà còn phải trả nhiều đời, nhiều

kiếp. Nỗi đau khổ này mãi mãi sẽ không bao giờ dứt. Luật nhân quả ghê gớm lắm xin quý vị lưu ý: Nhân quả nghiệp báo phải trả ba đời.

Đối với Đức Thị chỉ có 30.000 đồng mà lãnh bản án tử hình thì thật là uổng cho một kiếp người, tuổi trẻ ít học, nông nổi vô đạo đức, để lại một tiếng xấu muôn đời.

Tiếc rằng: Bà cụ Nén và cháu Đức Thị không được học đạo đức nên không chuyển được nhân quả thiện ác. Vì thế phải chịu chết một cách thảm thương.

Cái chết của bà cụ Nén và cháu Đức Thị là tấm gương nhân quả để chúng ta lấy đó soi lại mình và cảnh giác từng hành động thân, miệng, ý.

Những tội cướp của giết người đã xảy ra khắp nơi là một điều báo động đạo đức của con người đang xuống cấp. Cho nên đạo đức trong giai đoạn này cần thiết phải được triển khai các lớp học khắp nơi trong nước, để mọi người được học tập thì nạn trộm cắp, cướp của giết người sẽ chấm dứt.

Sách học đạo đức từ xưa đến nay của tổ tiên chúng ta chưa đầy đủ, phần nhiều là lý thuyết suông, nói nhiều, chứ còn đi vào áp dụng thực tế thì có những đạo đức lỗi thời như: Trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng. Quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung....Đó là những đạo đức trong thời đại phong kiến phục vụ cho giai cấp thống trị. Những đạo đức đó chưa đáp ứng kịp thời đại khoa học kỹ nghệ hoá hiện đại xã hội. Vì vậy chúng ta phải triển khai nền đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình khổ người và khổ chúng sinh mới đi vào thực tế của thời đại. Nền đạo đức ấy phải dựa vào NGŨ GIỚI đức hạnh của Phật giáo. Đó là Đức hiếu sinh, đức ly tham, đức chung thủy, đức thành thật, đức minh mẫn. Những đức hạnh này được triển khai và thành lập các lớp học và khuyến khích mọi người đi học thì sự sống trên hành tinh này sẽ tuyệt vời hơn.

BÀI HỌC THỨ 9

RÈN NHÂN CÁCH

ĐẠO ĐỨC LY THAM

Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

BÀI HỌC ĐẦU ĐỜI

Có một người Việt từ rất lâu đã xâm nhập sâu rộng vào thương trường quốc tế và nhân chứng của nhiều mốc lịch sử quan trọng. Ông là Paul Trần Văn Thành - nguyên trưởng phái đoàn thường trực của liên minh Châu Âu bên cạnh các tổ chức quốc tế tại Geneva (thụy Sĩ) .

Sinh sống mấy chục năm ở Châu Âu, nhưng mỗi sáng thức dậy nhìn vào gương ông vẫn tự nhủ: “Minh là người Việt Nam”. Và đó là lý do ông chọn Tuổi Trẻ - tờ báo nơi quê nhà - để chia sẻ những tâm sự riêng về những gì đã trải qua trong đời mình.

Báo Tuổi Trẻ ngày thứ hai 15-1- 2007

Tôi chào đời ngày 5-2- 1929 ở tỉnh An Giang, một vùng quê êm ả thanh bình. Cha tôi đặt tên cho tôi là Trần Văn Thìn, đơn giản bởi tôi cầm tinh con rồng. Thế nhưng lúc làm giấy khai sinh, người ta nói sao viết vậy theo kiểu phát âm miền Nam nên tên tôi bị ghi thành Trần Văn Thịnh. Vậy là tôi mang cái tên lạ vì sự nhầm lẫn đó.

LỜI HỨA CỦA MỘT ĐỜI

Không biết từ bao giờ, trong gia đình tôi định ra một nguyên tắc: Con không trở thành thương nhân mà phải trở thành công chức.

Thuở thiếu thời, tôi không tỏ ra đặc biệt hay xuất chúng, cũng có đầy đủ thói hư tật xấu như những đứa trẻ khác. Nhưng một sự cố đã biến đổi tôi hoàn toàn. Đó là năm tôi được 8 tuổi. Tôi về quê nội ở Sa Đéc nghỉ hè. Ông nội tôi có tới ba bà vợ, trong đó bà nội tôi là người trẻ nhất, bà thứ hai làm nghề bán thuốc bắc. Bà có tiền và là người rất nghiêm khắc. Nhà ông bà nội nhìn ra bờ sông mênh mông, thuyền bè đỗ giăng kín. Tôi tới người ta vẫn thường tổ chức đánh bạc trên các con thuyền ấy.

Có lần tôi đi theo mấy người lớn để đi xem đánh bạc. Tôi thấy mình cũng có khiếu đỏ đen vì thường đánh trúng. Ngặt một nỗi tôi không có tiền. Tôi để ý bà Hai có một hòm không bao giờ khóa, bên trong có rất nhiều túi vải đựng tiền. Một hôm nhân lúc vắng người, tôi len vào phòng lấy một túi. Làm một lần không ai phát hiện trong khi đánh bạc bị thua, tôi lấy tiếp lần hai. Rồi cứ thế tiếp diễn lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư. Đến lần thứ năm tôi bị bà Hai phát hiện. Bà Hai hỏi tôi ba bốn lần: “Bà nên xử sự thế nào đây?”. Tôi đáp: “Bà đánh cháu mấy roi cũng được phạt sao cháu cũng chịu, chỉ xin bà đừng mách ông nội”. Trong nhà, tôi sợ ông nội hơn cả, vì lúc nào ông cũng nghiêm khắc với con cháu. Bà nói: “Bà sẽ cho cháu một cơ hội, trong khi cháu suy nghĩ, Bà sẽ chưa nói gì với ông. Nhưng cháu phải nghĩ ra một cách để sửa chữa lỗi lầm”.

Hôm sau tôi còn nhớ là một buổi chiều khi hoàn hôn buông xuống bên sông, các nhà đã thắp đèn dầu, bà Hai gọi tôi ra nói chuyện. Tôi thưa với bà: “Cháu xin hứa từ nay trở đi cháu không bao giờ ăn cắp nữa”. Bà Hai ngồi lặng thinh, không nói gì lâu lắm. Sau cùng bà bắt tôi phải kể hết bà nghe tất cả những lần tôi đã từng ăn cắp vặt. Tôi thành thật kể tội từng trộm tiền của cha, thậm chí trộm cả tiền trong túi áo của khách khi họ đến nhà tôi chơi. Tôi cũng kể trong sưu tập tem của cha tôi có hai con tem Hungary rất đẹp. Một hôm tôi bóc trộm để đổi lấy mấy cái nắp chai chơi đánh đáo với bọn trẻ. Cha tôi phát hiện triệu tập cả nhà vào đúng 18 giờ để chứng kiến hình phạt. Trước mặt bà nội, em trai và em gái tôi, cha tôi bắt tôi tuột quần, đánh đúng 10 roi vào mông. Bà nội tôi khóc hu hu vì thương tôi nhưng cha tôi không chịu ngừng tay. Thế nhưng tôi không khóc. Tôi cảm thấy ê mặt vì bị đòn giữa chốn đông người.

Sau buổi tối hôm đó, bà Hai gặp lại tôi, yêu cầu tôi nhắc lại lời hứa. Bà nghe rồi nói: “Cháu có chắc đây sẽ là lần cuối cùng không. Cháu đi ăn trộm mới phải nói dối, còn không làm gì sai thì không bao giờ phải nói dối. Làm điều xấu lúc nào cũng phải nghĩ cách đối phó, không bao giờ sống vui được. Điều thứ hai cháu phải nhớ câu: “Cờ

gian bạc lận”. Họ giả vờ cho cháu thắng mấy lần đầu đấy, còn khi cháu mang tiền ra đánh rồi, cháu có thấy là mình toàn bị thua không?”. Cứ như thế ba ngày liền, chiều nào bà Hai cũng gọi tôi ra, bắt lập đi lập lại lời hứa không bao giờ ăn trộm nữa. Ngày cuối cùng, bà hỏi: “Sau những lần cháu hứa như vậy, từ giờ trở đi Bà có thể tin cháu được chưa?”. Tôi trả lời: “Cháu xin hứa không bao giờ làm chuyện đại dột như thế nữa”.

Lời hứa ấy theo tôi đi suốt những tháng ngày sau này. Từ đó trở đi, tôi không bao giờ tham gia bất kỳ một trò chơi đồ đen nào nữa. Lớn lên, tôi ngẫm nghĩ mãi không biết vì sao một bà già ở vùng quê VN lại có cách giáo dục tài tình vậy. Rồi tôi ngộ ra: Tất cả phải do tự giác. Bà tôi không thể bắt ép tôi không được nói dối nữa, không được ăn trộm vặt nữa. Mà chính tôi sau những cuộc đối thoại với bà, tự cảm thấy đó là điều xấu xa không nên lập lại. Tôi ghi sâu trong lòng hình ảnh cuộc đối thoại cuối cùng. Bà nhìn tôi với con mắt âu yếm. Tôi đã khóc không phải vì xấu hổ mà vì cảm động.

NHỮNG CÂU HỎI:

1- “Có một người Việt từ rất lâu đã xâm nhập sâu rộng vào thương trường quốc tế và nhân chứng của nhiều mốc lịch sử quan trọng. Ông là Paul Trần Văn Thịnh - nguyên trưởng phái đoàn thường trực của liên minh Châu Âu bên cạnh các tổ chức quốc tế tại Geneva (thụy Sĩ)”. Câu này dạy đạo đức gì?

2 - “Sinh sống mấy chục năm ở Châu Âu, nhưng mỗi sáng thức dậy nhìn vào gương ông vẫn tự nhủ: “Minh là người Việt Nam”. Và đó là lý do ông chọn Tuổi Trẻ - tờ báo nơi quê nhà - để chia sẻ những tâm sự riêng về những gì đã trải qua trong đời mình”. Câu này dạy đạo đức gì?

3- “Tôi chào đời ngày 5-2- 1929 ở tỉnh An Giang, một vùng quê êm ả thanh bình. Cha tôi đặt tên cho tôi là Trần Văn Thìn, đơn giản bởi tôi cảm tình con rồng. Thế nhưng lúc làm giấy khai sinh, người ta nói sao viết vậy theo kiểu phát âm miền Nam nên tên tôi bị ghi thành Trần Văn Thịnh. Vậy là tôi mang cái tên lạ vì sự nhầm lẫn đó”. Câu này dạy đạo đức gì?

LỜI HỨA CỦA MỘT ĐỜI

4- “Không biết từ bao giờ, trong gia đình tôi định ra một nguyên tắc: “Con không trở thành thương nhân mà phải trở thành công chức”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Thuở thiếu thời, tôi không tỏ ra đặc biệt hay xuất chúng, cũng có đầy đủ thói hư tật xấu như những đứa trẻ khác”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Nhưng một sự cố đã biến đổi tôi hoàn toàn. Đó là năm tôi được 8 tuổi. Tôi về quê nội ở Sa Đéc nghĩ hè. Ông nội tôi có tới ba bà vợ, trong đó bà nội tôi là người trẻ nhất, bà thứ hai làm nghề bán thuốc bắc. Bà có tiền và là người rất nghiêm khắc. Nhà ông bà nội nhìn ra bờ sông mênh mông, thuyền bè đỗ giăng kín. Tối tối người ta vẫn thường tổ chức đánh bạc trên các con thuyền ấy”. Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Có lần tôi đi theo mấy người lớn để đi xem đánh bạc. Tôi thấy mình cũng có khiếu đồ đen vì thường đánh trúng. Ngặt một nỏ tôi không có tiền. Tôi để ý bà Hai có một hòm không bao giờ khóa, bên trong có rất nhiều túi vải đựng tiền. Một hôm nhân lúc vắng người, tôi lẻn vào phòng lấy một túi”. Câu này dạy đạo đức gì?

8- “Làm một lần không ai phát hiện trong khi đánh bạc bị thua, tôi lấy tiếp lần hai. Rồi cứ thế tiếp diễn lần thứ ba, lần thứ tư. Đến lần thứ năm tôi bị bà Hai phát hiện. Câu này dạy đạo đức gì?

9- “Bà Hai hỏi tôi ba bốn lần: “Bà nên xử sự thế nào đây?”. Tôi đáp: “Bà đánh cháu mấy roi cũng được phạt sao cháu cũng chịu, chỉ xin bà đừng mách ông nội”. Trong nhà tôi sợ ông nội hơn cả vì lúc nào ông cũng nghiêm khắc với con cháu. Câu này dạy đạo đức gì?”.

10- “Bà nói: “Bà sẽ cho cháu một cơ hội. Trong khi cháu suy nghĩ, bà sẽ chưa nói gì với ông. Nhưng cháu phải nghĩ ra một cách để sửa chữa lỗi lầm”. Câu này dạy đạo đức gì?

11- “Hôm sau tôi còn nhớ là một buổi chiều khi hoàn hôn buông xuống bên sông, các nhà đã thắp đèn dầu, bà Hai gọi tôi ra nói chuyện. Tôi thưa với bà: “Cháu xin hứa từ nay trở đi cháu không bao giờ ăn cắp nữa”. Câu này dạy đạo đức gì?

12- “Bà hai ngồi lặng thinh, không nói gì lâu lắm. Sau cùng bà bắt tôi phải kể hết bà nghe tất cả những lần tôi đã từng ăn cắp vặt. Tôi thành thật kể tội từng trộm tiền của cha, thậm chí trộm cả tiền trong túi áo của khách khi họ đến nhà tôi chơi. Tôi cũng kể trong sưu tập tem của cha tôi có hai con tem Hungary rất đẹp. Một hôm tôi bóc trộm để đổi lấy mấy cái nắp chai chơi đánh đáo với bọn trẻ. Cha tôi phát hiện triệu tập cả nhà vào đúng 18 giờ để chứng kiến hình phạt. Trước mặt bà nội, em trai và em gái tôi, cha tôi bắt tôi tuột quần, đánh đúng 10 roi vào mông. Bà nội tôi khóc hu hu vì thương tôi nhưng cha tôi không chịu ngừng tay. Thế nhưng tôi không khóc. Tôi cảm thấy ê mặt vì bị đòn giữa chón đông người”. Câu này dạy đạo đức gì?

13- “Sau buổi tối hôm đó, bà Hai gặp lại tôi, yêu cầu tôi nhắc lại lời hứa. Bà nghe rồi nói: “Cháu có chắc đây sẽ là lần cuối cùng không? Cháu đi ăn trộm mới phải nói dối, còn không làm gì sai thì không bao giờ phải nói dối. Làm điều xấu lúc nào cũng phải nghĩ cách đối phó, không bao giờ sống vui được”. Câu này dạy đạo đức gì?

14- Điều thứ hai cháu phải nhớ câu: “Cờ gian bạc lận”. Họ giả vờ cho cháu thắng mấy lần đầu đấy, còn khi cháu mang tiền ra đánh rồi, cháu có thấy là mình toàn bị thua không?”. Câu này dạy đạo đức gì?

15- “Cứ như thế ba ngày liền, chiều nào bà Hai cũng gọi tôi ra, bắt lập đi lập lại lời hứa không bao giờ ăn trộm nữa. Ngày cuối cùng, bà hỏi: “Sau những lần cháu hứa như vậy, từ giờ trở đi bà có thể tin cháu được chưa?”. Tôi trả lời: “Cháu xin hứa không bao giờ làm chuyện dại dột như thế nữa”. Câu này dạy đạo đức gì?

16- “Lời hứa ấy theo tôi đi suốt những tháng ngày sau này. Từ đó trở đi, tôi không bao giờ tham gia bất kỳ một trò chơi đồ đen nào nữa. Câu này dạy đạo đức gì?”

17- “Lớn lên, tôi ngẫm nghĩ mãi không biết vì sao một bà già ở vùng quê VN lại có cách giáo dục tài tình vậy. Rồi tôi ngộ ra: Tất cả phải do tự giác. Bà tôi không thể bắt ép tôi không được nói dối nữa, không được ăn trộm vặt nữa. Mà chính tôi sau những cuộc đối thoại với bà, tự cảm thấy đó là điều xấu xa không nên lặp lại”. Câu này dạy đạo đức gì?”

18- “Tôi ghi sâu trong lòng hình ảnh cuộc đối thoại cuối cùng. Bà nhìn tôi với con mắt âu yếm. Tôi đã khóc không phải vì xấu hổ mà vì cảm động”. Câu này dạy đạo đức gì?”

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Có một người Việt từ rất lâu đã xâm nhập sâu rộng vào thương trường quốc tế và nhân chứng của nhiều mốc lịch sử quan trọng. Ông là Paul Trần Văn Thịnh - nguyên trưởng phái đoàn thường trực của liên minh Châu Âu bên cạnh các tổ chức quốc tế tại Geneva (Thụy Sĩ)”. Câu này dạy ĐỨC DANH DỰ HIẾU SINH TỔ QUỐC.

GIỚI THIỆU MỘT NHÂN TÀI VIỆT NAM Ở CHÂU ÂU.

Đất nước Việt Nam có nhiều nhân tài đã làm rạng danh khắp thế giới. Ông Paul Trần Văn Thịnh một trong những người đã ra ở nước ngoài làm nguyên trưởng phái đoàn thường trực của liên minh Châu Âu bên cạnh các tổ chức quốc tế tại Geneva (Thụy Sĩ)”. Đó cũng là một danh dự đất nước này.

Ông Trần Văn Thịnh và còn nhiều người Việt Nam ở nước ngoài đã làm rạng danh cho quê hương xứ sở này. Chúng tôi tin rằng một ngày nào đó sẽ có người Việt Nam viết về: “Người Việt Nam và đất nước Việt Nam”.

Hỡi những người con Việt Nam! Dù nam hay nữ, dù ở trong nước hay ở bất cứ nơi đâu trên hành tinh này, đừng làm mang tiếng xấu xa cho quê hương tổ quốc Việt Nam, mà hãy đem danh dự cho tổ quốc này. Máu xương của tổ tiên ông cha chúng ta biết bao nhiêu thế hệ đã phủ dày trên mảnh đất thân yêu quê hương. Vì thế chúng ta không có quyền bôi nhọ, làm ô nhục nó.

Những tệ nạn xã hội, những sự đồi trụy của thanh niên nam nữ, những sự mua bán mãi dâm, những cuộc bạo hành trong gia đình, những sự trộm cắp cướp của giết người, những cuộc hiếp dâm trẻ em, những sự không chấp hành luật lệ giao thông, gây tai nạn chết người, làm hư hại tài sản, những sự ném rác bừa bãi làm ô nhiễm môi trường sống, những sự tranh chấp đất đai thừa kiện làm cho cha mẹ anh em chia lìa ly tán... Đó là những hành động xấu xa làm ô nhục cho quê hương xứ sở này. Hỡi những người con Việt Nam có biết không?

Hỡi những người con thân thương Việt Nam! Nếu đã lỡ làm phạm phải những điều đã nói trên thì xin một lần nữa hãy nhìn lại mảnh đất quê hương Việt Nam, xương máu của tổ tiên ông cha anh chị em của chúng ta đã nằm ló ló trên mảnh đất này thì lẽ đâu chúng ta lại làm ô nhục cho đất nước này sao?

Chúng ta hãy biết ơn và nhớ mãi công ơn của những người đã làm tốt và đem lại danh dự cho đất nước này. Làm cho quê hương này sáng chói huy hoàng, sánh vai cùng các nước khác trên khắp hành tinh này mà không thẹn với lòng mình, không xấu hổ với tổ tiên, ông cha, bà mẹ và anh chị, em là những anh hùng của dân tộc mình.

Tóm lại là người Việt Nam phải làm sao xứng đáng là người Việt Nam, đừng để mang tiếng người Việt Nam ăn trộm, móc túi, cướp giựt, mãi dâm, hút chích, xì ke, ma túy, cờ bạc, rượu chè say xỉn, hiếp dâm, bạo lực gia đình v.v...

Chúng tôi mong rằng nền đạo nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai là của Việt Nam và người Việt Nam đầu tiên áp dụng vào mọi tầng lớp nhân dân để đất nước này được sạch đẹp, không còn những tệ nạn xã hội.

2 - *“Sinh sống mấy chục năm ở Châu Âu, nhưng mỗi sáng thức dậy nhìn vào gương ông vẫn tự nhủ: “Minh là người Việt Nam”. Và đó là lý do ông chọn Tuổi Trẻ - tờ báo nơi quê nhà - để chia sẻ những tâm sự riêng về những gì đã trải qua trong đời mình”*. Câu này dạy ĐỨC KHÔNG QUÊN NGUỒN GỐC TỔ QUỐC VIỆT NAM.

Ở đây điều đáng nói đến ông Trần Văn Thành tuy sống ở nước ngoài nhưng không quên tổ quốc bằng một hành động đáng cho chúng ta lưu ý. Đó là mỗi sáng thức dậy nhìn vào gương ông vẫn tự nhủ: “Minh là người Việt Nam”. Lời nhắc nhở này có nhiều ý nghĩa:

- 1- Là người Việt Nam đừng bao giờ quên Tổ quốc.
- 2- Là người Việt Nam phải làm sao sống cho rạng rỡ non sông đất nước này.
- 3- Là người Việt Nam không có quyền làm mất danh dự quê hương tổ quốc này.
- 4- Là người Việt Nam phải làm sao cho xứng đáng là người Việt Nam.

Vì nền đạo đức nhân bản của ông cha chúng ta để lại, cho nên người dân Việt Nam dù sống ở nước ngoài hay ở trong nước đều chứng tỏ là một con người có đạo đức thì mới xứng đáng là người Việt Nam.

Là người Việt Nam chúng ta phải sống như thế nào cho xứng đáng là con Tiên cháu Rồng; phải sống như thế nào cho xứng đáng là con cháu Trung Vương, Triệu Âu, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Quang Trung; cho xứng là cháu ngoan bác Hồ.

Sinh ra là một người dân Việt Nam chúng ta đừng làm xấu xa cho quê hương xứ sở này. Làm xấu xa cho quê hương xứ sở này là chúng ta có tội với những bậc anh hùng, anh thư của đất nước .

Là người dân Việt Nam chúng ta không nên rượu chè, cơ bạc, hút chích, xì ke ma túy, trộm cắp, cướp của, giết người. Đó là những hành động đầy tội lỗi với quê hương tổ quốc này.

Là người dân Việt Nam chúng ta không có quyền làm nhục đất nước này bằng cách bán trôn nuôi miệng, làm nghề mãi dâm, chúng ta sẽ có tội với hai bà Trưng Vương và Triệu Âu.

Ông Trần Văn Thịnh ở nước ngoài là người Việt Nam làm rạng rỡ cho non sông đất nước này là một người đáng cho chúng ta noi theo.

Hỡi những người con Việt Nam! Hãy luôn luôn ghi nhớ những lời dạy này, đừng bao giờ quên. Hãy giữ gìn đất nước này sạch đẹp, đừng ném rác bừa bãi, làm cho môi trường sống Việt Nam ô nhiễm.

3- *“Tôi chào đời ngày 5-2- 1929 ở tỉnh An Giang, một vùng quê êm ả thanh bình. Cha tôi đặt tên cho tôi là Trần Văn Thìn, đơn giản bởi tôi cảm tình con rồng. Thế nhưng lúc làm giấy khai sinh, người ta nói sao viết vậy theo kiểu phát âm miền Nam nên tên tôi bị ghi thành Trần Văn Thịnh. Vậy là tôi mang cái tên lạ vì sự nhầm lẫn đó”.* Câu này dạy ĐỨC KHÔNG QUÊN NƠI CHÔN NHAU CẮT RÚN.

Người dân Việt Nam có tính đặc biệt, dù ở bất cứ nơi đâu trên trái đất này họ cũng đều hướng về quê hương. Đó là tình yêu quê hương.

Mỗi người con Việt Nam đều mong muốn mình sẽ làm tốt, làm vẻ vang cho quê hương xứ sở mình, nhờ có đức hiếu sinh quê hương nên tinh thần hiếu học của những người con Việt Nam càng ngày càng cao, nhưng vì dân tộc chúng ta còn nghèo, nên con em của chúng ta không theo học đến nơi đến chốn. Thật tiếc thay!!

LỜI HỨA CỦA MỘT ĐỜI

4- *“Không biết từ bao giờ, trong gia đình tôi định ra một nguyên tắc: “Con không trở thành thương nhân mà phải trở thành công chức”.* Câu này dạy QUAN NIỆM ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH.

Trong gia đình có đạo đức ngày xưa người ta có quan niệm làm công chức là người phải có học thức sâu rộng và dễ dàng giữ gìn đạo đức hơn, còn làm nghề thương buôn thì ít học giữ gìn đạo đức rất khó.

Cho nên hầu hết những gia đình có học thức đều xuất thân từ Nho giáo. Nho giáo có một nền đạo đức TAM CANG: Quân thân cang, phụ tử cang, phu thê cang, NGŨ THƯỜNG: nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Hầu như các gia đình trí thức của Việt Nam ngày xưa đều xuất thân từ Nho học khoa bảng, ra làm quan, làm công chức v.v...nên quan niệm gia đình của ông Trần Văn Thịnh đều nằm trong những gia đình trí thức công chức.

5- “*Thở thiếu thời, tôi không tỏ ra đặc biệt hay xuất chúng, cũng có đầy đủ thói hư tật xấu như những đứa trẻ khác*”. Câu này dạy NHÂN QUẢ TIÊU CHUẨN ĐẶC TÍNH CON NGƯỜI LÀ CON NGƯỜI.

Cái đẹp nhất của con người ở đây là cái bình thường của một con người bình thường, không có gì khác thường. Câu hỏi trên đã xác định cho chúng ta thấy rất rõ ràng ông Trần Văn Thịnh là những đứa trẻ bình thường như bao đứa trẻ bình thường Việt Nam không có gì xuất sắc.

Ở đây, điều làm cho chúng ta lưu ý là một con người bình thường mà lớn lên trở thành trưởng phái đoàn thường trực của liên minh Châu Âu bên cạnh các tổ chức quốc tế tại Geneva (Thụy Sĩ).

Câu chuyện của ông Thịnh làm cho chúng ta liên tưởng đến đức Phật ngày xưa khi ra đời cũng chỉ là một đứa bé bình thường, nhưng các vị tôn túc khéo tô vẽ, thêu dệt huyền thoại về đức Phật quá nhiều khiến cho đức Phật không còn là đức Phật con người thật, là một con người kỳ lạ nửa là người, nửa là con quái vật. Người ta khéo thêu dệt đức Phật có 32 tướng tốt tám mươi vẻ đẹp, nếu chúng ta suy ra đức Phật có hình dung cổ quái.

Trên xã hội loài người lại có một con người kỳ lạ bàn chân có màng da nối liền các ngón chân như chân vịt, lưỡi dài như lưỡi rắn, màu da vàng như đồ trang sức của phụ nữ, hai tay dài như tay vượn, cảm như cảm sư tử, miệng rộng như miệng rồng v.v... Một đức Phật mà có hình dáng như thế này thì đây là con người ở sao hỏa tinh mà các nhà khoa học giàu tưởng tượng. Chúng ta đừng tin mà hãy dẹp tất cả những sắc tướng tô vẽ huyền thoại ảo tượng này qua một bên, thì chúng ta sẽ một con người thật của đức Phật. Đức Phật chỉ là một con người bình thường như bao con người khác trên hành tinh này vậy.

Kinh sách Đại thừa và kinh sách Nam Tông THERAVÀDA giàu tưởng tượng lừa đảo, dối gạt người. Họ nghĩ rằng đức Phật đã vào Niết Bàn cách đây 2550 thì đâu còn ai biết hình dạng đức Phật ra sao, cho nên mặc sức khéo tô vẽ một đức Phật kỳ quái, nhưng các Ngài không ngờ những hình ảnh đức Phật vẫn còn lưu lại trong không gian. Cho nên người tu tập có tam minh đều thấy hình ảnh chân thật của đức Phật rõ ràng là một con người bình thường như bao con người khác trên hành tinh này vậy. Chứ không như trong kinh sách của tỳ khưu Hộ Pháp biên soạn: Nền Tảng Phật Giáo tập I TAM BẢO, Nền Tảng Phật Giáo tập II QUY Y TAM BẢO, Nền Tảng Phật Giáo tập III HÀNH GIỚI. Những sách này đều dựa theo kinh sách tưởng giải của các sư Nam Tông viết ra tiếng Pali rồi Ngài chuyển dịch Việt ngữ và sao lại, kinh này cũng giống như kinh sách Đại Thừa giàu tưởng tượng, chứ không giống tạng kinh Nguyên Thủy Pali do HT Minh Châu dịch. Đọc bộ sách TAM QUY của trưởng lão Hộ Pháp, chúng tôi xác định Ngài chỉ là một học giả. Cho nên các vị tu hành chưa tu đến đâu thì nên dịch ra Việt ngữ như HT Minh Châu (Song ngữ), chứ đừng viết, đừng dựa vào kinh sách của

những tu sĩ Miền Điện, Thái Lan, họ tu hành cũng chưa chứng quả A La Hán. Họ đã theo tưởng giải tu hành sai của mình mà viết sách dạy người tu thì lại càng sai hơn nữa. Cho nên Phật giáo tuy Nam Tông Nguyên Thủy hiện giờ chưa có một nhà sư nào tu chứng quả A La Hán cả. Kinh sách do các sư Nam Tông viết ra nói về đức Phật là nói sai. Nói sai hình dáng Phật, nói sai lời dạy của Phật. Nói sai tức là phỉ báng Phật, quý vị có biết không?

Ba tập sách chúng tôi vừa kể tên ở trên toàn là viết chuyện huyền thoại mơ hồ, không có bài kinh nào nói đúng sự thật. Kinh sách Phật ra đời là để dạy người thế gian trên hành tinh này, chứ đâu có dạy những người trong thế giới ảo tưởng. Tu hành chưa đến đâu mà viết kinh là làm sai lời Phật dạy là tội rất lớn: tội với Phật giáo, tội với những thế hệ mai sau. Xin các nhà học giả lưu ý.

Kinh Phật là nền đạo đức nhân bản – nhân quả của loài người xin quý vị đừng vì danh mà viết sai trở thành giết Phật giáo, làm cho nhân loại mất nền đạo đức thì rất tội nghiệp. Vì lợi ích cho loài người các nhà học giả Phật giáo đừng lại, đừng viết nữa, kinh sách của các Ngài viết nói chuyện trên mây, trên trời, nói không đúng sự thật. Đừng lấy sự học mà viết kinh sách, chỉ khi nào tu chứng rồi hãy viết.

Các Ngài có thấy chẳng? Đừng tham danh mà viết sách, vì tham danh viết sách là nói sai lời Phật dạy, nói sai lời Phật là quý vị đã phỉ báng Phật giáo, kinh sách quý vị viết không dạy đạo đức giới luật mà dạy tu tập ức chế tâm quý vị có biết không?

Kinh sách TAM QUY mà viết như trường lão Hộ Pháp thì người ta đâu biết đường nào mà tu tập. Viết như vậy người sẽ hiểu ông Phật là con người ở thế giới siêu hình nào, chứ không phải ông Phật ở nước Ấn Độ. Các Ngài quên rằng: Các Ngài viết kinh sách như vậy là để cầu danh, toàn là lý thuyết suông, Hơn 1.000 trang giấy không tìm ra pháp để thực hành cụ thể chỉ nói chung chung trong khi Ngài giới thiệu tên sách NỀN TẢNG PHẬT GIÁO. Nền tảng Phật giáo mà không có pháp hành cụ thể thì nền tảng chỗ nào?

Các Ngài có tu tập được những gì mà dám nói đến nền tảng của Phật giáo. Nếu các Ngài muốn biết GIỚI ĐỨC TAM QUY thì hãy tìm đọc nghiên cứu GIÁO ÁN RÈN NHÂN CÁCH GIỚI ĐỨC QUY Y PHẬT tập I, II, GIÁO ÁN RÈN NHÂN CÁCH GIỚI ĐỨC QUY Y PHÁP tập I, II, GIÁO ÁN RÈN NHÂN CÁCH GIỚI ĐỨC QUY Y PHÁP tập I, II thì sẽ rõ

Tu hành chưa đến đâu mà viết sách để lại cho đời sau là một bằng chứng cho người sau biết kinh sách của các Ngài không phải là của Phật thuyết, vì các Ngài không lừa dối ai được đâu. Tu chưa chứng mà thuyết giảng viết kinh sách là nói dối, các Ngài có biết không? Quý vị muốn thuyết giảng và viết kinh sách thì ít ra quý vị cũng phải tu tập làm chủ sinh, già, bệnh, chết, chấm dứt luân hồi. chứng quả A La Hán, thân tâm vô lậu hoàn toàn.

Nếu khoa học tiên bộ xa hơn một chút nữa thì con người có những máy chụp ảnh rất tinh vi hơn chụp lại được những hình ảnh do từ trường còn lưu lại trong không gian

thì chừng đó kinh sách của các Ngài sẽ mất giá trị, cũng giống như Thánh kinh nói quả đất vuông nhưng hiện giờ sự thật quả đất tròn thì còn ai tin vào thánh kinh nữa không? Còn kinh sách Đại Thừa và kinh Nam Tông Theravada nói cảnh giới huyền thoại của quá khứ, Bằng chứng khoa học lịch sử không có chứng nghiệm những lời các Ngài nói trong kinh, tức là các Ngài nói dối. Các Ngài tu chưa chứng, chỉ có học thức rồi dựa dẫm từ người trước kẻ người sau mà viết truyền nối nhau, làm sai lệch ý nghĩa của Phật giáo, khiến cho người đời mất lối, nên các Ngài nói sao cứ tin vậy. Tin một cách sai lầm và mù quáng. Thật là tội nghiệp, tốn công tốn sức phí cả một đời để rồi được những gì. Tội ấy về ai? Các Ngài có biết không? Đức Phật cũng chỉ là một con người bình thường, sinh ra cũng từ cha mẹ, lớn lên cũng nhờ sự bồi đắp chăm sóc cho bú, cho ăn của mọi người. Khi trưởng thành cũng có vợ, có con như một người bình thường chứ đâu có gì đặc biệt. Sáu năm khổ hạnh tu tập đỡ chết đỡ sống mới chứng đạo, chứ đâu phải chứng đạo có sẵn hay từ trên trời rơi xuống. Chứng đạo đều do công sức của đức Phật tu tập chứ không phải có sẵn như các Ngài đã viết trong kinh.

Ông Trần Văn Thành chỉ là một đứa trẻ bình thường như bao nhiêu đứa trẻ Việt Nam khác, nhưng làm nên sự nghiệp vẻ vang ở nước ngoài bằng sức lực của mình, nhưng ông là người Việt Nam nên việc làm của ông là làm danh dự cho đất nước Việt Nam.

Chúng ta là người Việt Nam không làm xấu xa một điều gì, cũng là giữ gìn danh dự cho đất nước. Phải không quý vị?

6- *“Nhưng một sự cố đã biến đổi tôi hoàn toàn. Đó là năm tôi được 8 tuổi. tôi về quê nội ở Sa Đéc nghỉ hè. Ông nội tôi có tới ba bà vợ, trong đó bà nội tôi là người trẻ nhất, bà thứ hai làm nghề bán thuốc bắc. Bà có tiền và là người rất nghiêm khắc. Nhà ông bà nội nhìn ra bờ sông mênh mông, thuyền bè đỗ giăng kín. Tối tối người ta vẫn thường tổ chức đánh bạc trên các con thuyền ấy”*. Câu này dạy DUYÊN NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Theo qui luật nhân quả kiếp trước tạo ra nghiệp gì thì kiếp này nhân quả nghiệp báo sẽ tương ứng sinh vào môi trường nhân quả đó. Cho nên môi trường nhân quả thiện hay ác đều do nhân quả kiếp trước của mình tạo ra. Nói cho dễ hiểu hơn đời trước mình sống như thế nào thì đời nay mình sẽ gặp lại. Thí dụ: đời trước làm thương buôn thì đời nay sinh vào nhà thương buôn; đời trước thích cờ bạc thì đời nay sinh ra ở gần nơi cờ bạc; đời trước mình là tướng cướp thì đời nay sinh vào nơi có trộm cướp.

Ông Thành cũng vậy đời trước ông cũng là tay cờ bạc nên đời này sinh ra nơi có cờ bạc, nhờ đó nghiệp đời trước mới đủ duyên sống lại. Ví dụ: Đời trước tu hành theo Phật giáo thì đời nay sinh ra ở gần chùa và duyên đưa đẩy mình được đi tu sớm hơn; đời trước theo đạo Thiên Chúa thì đời nay sinh ra ở gần nhà thờ và duyên đưa đẩy được đi học trong trường Nhà dòng và trở thành linh mục.

Qui luật nhân quả ai gieo nhân nào thì gặt quả nấy, nhưng có một số người không tin nhân quả nên tự đặt ra câu chuyện phi nhân quả như sau:

Có một chú gà rừng vừa thấy bóng người là chú đã trốn mất, nhưng khi chú trở lại chỗ cũ thì thấy có nhiều hạt ngô ném bỏ nơi đó và chú ăn thỏa thích. Lần thứ hai cũng vậy cứ mỗi lần chú thấy bóng người là chú ẩn trú chỗ khác, khi trở về là chú thấy hạt ngô ném đầy và chú lại ăn no nê. Chú mới tư duy NHÂN có người thì lại có QUẢ là hạt ngô. Nghĩ như vậy nên đến lần thứ 100 là chú gà không trốn chạy, nên chú đã bị người ấy bắt. Sự suy luận nhân quả của chú gà là sai cho nên chú bị bắt là phải. Hạt bắp là kết quả của cây bắp, cây bắp là NHÂN và hạt bắp là QUẢ. Cây bắp cho quả bắp, chứ con người làm sao cho quả bắp được, do đó con người cho quả bắp thì đây là gian kế mà gian kế là NHÂN thì QUẢ là gà sẽ bị bắt do đó chú gà suy luận đúng nhân quả thì chú gà sẽ không bị bắt, đó là chú đã chuyển nhân quả. Theo luật nhân quả, nếu nhân ác thì quả sẽ khổ đau.

Tôi tôi người ta vẫn thường tổ chức đánh bạc trên các con thuyền ấy, đây là nền tảng nhân quả của kiếp trước của ông Thịnh để tạo cho ông rơi vào nghiệp cũ của tiền kiếp trước, nhưng nhờ duyên kiếp trước có làm điều tốt giúp đỡ cho người khác cai nghiện nên nay mới được gặp bà nội Hai là một người tốt giúp ông ra khỏi ác pháp, chuyển đổi nhân quả, biến ông trở thành người tốt.

7- *“Có lần tôi đi theo mấy người lớn để đi xem đánh bạc. Tôi thấy mình cũng có khiếu đồ đen vì thường đánh trúng. Ngặt một nôi tôi không có tiền. Tôi để ý bà hai có một hòm không bao giờ khóa, bên trong có rất nhiều túi vải đựng tiền. Một hôm nhân lúc vắng người, tôi lẻn vào phòng lấy một túi”*. Câu này dạy NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM HIẾU SINH.

Môi trường đồ đen biến tuổi trẻ con như ông Thịnh đã trở thành đứa bé ăn cắp tiền. Từ một đứa bé tốt trong sạch sẽ trở thành những đứa bé xấu, là do môi trường và hoàn cảnh xã hội xấu xa vô đạo đức. Ngày xưa vì giáo dục cho con nên bà Mạnh Mầu nhiều lần thay chỗ ở, vì chỗ có người cờ bạc thì con cái mình sẽ cờ bạc; ở chỗ có trộm cắp cướp của thì con cái mình sẽ trở thành những tên ăn cắp cướp của giết người; ở chỗ có người rượu chè say xỉn thì con cái mình sẽ say xỉn mất hết giá trị con người; ở chỗ hút chích, xì ke, ma túy thì con cái mình sẽ trở thành những người nghiện ngập xì ke, ma túy; ở chỗ có gái mãi dâm buôn hương bán phấn thì con cái mình sẽ ảnh hưởng làm gái mãi dâm v.v... Cho nên có con cái phải chọn chỗ ở có đạo đức, có người tốt thì con cái mới trở thành người tốt. Muốn giáo dục cho con cái của mình trở thành người tốt thì phải xem xét nơi chỗ mình ở, những người sống chung quanh có đạo đức hay không? Nếu là trộm cắp cướp giựt toàn là du đảng du côn lưu manh, đá cá lặn dưng thì dọn nhà đi chỗ khác ở.

Đạo đức xã hội đang xuống cấp thì ở nơi đâu cũng có những người xấu, những người ác, mà muốn giáo dục trẻ em tốt thì cần phải gần gũi chăm nom kỹ lưỡng hơn,

đừng bỏ mặc giao phó cho nhà trường hoặc để dài thả lỏng để các em đi chơi tự do như thế nào cũng được. Đó là một tai hại rất lớn.

Tệ nạn xã hội đang xảy ra khắp nơi thì con cái, trẻ em cần phải được chăm sóc kỹ càng hơn, được giáo dục đạo đức để giúp cho các em biết đâu là có đạo đức, đâu là vô đạo đức, nếu bỏ mặc các em thì xã hội lại còn có thêm nhiều người xấu ác nữa. Như ông Thành không nhờ bà Hai giáo dục thì cuộc đời ông sẽ ra sao? Có được như ngày hôm nay không?

Ở ngay môi trường đồ đen bài bạc thì một em bé làm sao có đủ trí tuệ phán xét đâu đúng đâu sai, vì thế dễ bị sa ngã vào những trò ăn chơi trụy lạc, trộm cắp cướp giết, giết người.

Trong giai đoạn xã hội đạo đức đang xuống cấp, tệ nạn xã hội xảy ra khắp nơi thì gia đình là nơi có trách nhiệm bổn phận bảo bọc và dạy dỗ, đào luyện các em trở thành người tốt, người có đạo đức.

Xã hội xấu các em dễ bị sa ngã và đắm nhiễm thói hư tật xấu và như thế tệ nạn xã hội càng tăng các em sẽ trở thành những gánh nặng cho xã hội. Cho nên xã hội xấu có nhiều tệ nạn thì con cái trẻ em chỉ còn trông cậy vào gia đình uốn nắn dạy dỗ các em, dựng lại nền đạo đức nhân bản - nhân quả, giúp các em trở thành những người tốt, gia đình tốt và xã hội tốt.

8- *“Làm một lần không ai phát hiện trong khi đánh bạc bị thua, tôi lấy tiếp lần hai. Rồi cứ thế tiếp diễn lần thứ ba, lần thứ tư. Đến lần thứ năm tôi bị bà Hai phát hiện. Câu này dạy NGHIỆP LỰC NHÂN QUẢ THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.*

Khi chúng ta huân tập nhiều lần thành nghiệp lực, khi đã thành nghiệp lực thì rất khó bỏ, giống như người nghiện rượu, thuốc lá, thuốc lào, cà phê, thuốc phiện, xì ke, ma túy v.v... Tục ngữ có câu: “Ăn cắp quen tay, ngủ ngày quen mắt”

Người ta bảo: “Đi đêm có ngày gặp ma” Ăn cắp tiền đến lần thứ năm thì ông Thành bị bà Hai phát hiện và bắt tại trận.

Nhân ăn cắp, ăn trộm thì quả phải bị bắt, bị phạt, bị tù đày không thể nào tránh khỏi. Ông Thành cũng nằm trong định luật chung của nhân quả, vì thế không thể nào tránh khỏi, nhưng cái may mắn là ông Thành gặp bà Hai là người biết thương con cháu, biết dạy con cháu. Nhất là bà Hai xem thường tiền bạc nên quyết tâm dạy cháu mình nên người tốt, nếu gặp người xem tiền bạc như bánh xe khi bắt được người ăn cắp họ sẽ làm ra lớn việc, mắng nhiếc, mạt sát trước mặt mọi người. Ngược lại bà Hai là người tốt rất thương cháu nên âm thầm tìm cách dạy cháu trở thành người tốt.

9- *“Bà Hai hỏi tôi ba bốn lần: “Bà nên xử sự thế nào đây?”. Tôi đáp: “Bà đánh cháu mấy roi cũng được phạt sao cháu cũng chịu. Chỉ xin bà đừng mách ông nội”.*

Trong nhà tôi sợ ông nội hơn cả, vì lúc nào ông cũng nghiêm khắc với con cháu. Câu này dạy ĐỨC THÀNH THẬT LY THAM HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Bà Hai khi bắt Thành ăn cắp tiền thì tìm cách âm thầm dạy cháu làm sao cho nó bỏ tật xấu ăn cắp. Nên bà hỏi Thành ba bốn lần với tâm trạng thương yêu cháu và rất thành thật hỏi cháu: “*Bà nên xử sự thế nào đây?*”. Bỏ qua thì cháu sẽ hư, còn dạy thì dạy bằng cách nào đây?

Khi được hỏi vậy thì Thành cũng rất thành thật trả lời: “*Bà đánh cháu mấy roi cũng được, phạt sao cháu cũng chịu. Chỉ xin bà đừng mách ông nội*”. Câu trả lời của Thành quá thành thật khiến bà còn thương cháu nhiều hơn nữa.

Ở đời chỉ có thành thật, sự thành thật mới khiến cho người ta trở nên người tốt. Bà Hai thành thật thương yêu cháu và cậu bé Thành cũng thành thật nói rõ những tâm trạng của mình.

Chính nhờ đức thành thật của hai người mà cậu bé Thành đã trở thành người tốt, người hữu dụng của xã hội, làm vẻ vang cho đất nước Việt Nam.

10- “*Bà nói: “Bà sẽ cho cháu một cơ hội. Trong khi cháu suy nghĩ, Bà sẽ chưa nói gì với ông. Nhưng cháu phải nghĩ ra một cách để sửa chữa lỗi lầm*”. Câu này dạy ĐỨC TỰ GIÁC LY THAM HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Người biết lỗi là phải tự giác sửa những sự sai lầm của mình. Đó là mục đích giáo dục từ một người xấu trở thành người tốt. Cho nên bà Hai dùng lối giáo dục này nên chỉ một lời dạy như dưới đây cũng đủ làm cho Thành thức tỉnh mà sửa chữa lỗi lầm: “*Bà sẽ cho cháu một cơ hội. Trong khi cháu suy nghĩ, Bà sẽ chưa nói gì với ông. Nhưng cháu phải nghĩ ra một cách để sửa chữa lỗi lầm*”. Lời dạy rất hay vừa nghiêm nghị vừa thương yêu với tình thương chân thật, khiến cho Thành không bao giờ quên lời dạy này. Bao nhiêu năm tháng trôi qua nhưng lời dạy này còn như mới xảy ra ngày hôm nay vậy.

Lời dạy này đã khiến cho đứa cháu trở nên người tốt. Đúng là chỉ có sự tự giác thì người ta mới khắc phục được nghiệp lực, tức là mới khắc phục được những thói hư tật xấu. Mỗi con người sinh ra đều mang theo nghiệp lực tham, sân, si, mạn, nghi, nếu chúng ta không biết cách khắc phục nghiệp lực thì sẽ bị nó lôi đi vào con đường tội ác và như vậy phải thọ lấy những sự khổ đau vô cùng vô tận.

Đạo Phật ra đời khuyến khích mọi người phải tự nguyện, tự giác sống thiện làm thiện, vì lợi ích cho mình cho người, chứ không phải vì lợi ích cho Phật giáo. Có sống thiện mới chuyển được nghiệp khổ vì thế mới có cuộc sống bình an.

Người tự giác đến với đạo Phật thì phải tự nguyện khép chặt mình trong khuôn khổ giới luật đức hạnh, nhờ đó từng bước triển khai để mở mang trí kiến giải thoát. Có trí kiến giải thoát từ đó mới ngăn và diệt các ác pháp; từ đó mới đủ sức tự giác xả tâm tham, sân, si, mạn, nghi của mình.

Ở đây bà Hai cũng dùng cách hướng dẫn tự giác bỏ thói hư tật xấu bằng một lòng yêu thương người cháu chân thật. Bà đã thành công và đứa cháu cũng trở thành người tốt, người hữu dụng cho bản thân, gia đình và xã hội.

11- *“Hôm sau tôi còn nhớ là một buổi chiều khi hoàng hôn buông xuống bên sông, các nhà đã thắp đèn dầu, bà Hai gọi tôi ra nói chuyện. Tôi thưa với bà: “Cháu xin hứa từ nay trở đi cháu không bao giờ ăn cắp nữa”.* Câu này dạy ĐỨC DANH DỰ LY THAM THÂN HÀNH.

Một lời hứa là một danh dự, người biết tự trọng là người không dám hứa đại, Thành là một đứa bé biết trọng danh dự nên khi bà Hai gọi ra nói chuyện thì Thành đã nói thẳng: *“Cháu xin hứa từ nay trở đi cháu không bao giờ ăn cắp nữa”.*

Mỗi con người đều có danh dự, cho nên chúng ta đừng vì một lý do gì mà chà đạp lên danh dự của người khác, phỉ báng danh dự của người khác là làm nhục người khác, làm nhục người khác là nói xấu người khác. Ở trên đời thường người ta hay nói xấu lẫn nhau, người kia nói xấu người này, người này nói xấu người kia, đó là họ đã chà đạp lên danh dự của nhau.

Người xưa nói: *“Một lời nói là một đội máu”* Cậu bé Thành đã giữ lời hứa và làm đúng như lời đã hứa, thật đáng khen.

Trên đời làm người ai mà không có lỗi, nhưng có lỗi thì phải sửa, phải khắc phục, phải từ bỏ những thói hư tật xấu đó, nhờ sửa chữa khắc phục thì mới trở thành người tốt, người không làm khổ mình khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Bởi vậy rất cần thiết cho những lớp học đạo đức ra đời, vì lợi ích chung cho con người; vì sự an vui hạnh phúc của loài người. Có người bảo rằng: *“Thời nay đạo đức không bằng tô phở”.* Đúng vậy lời nói của người ấy rất đúng trong thời điểm này. Thời điểm là thời điểm đạo đức xuống cấp nên người ta giết loài vật bằng những nhà máy đồ sộ thiết bị máy móc bằng điện tử để giết chúng sinh hàng loạt, để làm thực phẩm cung cấp sự sống cho con người bằng ác pháp, nên loài người không tránh khỏi những tai họa khủng khiếp.

Một ngày họ giết không biết bao nhiêu chúng sinh kể sao cho siết, hàng vạn triệu trâu, bò, heo, dê, gà, vịt, cá, tôm v.v... chết trùng trùng lớp lớp. Máu của chúng sinh chảy như sông, xương chúng sinh chất cao như núi.

Kính thưa quý vị! Lời nói đạo đức không bằng tô phở chỉ đúng với thời điểm con người chưa có học đạo đức NGŨ GIỚI tức là chưa học ĐỨC HIẾU SINH, ĐỨC LY THAM, ĐỨC CHUNG THỦY, ĐỨC THÀNH THẬT và ĐỨC MINH MÃN. Do không học đạo đức nên con người không biết thương sự sống, mới có sự giết hại và ăn thịt chúng sinh như vậy.

Con người là con vật hoàn hảo hơn tất cả các loài vật khác, nhất là bộ óc. Bộ óc là một bộ máy rất tinh vi và tiếp nhận rất tài tình nó còn có một tình cảm yêu thương của

con người rất đặc biệt. Vì thế hôm nay tô phở là sự sống của con người, nhưng sự sống toàn là sự khổ đau, sự sống trên sự rên la thảm khóc của tất cả chúng sinh, sự sống chưa toàn hảo, nên trong đó con người phải chịu nhiều đau khổ hơn bất cứ loài vật nào hết. Nhưng ngày mai đạo đức là món ăn của loài người, cho nên đời sống của họ là cả sự bình an, yên vui và hạnh phúc, vì thế tô phở của ngày hôm nay không giống như tô phở của ngày mai. Tô phở của ngày mai là tô phở đạo đức, là “TÔ PHỞ CỦA TÌNH THƯƠNG YÊU”. “TÔ PHỞ CỦA ĐỨC HIẾU SINH, CỦA ĐỨC LY THAM, CỦA ĐỨC CHUNG THỦY, CỦA ĐỨC THÀNH THẬT VÀ CỦA ĐỨC MINH MÃN”

Vả lại con người sinh ra với một bộ óc mang đầy đủ trí tuệ để đón nhận mọi sự hiểu biết, vì thế con người rất tiến bộ về mọi mặt như quý vị đều biết: Hiện tại khoa học kỹ nghệ điện tử rất tinh vi tiến bộ một cách quá xa mà người ta không thể nào ngờ được. Cho nên nền đạo đức nhân bản - nhân quả ra đời con người sẽ đón tiếp nồng nhiệt như chúng ta hiện giờ đón tiếp những máy móc điện tử.

Chúng tôi tin chắc rằng với bộ óc của con người không bao giờ họ chấp nhận sống trong đau khổ như hiện giờ, họ sẽ thay đổi sự tư duy và thay đổi lối sống khi họ biết có một lối sống không đau khổ.

Cậu bé Thịnh cũng vậy tuy tuổi còn bé thơ nhưng cậu cũng biết ăn cắp là một việc làm không phải, là một việc làm xấu xa, ai bắt được cũng khinh chê, cũng ghét bỏ, nói chung là mọi người ai cũng không chấp nhận ăn cắp, ăn trộm, ăn cướp, họ xem như những hành động đó là những hành động xấu xa nhất cần phải được loại trừ ra khỏi xã hội loài người.

12- “Bà Hai ngồi lặng thinh, không nói gì lâu lắm. Sau cùng bà bắt tôi phải kể hết bà nghe tất cả những lần tôi đã từng ăn cắp vặt. Tôi thành thật kể tội từng trộm tiền của cha, thậm chí trộm cả tiền trong túi áo của khách khi họ đến nhà tôi chơi. Tôi cũng kể trong sưu tập tem của cha tôi có hai con tem Hungary rất đẹp. một hôm tôi bóc trộm để đổi lấy mấy cái nắp chai chơi đánh đáo với bọn trẻ. Cha tôi phát hiện triệu tập cả nhà vào đúng 18 giờ để chứng kiến hình phạt. Trước mặt bà nội, em trai và em gái tôi, cha tôi bắt tôi tuột quần, đánh đúng 10 roi vào mông. Bà nội tôi khóc hu hu vì thương tôi nhưng cha tôi không chịu ngừng tay. Thế nhưng tôi không khóc. Tôi cảm thấy ê mặt vì bị đòn giữa chốn đông người”. Câu này dạy ĐỨC PHÁT LỖ SÁM HỐI LY THAM KHẨU HÀNH.

Đức phát lồ sám hối là một đức hạnh buông xả rất tuyệt vời. Một người làm nên tội gì mà đứng trước mọi người thuật lại những lỗi lầm của mình với lòng chân thật và hứa sẽ khắc phục không làm những lỗi lầm đó nữa thì người này sẽ trở thành người tốt, người không phạm lỗi .

Bà Hai biết áp dụng đức phát lồ sám hối vào cậu bé Thịnh thật là tuyệt vời. Cậu bé Thịnh rất thành thật kể lại cho bà nghe tất cả những lỗi lầm của mình không bỏ sót một lỗi lầm nào hết. Những người gian xảo thường che giấu những lỗi lầm, họ không đủ

can đảm nói hết tội lỗi của mình, vì nói ra rất xấu hổ, cho nên người ta thường làm những điều xấu xa thì không bao giờ dám nói ra sự thật.

Đức Phật biết rõ tâm lý này nên khuyên đệ tử của mình khi có làm lỗi lầm gì thì nên phát lồ nói hết ra và cuối cùng xin sám hối trước mọi người thì tội lỗi sẽ tiêu tan như nước.

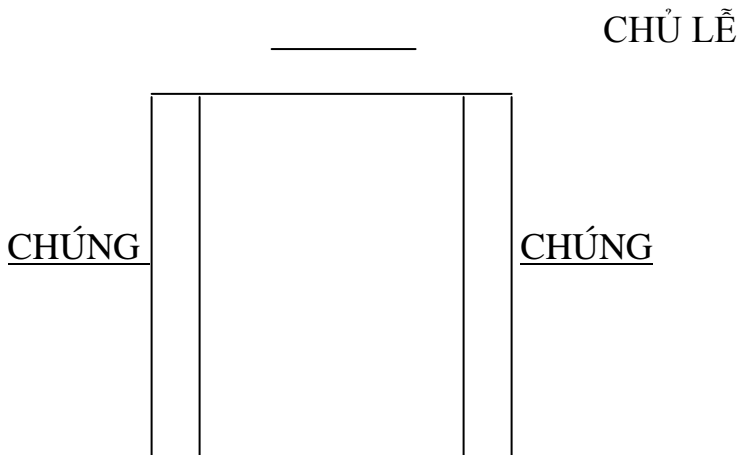
Trong lớp học đạo đức NGŨ GIỚI mỗi nửa tháng nên có một ngày thỉnh nguyện phát lồ sám hối, còn ngoài đời trong những tập thể làm việc với nhau mỗi tháng đều có một ngày gọi là ngày tự kiểm thảo.

Ngày thỉnh nguyện phát lồ sám hối là một ngày được học hỏi nhiều điều hay nhất, nếu người phạm lỗi quỳ trước mọi người phát lồ tức là nói rõ những điều là sai quấy của mình rồi xin mọi chứng minh để từ đây mình không tái phạm những lỗi lầm đó nữa. Khi nói xong vị thầy chủ lễ có những lời khuyên răn dặn bảo về giới luật và đức hạnh. Còn những người nào không thấy lỗi của mình thì xin mọi người thấy mình có làm lỗi gì thì vui lòng chỉ lỗi cho mình để mình sửa những sai lầm, và cuối cùng xin thành thật cảm ơn người chỉ lỗi cho mình. Cho nên buổi lễ phát lồ là buổi lễ rất trân trọng, nó là một buổi lễ gột rửa tâm hồn của mọi người để cho thân tâm thanh tịnh và trong sạch.

Trong buổi lễ phát lồ sám hối phải thỉnh một vị thầy giới luật đức hạnh nghiêm túc, không hề vi phạm một lỗi nhỏ nhặt nào, tâm thường thanh tịnh, ra làm chủ lễ.

Người chủ lễ ngồi giữa và tất cả tu sinh đều ngồi hai hàng hai bên ở giữa chùa một khoảng rộng chừng 2m để người thỉnh nguyện quỳ trước Thầy và trước chúng phát lồ xin sám hối ăn năn chừa bỏ những lỗi lầm, những sự là sai trái trong giới luật đức hạnh.

Để buổi lễ thêm phần long trọng tất cả tu sinh đều phải có mặt đầy đủ, khi phân ban lập đàn xong theo bảng đồ dưới đây:

Người chủ lễ và tất cả chúng đều đứng dậy chấp tay trước ngực, mặt hướng về tượng Phật, đồng niệm hồng danh Phật ba lần:

NAM MÔ BỒN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT (ba lần).

Sau khi niệm Phật xong, chủ lễ và tất cả tu sinh đều trở về vị trí cũ an tọa. Nghĩa là người chủ lễ ngồi quay mặt xuống tu sinh, còn tu sinh thì quay mặt đối diện với nhau

Người chủ lễ đồng đọc tuyên bố khai mạc buổi lễ thỉnh nguyện như sau:

“Kính thưa các bậc tôn túc!

Kính thưa quý tu sinh có mặt trong buổi lễ hôm nay!

Kính thưa quý vị! Buổi lễ hôm nay là buổi lễ THỈNH NGUYỆN để mọi người tự giác kiểm thảo lại mình trong nửa tháng qua đã sống trong giới luật đức hạnh của Phật, có những điều vi phạm mà mình không hề hay biết hoặc có những điều vi phạm mà mình đã biết những làm lỗi, nhưng chưa có dịp phát lồ trước đại chúng để cầu xin đại chúng chứng minh cho mình để xin sám hối những lỗi lầm ấy và sau này không còn tái phạm những lỗi lầm đó nữa.

Kính thưa quý vị! Nhờ có sự thành tâm phát lồ sám hối nói rõ những điều mình vi phạm giới luật đức hạnh, để cầu xin công đức của toàn chúng như hải, thù từ lân mẫn (đem lòng thương) ban bố và tha thứ để cho những lỗi lầm tiêu trừ và từ đây sẽ không tái phạm những lỗi lầm giới luật đức hạnh nữa.

Hôm nay Thầy tuyên bố khai mạc buổi lễ THỈNH NGUYỆN. Xin các tu sinh thành tâm phát lồ thỉnh nguyện xin sám hối một cách chân thành để tiêu trừ những tội ác và để thân tâm thanh tịnh, ngõ hầu tiến đến con đường giải thoát bình an và vô sự.

Kính thưa quý tu sinh! Tuy Thầy là người đứng lớp dạy nhưng cũng còn trên bước đường tu học theo giới luật đức hạnh, cho nên không làm sao tránh khỏi những điều còn sơ sót trong giới luật của Phật mà Thầy chưa thấy. Vậy xin quý tu sinh ai thấy những lỗi lầm của Thầy xin chỉ bảo để Thầy kịp thời sửa sai, để ngày ngày Thầy xứng đáng làm gương sáng cho mọi tu sinh và để trở thành người có đức hạnh và giới luật nghiêm túc thì Thầy xin chân thành cảm ơn quý tu sinh”.

Khi Thầy chủ lễ xin phát lồ xong thì lần lượt mỗi tu sinh theo thứ tự xin phát lồ từ người này đến người khác cho đến người cuối cùng.

Buổi lễ phát lồ xin sám hối chúng ta căn cứ vào ba đức, ba hạnh, Lục hòa và Thập Giới Sa Di .

Ba đức như:

- 1- Đức Nhẫn nhục
- 2- Đức Tùy Thuận
- 3- Đức Bằng lòng.

Ba hạnh như:

- 1- Hạnh ăn.
- 2- Hạnh ngủ.

3- Hạnh độc cư.

Lục hòa gồm có:

- 1- Thân hòa đồng trụ
- 2- Khẩu hòa vô tranh
- 3- Ý hòa đồng duyệt
- 4- Kiến hòa đồng giải
- 5- Giới hòa đồng tu
- 6- Lợi hòa đồng quân

Thập giới Sa Di gồm có:

- 1- Không sát sinh.
- 2- Không tham lam trộm cắp, từ bỏ lấy của không cho
- 3- Không dâm dục
- 4- Không vọng ngữ (nói dối)
- 5- Không nghiện ngập các thứ như: uống rượu, hút thuốc lào, thuốc lá, cá phê, thuốc phiện, hút chích, xì ke, ma túy.
- 6- Không trang điểm, xoa dầu thơm, đeo vòng vàng
- 7- Không nằm giường cao rộng lớn.
- 8- Không nghe ca hát múa hoặc tự ca hát múa.
- 9- Không ăn uống phi thời (ăn ngày một bữa vào lúc 10 – 12 giờ).
- 10 - Không cất giữ tiền bạc

Sau khi thỉnh nguyện xong Thầy chủ lễ có lời nhắc nhở khuyên răn tất cả tu sinh:

“Hỡi các tu sinh! Chúng ta là đệ tử của Phật phải luôn luôn nhớ lời Người dạy: “KHI PHẬT VÀO NIẾT BÀN THÌ CÁC THẦY TỖ KHEO HÃY LẤY GIỚI LUẬT VÀ GIÁO PHÁP TƯ NIỆM XỨ MÀ LÀM THẦY, LÀM CHỖ NƠI TỰA VỮNG CHẮC CHO CON ĐƯỜNG TU TẬP CỦA MÌNH, ĐỪNG LẤY BẤT CỨ GIÁO PHÁP NÀO VÌ ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ CỦA PHẬT GIÁO” hoặc câu: “GIỚI LUẬT CÒN LÀ PHẬT GIÁO CÒN, GIỚI LUẬT MẤT LÀ PHẬT GIÁO MẤT”. Vậy hôm nay buổi thỉnh nguyện là chúng ta mỗi người đều thực hiện lời dạy của Ngài để xứng đáng làm đệ tử của Người. Đến đây Thầy xin tuyên bố bế mạc buổi lễ thỉnh nguyện hôm nay chấm dứt.

Bà Hai đã biết áp dụng theo lễ thỉnh nguyện, nên cậu bé Thịnh đã trở thành người tốt thật tuyệt vời. Đây cũng là phước báu của bé Thịnh, nếu không thì giờ này bé Thịnh có được như ngày hôm nay không?

Chắc hẳn là không, phải không quý tu sinh? Mọi việc đều do nhân quả sắp xếp, nếu chúng ta cứ làm ác thì nghiệp khổ sẽ tăng lên, và nếu chúng ta cứ làm thiện thì chuyển quả khổ thành quả an vui hạnh phúc với cuộc sống chung của mọi người. Đó là qui luật chung sống của muôn loài vạn vật trên hành tinh này vậy.

13- “Sau buổi tối hôm đó, bà Hai gặp lại tôi, yêu cầu tôi nhắc lại lời hứa. bà nghe rồi nói: “Cháu có chắc đây sẽ là lần cuối cùng không. Cháu đi ăn trộm mới phải nói dối, còn không làm gì sai thì không bao giờ phải nói dối. Làm điều xấu lúc nào cũng phải nghĩ cách đối phó, không bao giờ sống vui được”. Câu này dạy ĐỨC TÁC Ý THÀNH THẬT LY THAM KHẨU HÀNH.

Bà Hai là một phụ nữ rất tuyệt vời, vô tình bà dạy phương pháp thỉnh nguyện và tác ý đúng theo chương trình giáo dục đào tạo đạo đức của Phật Thích Ca Mâu Ni khiến cho cậu bé Thịnh đã tiêu trừ được những lỗi lầm sai trái trở thành một người có giá trị sau này.

Bà dùng lời thẳng dạy cháu: “Cháu đi ăn trộm mới phải nói dối, còn không làm gì sai thì không bao giờ phải nói dối. Làm điều xấu lúc nào cũng phải nghĩ cách đối phó, không bao giờ sống vui được”. Đó là những lời dạy khuyên rất thấm thía tình yêu thương. Bởi vì người tham lam trộm cắp bao giờ cũng dối trá gian xảo, không thành thật, cho nên bỏ tính tham lam trộm cắp là trở thành con người thành thật.

Vì hiểu biết như vậy nên một người sống với đức hiếu sinh thì trong đức hiếu sinh nó mang theo đức ly tham mà nếu sống có đức ly tham thì đức chung thủy phải có vì đã ly tham thì tâm tham sắc dục họ cũng lìa xa. Khi tâm tham đã xa lìa thì đức thành thật phải có theo, có tâm tham thì mới có nói vọng ngữ, còn tâm tham không có thì đâu còn nói dối, đâu còn tham ăn, tham uống vì thế họ cũng không rượu chè say xỉn hút chích, xì ke, ma túy, thuốc phiện, thuốc lào, thuốc lá. Như vậy rõ ràng một người chỉ cần giữ gìn một giới cho nghiêm chỉnh thì bốn giới kia đều nghiêm chỉnh.

Một giới mà nghiêm chỉnh thì bốn giới đều nghiêm chỉnh, còn một giới không nghiêm chỉnh thì bốn giới đều vi phạm. Ở đây bà Hai biết rõ điều này nên bà nhiều lần kêu cháu Thịnh chỉ dạy rõ ràng: Có tham lam thì mới nói dối, có làm sai mới tìm cách che đậy đối phó, còn không làm sai, không nói dối thì không có những thói quen tật xấu này. Phải không quý tu sinh?

14- Điều thứ hai cháu phải nhớ câu: “Cờ gian bạc lận”. Họ giả vờ cho cháu thắng mấy lần đầu đấy, còn khi cháu mang tiền ra đánh rồi, cháu có thấy là mình toàn bị thua không?”. Câu này dạy ĐỨC TĨNH GIÁC LY THAM KHẨU HÀNH.

Đọc đoạn này chúng tôi nghĩ rằng bà Hai là người đã chịu ảnh hưởng đạo đức nhân bản của Phật giáo rất đúng, nên mới dạy cháu được như vậy.

Vì thế lời dạy thứ nhất của bà Hai là khuyên cháu Thành phát lộ thói quen xấu.

Lời dạy thứ hai là dạy nguyên nhân sinh ra gian xảo vọng ngữ do tâm tham lam.

Lời dạy thứ ba là chỉ những người cờ bạc gian lận, xảo trá vô cùng không để gì ăn của họ được.

Lời dạy thứ tư là phương pháp như lý tác ý, bắt cháu Thành lập đi lập lại nhiều lần, nhờ thế tự nhiên cháu Thành thấm nhuần nên sau trở thành người rất tốt và cũng là một điều làm cho Thành nhớ mãi suốt cuộc đời của mình.

Khi vạch rõ cho cháu Thành biết những điều sai trái tốt xấu trong xã hội loài người để chuẩn bị sự hiểu biết khi tiếp cận với cuộc đời.

Tất cả những điều khuyên dạy của bà Hai xuất phát từ lòng yêu thương con cháu chân thật, bà cố gắng dạy bảo để con cháu mình trở thành người tốt người lợi ích cho xã hội sau này.

15- “Cứ như thế ba ngày liền, chiều nào bà Hai cũng gọi tôi ra, bắt lập đi lập lại lời hứa không bao giờ ăn trộm nữa. Ngày cuối cùng, bà hỏi: “Sau những lần cháu hứa như vậy, từ giờ trở đi bà có thể tin cháu được chưa?”. Tôi trả lời: “Cháu xin hứa không bao giờ làm chuyện đại dột như thế nữa”. Câu này dạy ĐỨC NHƯ LÝ TÁC Ý LY THAM KHẨU HÀNH

Bà Hai vô tình dạy cháu bằng phương pháp như lý tác ý chính bà cũng không biết và cháu Thành cũng không hay. Chỉ có đạo Phật mới có những phương pháp này.

Trong cuộc đời này muốn rèn luyện nhân cách để làm người có một tâm hồn cao thượng, sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả muôn loài chúng sinh thì phải bền chí tập luyện, nếu không bền chí luyện tập thì không có được những nhân cách tốt đẹp, những tâm hồn cao cả.

Bền chí cũng là một đức hạnh, nếu không chịu khó rèn luyện đức bền chí thì cũng không bao giờ có đức ly tham. Có bền chí mà không có phương pháp thì sự bền chí đó cũng không mang lại lợi ích gì cho mình.

Muốn có sự bền chí thì phải siêng năng cần mẫn tác ý một câu nào đó mình đã chọn lấy thích hợp nhất.

Ví dụ 1: Biết mình có tâm tham lam thì nên tác ý ly tham: “Từ đây phải từ bỏ tính tham lam trộm cắp, vì tính đó là một hành động xấu, làm khổ mình khổ người. Vậy tính tham lam phải dứt đi!”

Ví dụ 2: Thân có đau bệnh bất cứ chỗ nào, muốn cho bệnh đau này chấm dứt thì phải bền chí tác ý: “Thọ là pháp vô thường (cánh tay đau nhức này hãy chấm dứt, không được đau nữa, cái cảm thọ này hãy lui đi, đi!”

Ví dụ 3: Muốn cho tâm thanh thản an lạc và vô sự thì nên tác ý : “Thân tâm phải thanh thản, an lạc và vô sự”.

Ví dụ 4: Muốn cho thân được an trú yên ổn thì nên tác ý: “An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”.

Ví dụ 5: Muốn cho tâm được an trú yên ổn thì nên tác ý: “An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra”.

Ví dụ 6: Muốn cho tâm được định tĩnh không bị hôn trầm, thù miên, vô ký thì nên tác ý: “Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra”.

Trên đây là những phương pháp như lý tác ý, nếu ai siêng năng bền chí tu tập hằng ngày rèn luyện nhân cách thì sẽ có đủ nội lực của NGŨ GIỚI.

16- *“Lời hứa ấy theo tôi đi suốt những tháng ngày sau này. Từ đó trở đi, tôi không bao giờ tham gia bất kỳ một trò chơi đổ đên nào nữa. Câu này dạy ĐỨC NỘI LỰC NHƯ LÝ TÁC Ý LY THAM Ý HÀNH.*

Muốn lìa xa một thói hư tật xấu thì chỉ có hai pháp:

- 1- Quán xét và tư duy.
- 2- Như lý tác ý.

Khi quán xét tư duy làm cho chúng ta thông suốt thói hư tật xấu của mình. Nhờ biết thói hư tật xấu nên luôn luôn nó sẽ làm khổ mình, khổ người. Và như vậy chúng ta nên quyết định từ bỏ. Do quyết định từ bỏ nên mỗi khi thói hư tật xấu xuất hiện trong ý thức thì bị chúng ta tác ý: *“Thói hư tật xấu hãy đi, đi! Ta không chấp nhận tâm tham lam xấu xa, hãy ly tham, ly cho thật sạch”*. Nhờ thường xuyên tác ý ly tham nên tâm chúng ta có một nội lực, nhờ nội lực nên khi đứng trước các ác pháp tâm chúng ta rất bình tĩnh và sáng suốt. Vì thế thói hư tật xấu của chúng ta được xa lìa một cách dễ dàng.

Chúng ta ai cũng biết thói hư tật xấu nó thường đem đến đau khổ cho chúng ta, nhưng bỏ nó không phải dễ, phải đầy đủ ý chí và nghị lực, có tính quyết định mạnh mẽ thì mới từ bỏ và xa lìa nó được. Hỡi các tu sinh hãy bền chí đừng nản lòng, hãy cố gắng tiến lên xây dựng cho mình một đức hạnh toàn diện để chuyển đổi nhân quả tức là chuyển đổi sự sống trong vũ trụ.

Bởi nó là một thói quen của nghiệp lực nhân quả, không tạo tác dính mắc mà thôi còn tạo tác dính mắc thành nghiệp mà muốn bỏ thì phải một phen sống chết với nó.

Ví dụ như cai rượu, cai thuốc phiện, thuốc lá, thuốc lào v.v... là một việc làm không phải dễ dàng. Khi cơn nghiện lên làm cho người nghiện đần vật, ợ ngáp, run rẩy như điên loạn, khiến cho người nghiện ngập khổ sở vô cùng.

Cho nên đức nội lực như lý tác ý ly tham rất cần thiết cho người cai rượu, cai thuốc phiện, thuốc lá, cà phê, cai cờ bạc cá cược, đá độ v.v.... Bởi vậy mọi người trong xã hội cần phải tu học và rèn luyện đức nội lực như lý tác ý ly tham này

Muốn cho tệ nạn xã hội chấm dứt thì “ĐỨC NỘI LỰC NHƯ LÝ TÁC Ý LY THAM” cần phải được phổ biến học tập sâu rộng trong mọi tầng lớp dân chúng, nhất là thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ được hướng học kỹ càng hơn. Vì đó là mầm non tương lai của quốc gia. Quốc gia tốt là mầm non tốt, quốc gia xấu là mầm non xấu. Trong nước mà tệ nạn xã hội đầy đầy, nạn trộm cắp cướp giết người là chứng tỏ mầm non tương lai của quốc gia đó xấu.

17- “ Lớn lên, tôi ngẫm nghĩ mãi không biết vì sao một bà già ở vùng quê VN lại có cách giáo dục tài tình vậy. Rồi tôi ngộ ra: Tất cả phải do tự giác. Bà tôi không thể bắt ép tôi không được nói dối nữa, không được ăn trộm vặt nữa. Mà chính tôi sau những cuộc đối thoại với bà, tự cảm thấy đó là điều xấu xa không nên lập lại”. Câu này dạy ĐỨC TỰ NGUYỆN, TỰ GIÁC LY THAM THÂN HÀNH.

Muốn xóa bỏ một thói quen tật xấu của mình bằng đức tự giác ý hành cảm thấy đó là một điều xấu xa tệ hại không nên lập đi, lập lại, từ đó chúng ta phải lập đức tự nguyện từ bỏ những hành động xấu xa ấy.

Đạo Phật muốn làm một điều gì đều phải trải qua đức tự nguyện, tự giác, nhờ có đức tự nguyện, tự giác mới thấy cái đúng cái sai của thân, khẩu, ý. Vì thế khi làm một việc gì đều phải cân nhắc kỹ lưỡng rồi mới làm. Sự cân nhắc kỹ lưỡng ấy là đức tự nguyện, tự giác. Đức tự nguyện, tự giác giúp cho chúng ta xa lìa và xả bỏ những thói quen tật xấu một cách dễ dàng. Nhờ đó tâm chúng ta mới thanh thản, an lạc và vô sự; mới bất động trước các ác pháp và các cảm thọ. Cuộc đời tu tập như vậy mới thấy sự giải thoát của Phật giáo rất thực tế và cụ thể. Không giống như các pháp môn của ngoại đạo cúng tế, cầu khấn, tụng niệm đó là mê tín, còn ngồi thiền nhập định, xuất hồn tạo ra những ảo giác, không tưởng, mơ hồ, hư ảo v.v...Đó là thiền tưởng, tu như vậy không ích lợi gì cho mình cho người. Thật là đáng thương cho những ai chỉ biết nghe theo một hướng của những giáo pháp lừa đảo gạt người bằng những thần thông mà các tôn giáo thường dùng. Cho nên quý vị chịu khó nghiên cứu kỹ những lời Phật dạy mới thấy đức Phật đầy lòng yêu thương và thiết tha kêu gọi mọi người hãy trở về với đạo đức nhân bản và thiện pháp của giới luật mà tu tập và sống cho đúng thì tâm sẽ ly dục ly ác pháp. Tâm ly dục ly ác pháp thì thiền định tại đó (Tâm ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiền do ly dục sinh hỷ lạc). Đây mới chính là thiền định của Phật giáo, còn tất cả các loại thiền định khác đều do kiến tướng giải sinh ra rồi gán cho Phật giáo để lừa đảo mọi người một cách dễ dàng.

Quý Phật tử đừng nghiên cứu kinh sách Đại thừa và kinh sách Nam tông, đó là những kinh sách kiến tướng giải của các Sư Thầy. Kinh sách này đã vô tình dim mắt chánh pháp của Phật.

Vậy quý vị muốn nghiên cứu chánh pháp của Phật thì nên nghiên cứu tạng kinh Pali do HT Minh Châu dịch ra Việt ngữ, hiện đang lưu hành tại Việt Nam. Pháp tu tập và pháp hành trong tạng kinh này chỉ dạy rất rõ ràng.

18- *“Tôi ghi sâu trong lòng hình ảnh cuộc đối thoại cuối cùng. Bà nhìn tôi với con mắt âu yếm. tôi đã khóc không phải vì xấu hổ mà vì cảm động”*. Câu này dạy ĐỨC XÚC ĐỘNG HIẾU SINH Ý HÀNH VÀ THÂN HÀNH.

Tình thương của con người là ở chỗ biết thành thật thương yêu nhau, biết nhẫn nhục và tha thứ, chứ thương nhau một cách hời hợt, ai sao mặc kệ họ thì tình thương ấy chưa phải là tình thương từ trái tim yêu thương chân thật.

Bà Hai yêu thương Thành từ trái tim của người mẹ thương yêu con, vì thế bà rất chịu khó dạy dỗ Thành trong suốt những ngày qua, chứng tỏ ngày nào bà cũng kêu Thành đến để nhắc nhở với ánh mắt âu yếm yêu thương, chứ không phải làm cho Thành sợ hãi, mà làm cho Thành gần gũi bà hơn, mỗi lần gọi Thành đến bà dùng những lời nhẹ nhàng ôn tồn ái ngữ, khiến cho Thành cảm động khóc, khóc không phải vì sợ hãi, vì xấu hổ. Thành khóc vì bà thương Thành như một người mẹ.

Bà Hai nhận thấy mình đã truyền đạt tư tưởng đạo đức vào tận tâm can của cháu mình bằng một tình thương chân thật từ trái tim của một người mẹ hơn là một người bà. Giọt nước mắt của Thành chứng tỏ Thành đã bỏ thói hư tật xấu là vì tình thương của bà đã cảm hóa Thành.

Hỡi quý thầy, quý cô đứng lớp truyền đạt tư tưởng đạo đức NGŨ GIỚI cho các tu sinh thì quý thầy, quý cô hãy truyền đạt đạo đức bằng lòng yêu thương từ trong trái tim của mình, của một người thầy, của một người cha, của một bà mẹ, đừng đem lời mắng mỏ, chỉ trích mỉa mai, đừng đem kỷ luật phạt vạ, đừng dùng những lời nói thiếu ái ngữ, mà phải ôn tồn nhã nhặn đầy tình yêu thương như bà Hai đã dạy cháu Thành, Hãy xem các tu sinh như những đứa con thân thương của mình, đừng dùng quyền của người thầy mà làm cho học viên chỉ biết sợ trước mặt mà tình thương yêu giữa thầy và trò sẽ bị đánh mất.

Thầy ước mong sao lớp học NGŨ GIỚI sẽ mãi mãi là nơi quý Thầy, quý cô đứng lớp truyền đạt tư tưởng đạo đức với trái tim yêu thương chân thật đến với các tu sinh như tình thương của một người mẹ hiền luôn luôn chăm sóc cho các con của mình.

BÀI HỌC THỨ 10
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

CHÂN DUNG KẸ GIẾT CHẾT
BÉ GÁI 3 TUỔI

Vụ án xảy ra vào ngày 2-4-2006, cháu Trần Ngọc Thanh (3 tuổi) ở gần nhà Quyên đến tìm Huệ (con của Quyên) để chơi như thường ngày. Thấy xung quanh vắng vẻ, chồng và con không có ở nhà, Quyên nảy sinh ý định giết cháu Thanh để cướp số nữ trang mà cháu đeo trên mình. Thế là Quyên xông vào tay bịt miệng, bóp mũi cháu Thanh cho đến lúc bất tỉnh, rồi lấy dây nón lá quấn siết cổ Thanh hai vòng buộc chặt lại. sợ Thanh còn sống Quyên lấy cây đập nước đá đập mạnh mấy cái vào đầu Thanh, thấy Thanh đã chết, Quyên để xác Thanh vào cái thau mù và lột lấy sợi dây chuyền, vòng đeo tay chiếc lắc rồi lấy mền phủ xác Thanh, lòi cái thau trong đó có xác cháu Thanh xuống ghe của gia đình đậu dưới bên kênh (cách nhà khoảng 30 m). Quyên để xác Thanh gần lái ghe. tiếp tục tháo lấy 4 chiếc nhẫn và đôi khuyên tai trên người nạn nhân. Xong Quyên trở lại nhà, lấy bao xuống ghe bỏ xác cháu Thanh vào rồi để trong hộp tủ thờ để ở giữa ghe. Sau đó trở lên nhà lấy đôi dép của Thanh còn sót lại ném xuống dòng kênh phi tang, gom góp số nữ trang lấy được định đem bán .

Lúc này mẹ cháu Thanh tìm con nhưng không thấy nên kêu những người xung quanh đi tìm giúp. Quyên cũng giả vờ đi tìm Thanh rồi sau đó ra chợ Hồng Ngự bán hai chiếc nhẫn được 157.000 đồng. tiếp đó Quyên bán tiếp chiếc vòng, đôi khuyên tai và chiếc lắc tổng số tiền là 760.000 đồng, Quyên dùng trả tiền góp cho mẹ cháu Thanh hết 430.000 đồng, số tiền còn lại Quyên dùng tiêu xài trong gia đình .

Chiều ngày 3-4-2006, Quyên xuống ghé thấy xác cháu Thanh bắt đầu có mùi, sợ bị chồng con cháu phát hiện Quyên mang bao đựng xác cháu Thanh bỏ xuống khoang gần mũi ghe, lấy tấm đệm phủ lên và đập ván sập ghe lại. đến chiều ngày 5 -4- 2006, chồng Quyên đi làm mướn về xuống bến sông gần ghe phát hiện có mùi hôi. Quyên nói dối chắc có chuột chết và có ý định bỏ xác xuống kênh để phi tang. Đến tối khi chồng con đã ngủ say, Quyên xuống ghe lấy xác cháu Thanh bỏ vào cái bao nữa, kèm 2 cục đá dằn theo rồi bỏ xuống dòng kênh cho nước trôi đi. Đến khoảng 6 giờ sáng hôm sau, những người dân phát hiện bao đựng xác nổi lềnh bềnh cách ghe khoảng 90 mét và báo cáo đến Công an. Khi lực lượng Công an đến hiện trường điều tra và kéo xác cháu Thanh lên bờ, Quyên nghĩ sớm muộn gì mình cũng bị phát hiện, nên chỉ chỗ giấu sợi giây chuyền cho con là cháu Huệ và nói cho Huệ biết mình đã giết Thanh và dặn Huệ nếu Công an có hỏi thì nói trong lúc giỡn Thanh bị té chết để nhận tội thay cho mình. Mười lăm phút sau Quyên bị Công an bắt giữ .

Tại phiên toà, Quyên khai nguyên nhân mình giết cháu Thanh để cướp số nữ trang bán lấy tiền trả nợ. Vì Quyên giấu chồng vay của mẹ cháu Thanh 250.000 đồng, không có tiền trả góp nên giết cháu Thanh cướp vàng. Để chạy tội Quyên đã xúi con, đưa bé chỉ mới 10 tuổi nhận tội thay cho mình. Trước tội ác dã man, tàn bạo mất hết tính người. Hội đồng xét xử đã tuyên án tử hình bị cáo Đặng thị Quyên về tội giết người và 4 năm tù về tội cướp tài sản. tổng hợp hai hình phạt là tử hình. bản án Quyên trên được bà con đồng tình ủng hộ .

Vụ án này một lần nữa nhắc nhở các bậc làm cha mẹ không nên vì thương con mà cho trẻ đeo trang sức đắt tiền, tự rước họa vào thân. nếu cháu Thanh không đeo vòng vàng thì hậu quả trên sẽ không xảy ra.

NHỮNG CÂU HỎI

1- “Vụ án xảy ra vào ngày 2-4-2006, cháu Trần Ngọc Thanh (3 tuổi) ở gần nhà Quyên đến tìm Huệ (con của Quyên) để chơi như thường ngày. Thấy xung quanh vắng vẻ, chồng và con không có ở nhà, Quyên nảy sinh ý định giết cháu Thanh để cướp số nữ trang mà cháu đeo trên mình”. Câu này dạy đạo đức gì?

2- “Thế là Quyên xông vào tay bịt miệng, bóp mũi cháu Thanh cho đến lúc bất tỉnh, rồi lấy dây nón lá quấn siết cổ Thanh hai vòng buộc chặt lại. sợ Thanh còn sống Quyên lấy cây đập nước đá đập mạnh mấy cái vào đầu Thanh, thấy Thanh đã chết”. Câu này dạy đạo đức gì?

3- “Quyên để xác Thanh vào cái thau múi và lột lấy sợi dây chuyền, vòng đeo tay chiếc lắc rồi lấy mền phủ xác Thanh, lòi cái thau trong đó có xác cháu Thanh xuống ghe của gia đình đậu dưới bến kênh (cách nhà khoảng 30 m). Quyên để xác Thanh gần lái ghe. tiếp tục tháo lấy 4 chiếc nhẫn và đôi khuyên tai trên người nạn nhân. Xong Quyên trở lại nhà, lấy bao xuống ghe bỏ xác cháu Thanh vào rồi để trong hộc tủ thờ để ở giữa ghe. Sau đó trở lên nhà lấy đôi dép của Thanh còn sót lại ném xuống dòng kênh phi tang, gom góp số nữ trang lấy được định đem bán”. Câu này dạy đạo đức gì?

4- “Lúc này mẹ cháu Thanh tìm con nhưng không thấy nên kêu những người xung quanh đi tìm giúp. Quyên cũng giả vờ đi tìm Thanh rồi sau đó ra chợ Hồng Ngự bán hai chiếc nhẫn được 157.000 đồng. tiếp đó Quyên bán tiếp chiếc vòng, đôi khuyên tai và chiếc lắc tổng số tiền là 760.000 đồng, Quyên dùng trả tiền góp cho mẹ cháu Thanh hết 430.000 đồng, số tiền còn lại Quyên dùng tiêu xài trong gia đình”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Chiều ngày 3-4-2006, Quyên xuống ghe thấy xác cháu Thanh bắt đầu có mùi, sợ bị chồng con cháu phát hiện Quyên mang bao đựng xác cháu Thanh bỏ xuống khoang gần mũi ghe, lấy tấm đệm phủ lên và đập ván sập ghe lại. Đến chiều ngày 5 -4-2006, chồng Quyên đi làm muộn về xuống bến sông gần ghe phát hiện có mùi hôi. Quyên nói dối chắc có chuột chết và có ý định bỏ xác xuống kênh để phi tang. Đến tối khi chồng con đã ngủ say, Quyên xuống ghe lấy xác cháu Thanh bỏ vào cái bao nữa,

kèm 2 cục đá dẫn theo rồi bỏ xuống dòng kênh cho nước trôi đi”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Đến khoảng 6 giờ sáng hôm sau, những người dân phát hiện bao đựng xác nổi lềnh bềnh cách ghe khoảng 90 mét và báo cáo đến Công an. Khi lực lượng Công an đến hiện trường điều tra và kéo xác cháu Thanh lên bờ, Quyên nghĩ sớm muộn gì mình cũng bị phát hiện, nên chỉ chỗ giấu sợi giây chuyền cho con là cháu Huệ và nói cho Huệ biết mình đã giết Thanh và dặn Huệ nếu Công an có hỏi thì nói trong lúc giỡn Thanh bị té chết để nhận tội thay cho mình. Mười lăm phút sau Quyên bị Công an bắt giữ. Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Tại phiên toà, Quyên khai nguyên nhân mình giết cháu Thanh để cướp số nữ trang bán lấy tiền trả nợ. vì Quyên giấu chồng vay của mẹ cháu Thanh 250.000 đồng, không có tiền trả góp nên giết cháu Thanh cướp vàng. Để chạy tội Quyên đã xúi con, đưa bé chỉ mới 10 tuổi nhận tội thay cho mình. Trước tội ác dã man, tàn bạo mất hết tính người. Hội đồng xét xử đã tuyên án tử hình bị cáo Đặng thị Quyên về tội giết người và 4 năm tù về tội cướp tài sản. tổng hợp hai hình phạt là tử hình. bản án Quyên trên được bà con đồng tình ủng hộ”. Câu này dạy đạo đức gì?

8- “Vụ án này một lần nữa nhắc nhở các bậc làm cha mẹ không nên vì thương con mà cho trẻ đeo trang sức đắt tiền, tụt rước họa vào thân. nếu cháu Thanh không đeo vòng vàng thì hậu quả trên sẽ không xảy ra”. Câu này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Vụ án xảy ra vào ngày 2-4-2006, cháu Trần Ngọc Thanh (3 tuổi) ở gần nhà Quyên đến tìm Huệ (con của Quyên) để chơi như thường ngày. Thấy xung quanh vắng vẻ, chồng và con không có ở nhà, Quyên nảy sinh ý định giết cháu Thanh để cướp số nữ trang mà cháu đeo trên mình”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM Ý HÀNH.

Thanh một cháu bé gái 3 tuổi, ai nữ nhẫn tâm bóp cổ cho đến chết, để cướp giựt của cải, thì chúng ta không còn lời nào nói với những người ác ấy. Phải không quý vị? Phải nói Quyên là một người phụ nữ có con mà không có lòng thương trẻ thì thật là quá tàn ác và nhẫn tâm.

Hằng ngày cháu bé này đến chơi với con mình thì nó cũng như con mình, sao nữ tâm giết chết cướp của thật là đáng ghê sợ cho những người phụ nữ này. Lòng tham lam con người khiến cho họ mất nhân tính chỉ còn là một con ác quỷ.

Chúng ta là những người tu theo Phật giáo lấy đạo đức hiếu sinh làm cuộc sống, từ một con vật nhỏ như con kiến và côn trùng chúng ta đều thương chúng như chúng ta đã yêu thương chính bản thân chúng ta, nên không bao giờ chúng ta giết hại chỉ có giúp chúng thoát nạn khi bị mưa ngập, khi bị lửa cháy v.v... Do lòng yêu thương như vậy làm sao chúng ta giết người được. Phải không quý vị?

Tiếc thay! Mọi người không được học đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham nên lòng tham nổi lên là giết người không gớm tay như trường hợp Quyên, chỉ có mấy trăm ngàn đồng mà nở tâm bóp cổ một cháu bé 3 tuổi thật đáng thương. Cháu bé 3 tuổi làm sao có đủ sức chống trả chỉ có giãy giụa trong vòng tay của Quyên rồi tắt thở. Hình dung lại cảnh ấy chúng ta rất thương tâm, thương cháu Thanh 3 tuổi chưa đủ sức bảo vệ thì làm sao chống trả lại với người lớn như Quyên.

Nếu đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham không được truyền dạy cho mọi người thì xã hội này không những chỉ có một cháu Thanh mà còn nhiều cháu Thanh khác bị giết hại nữa.

Cái chết của cháu Thanh là một điều báo động cho biết xã hội đạo đức đang xuống cấp; cho biết con người trở thành ác quỷ. Cái chết của cháu Thanh là một tiếng kêu thống thiết mọi người hãy đi học đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham. Có học đạo đức mới ngăn chặn những bàn tay của loài ác quỷ giết người.

2- *“Thế là Quyên xông vào tay bịt miệng, bóp mũi cháu Thanh cho đến lúc bất tỉnh, rồi lấy dây nón lá quấn siết cổ Thanh hai vòng buộc chặt lại. sợ Thanh còn sống Quyên lấy cây đập nước đá đập mạnh mấy cái vào đầu Thanh, thấy Thanh đã chết”.* Câu này dạy THIẾU ĐỨC HIẾU SINH PHI NHÂN TÍNH SÁT NHÂN THÂN HÀNH.

Lòng tham không đáy chỉ còn thấy có vàng trang sức trên thân cháu Thanh, Quyên đã mất hết nhân tính nên xông vào tay ôm chặt cháu Thanh, tay bịt miệng, bóp mũi cho đến khi bất tỉnh mới buông ra, còn lấy dây quai nón lá quấn siết chặt cổ lại và còn lấy cây đập nước đá đập mạnh vào đầu cháu Thanh mấy cái. Trời! Tất cả những hành động hung ác này của Quyên đối với cháu Thanh một cháu bé 3 tuổi mà nở tâm hành động như vậy sao? Chỉ có loài ác quỷ chứ con người không ai có thể làm được hành động quá hung ác ấy.

Một đứa bé ngây thơ, đi đứng chưa vững, nói tiếng được, tiếng mất, không thù, không oán như con của mình, làm sao mà nở nhẫn tâm giết được. Vậy mà có người làm được. Và làm với tất cả những hành động hung ác và ghê rợn trên đây.

Những hình ảnh hành động hung ác trên đây làm cho chúng ta thấy: một khi lòng tham ngự trị trong lòng con người thì con người trở thành ác quỷ. Bởi vậy chúng ta hãy cảnh giác từng tâm niệm của mình, khi niệm tham khởi lên thì hãy mau mau ngăn và diệt tức khắc, không nên duy trì trong tâm một giây một phút nào cả. Cho nên người có đạo đức mà còn tâm tham thì không thể nào là người đạo đức được.

Xét đời sống của mọi người hiện nay chắc ai cũng chưa hết tâm tham, cho nên tất cả mọi người cần phải học đạo đức nhân bản – nhân quả. Đầu tiên chúng ta học đức hiếu sinh, đức ly tham, đức chung thủy, đức thành thật, đức minh mẫn v.v... Mọi người có học đạo đức như vậy thì không còn có con người giết con người như giết con gà, con vịt nữa. Nhờ có học đạo đức con người mới có tình thương yêu nhau chân thật; nhờ có học đạo đức con người mới có lòng tha thứ mỗi lỗi lầm của người khác, nhờ đó tâm hồn

mới được bình an và hạnh phúc; nhờ đó mới thấy đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham là tuyệt vời trong cuộc sống hiện tại này.

3- “*Quyên để xác Thanh vào cái thau mú và lột lấy sợi dây chuyền, vòng đeo tay chiếc lắc rồi lấy mền phủ xác Thanh, lôi cái thau trong đó có xác cháu Thanh xuống ghe của gia đình đậu dưới bến kênh (cách nhà khoảng 30 m). Quyên để xác Thanh gần lái ghe. tiếp tục tháo lấy 4 chiếc nhẫn và đôi khuyên tai trên người nạn nhân. Xong Quyên trở lại nhà, lấy bao xuống ghe bỏ xác cháu Thanh vào rồi để trong hộc tủ thờ để ở giữa ghe. Sau đó trở lên nhà lấy đôi dép của Thanh còn sót lại ném xuống dòng kênh phi tang, gom góp số nữ trang lấy được định đem bán*”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH GIẾT NGƯỜI CƯỚP CỬA.

Giết người chết rồi lột lấy vòng vàng hành động làm như vậy giống như một con thú dữ. không biết thương xót là gì? Là con người khi thấy ai chết dù lớn hay nhỏ chúng ta đều thương xót vô cùng. Thấy một đứa bé bệnh đau chết chúng ta cũng không cầm được mắt cho đến những con vật như con chó, con mèo khi chúng chết chúng ta buồn bã nhiều khi chúng ta nức nở nghẹn ngào nước mắt thương yêu tuôn rơi, huống hồ là một con người, một cháu bé Thanh. Hành động tàn ác của Quyên giết cháu Thanh cướp của thật là ghê gớm giống như ác quỷ.

Đọc đoạn này chúng ta kinh hãi và nghi ngờ tất cả mọi người. Tuy ngoài mặt thấy họ là con người hiền lành vui vẻ nhưng khi tâm tham lam nổi lên thì họ là con ác quỷ như thường. Cho nên đối với con người hiện nay chúng ta hãy đề cao cảnh giác dè dặt từng lời ăn, tiếng nói, từng hành động, của cải tiền bạc phải cẩn thận đừng khoe khoang mà nguy hiểm đến tính mạng. Con người hiện giờ họ dữ lắm, dữ hơn ác quỷ. Chúng ta cứ nhìn lại hành động của Quyên từ khi bóp mũi, bịt miệng cháu Thanh cho đến chết rồi lấy quai nón lá siết cổ và dùng cây đập nước đá đánh vào đầu cháu Thanh... Tất cả những hành động đó, thật là những hành động tàn nhẫn. Khi lòng tham lam không diệt trừ thì những hành động hung ác nào họ cũng làm được dễ dàng.

Trong lúc xã hội đạo đức đang xuống cấp, con người thiếu đạo đức trầm trọng thì cuộc sống này khó mà được bình an. Sự cẩn thận dè dặt đối với mọi người cần phải cảnh giác cao là tốt nhất.

Ước mong sao đạo đức nhân bản nhân – nhân quả sớm được mọi người tiếp thu học tập thì cuộc sống trên thế gian này mới có sự bình an chân thật.

4- “*Lúc này mẹ cháu Thanh tìm con nhưng không thấy nên kêu những người xung quanh đi tìm giúp. Quyên cũng giả vờ đi tìm Thanh rồi sau đó ra chợ Hồng Ngự bán hai chiếc nhẫn được 157.000 đồng. Tiếp đó Quyên bán tiếp chiếc vòng, đôi khuyên tai và chiếc lắc tổng số tiền là 760.000 đồng, Quyên dùng trả tiền góp cho mẹ cháu Thanh hết 430.000 đồng, số tiền còn lại Quyên dùng tiêu xài trong gia đình*”. Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM XỬ DỤNG TIỀN CỦA PHI PHÁP THÂN HÀNH.

Giết một mạng người cướp của để lấy tiền tiêu pha thật là tàn nhẫn. Đây, quý vị thấy con người tàn ác giết người được là do lòng tham lam như trên đã nói. Cho nên chúng ta biết rõ gốc hung ác là lòng tham lam của con người, vì vậy chúng ta muốn mình trở thành con người thật là con người không còn tham lam thì phải tận diệt lòng tham lam; lòng tham lam xuất hiện là do vật chất, tiền của, đất đai, nhà cửa, vàng bạc châu báu, ngọc ngà v.v...

Do chúng ta biết rất rõ lòng tham và đối tượng sinh ra lòng tham, vì thế chúng ta cần phải học đạo đức ly tham; cần phải học đạo đức hiếu sinh; cần phải học đạo đức bố thí; cần phải học đạo đức tha thứ v.v... Nhờ có học đạo đức như vậy thì dù chúng ta có giàu sang của cải tài sản chất như núi, như non chúng ta cũng không tham đắm và dính mắc. Cũng như một người nghèo khổ vô cùng không có của cải tài sản, nhà cửa, chỉ sống trên vỉa hè, đầu đường, xó chợ, nhưng họ vẫn thản nhiên sống với tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự.

Bởi đạo đức ly tham và đạo đức hiếu sinh giúp họ sống an nhiên tự tại dù có tiền bạc của cải tài sản hay không có tiền bạc của cải họ cũng sống bình thường và như vậy họ mới thật sự là con người.

5- *“Chiều ngày 3-4-2006, Quyên xuống ghé thấy xác cháu Thanh bắt đầu có mùi, sợ bị chồng con cháu phát hiện Quyên mang bao đựng xác cháu Thanh bỏ xuống khoang gần mũi ghe, lấy tấm đệm phủ lên và đập ván sập ghe lại. Đến chiều ngày 5-4-2006, chồng Quyên đi làm muộn về xuống bến sông gần ghe phát hiện có mùi hôi. Quyên nói dối chắc có chuột chết và có ý định bỏ xác xuống kênh để phi tang. Đến tối khi chồng con đã ngủ say, Quyên xuống ghe lấy xác cháu Thanh bỏ vào cái bao nữa, kèm 2 cục đá dẫn theo rồi bỏ xuống dòng kênh cho nước trôi đi”.* Câu này dạy THIÊU ĐỨC THÀNH THẬT PHI TANG ÁN MẠNG THÂN HÀNH.

Giết người để tới hồi thối mới đem phi tang thật là ghê gớm. Trong khoảng thời gian này người đau khổ nhất là mẹ cháu Thanh, người mất con như điên, như dại khóc hết nước mắt... Quyên đều chứng kiến người mẹ đau khổ này mà nở nhếch tâm ném xác cháu Thanh xuống dòng kênh để phi tang thật là con người lòng lang dạ thú.

Dù làm cách nào cũng không tránh khỏi luật nhân quả. Tuy Quyên ném xác cháu Thanh xuống kênh có tính toán kỹ nên đã bỏ đá để tử thi không nổi lên. Nhưng làm sao thoát khỏi tội ác, người ta cũng sẽ phát giác ra kẻ giết người và phải đền tội ác trong hiện kiếp. May mà mỗi nước đều có pháp luật, nếu không pháp luật thì con người còn hung ác đến bậc nào?

6- *“Đến khoảng 6 giờ sáng hôm sau, những người dân phát hiện bao đựng xác nổi lềnh bềnh cách ghe khoảng 90 mét và báo cáo đến Công an. Khi lực lượng Công an đến hiện trường điều tra và kéo xác cháu Thanh lên bờ, Quyên nghĩ sớm muộn gì mình cũng bị phát hiện, nên chỉ chỗ giấu sợi giây chuyền cho con là cháu Huệ và nói cho Huệ*

biết mình đã giết Thanh và dặn Huệ nếu Công an có hỏi thì nói trong lúc giỡn Thanh bị té chết để nhận tội thay cho mình. Mười lăm phút sau Quyên bị Công an bắt giữ . Câu này dạy THIẾU ĐỨC THÀNH THẬT NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO THÂN HÀNH ÁC LAI ÁC BÁO.

Tội ác phải đền khi Công an bắt thì hành động gian ác nào cũng phải khai, không còn che dấu tội lỗi của mình được nữa, những điều tội ác được viết trong bài báo là do Công an điều tra bắt lập lại những hành động hung ác giết người cướp của này không bỏ sót một chi tiết nào cả.

Biết rằng nhân quả nghiệp báo trong tiền kiếp đã phạm những sai lầm để ngày hôm nay phải trả, nhưng cái trả quả thật đáng thương tâm, mới 3 tuổi có làm gì nên tội mà phải bị giết chết một cách thương đau. Cái chết của cháu Thanh khiến ai nghe thấy cũng bất bình. Một người phụ nữ đã từng có con (bé Huệ) mà nữ tâm giết cháu Thanh. Cháu Huệ lớn hơn cháu Thanh 7 tuổi và hai trẻ chơi thân với nhau và như vậy cháu Thanh được xem như con của mình. Sao Quyên lại nhẫn tâm không thương trẻ thơ, nó có biết gì đâu?

Đọc những tin tức giết người cướp của của chúng tôi không trách ai hết: người giết và người bị giết đều đáng thương, vì họ chưa từng học đạo đức nhân bản – nhân quả, làm sao chúng ta trách họ được. Chúng ta hiện giờ phải thấy trách nhiệm, bổn phận của mình, nhất là của những người đứng đầu ngành giáo dục trong cả nước. Chúng ta nên đưa nền đạo đức nhân bản – nhân quả vào học đường từ Tiểu học, Trung học và Đại học đến các tầng lớp nhân dân khắp nước càng sớm chừng nào càng tốt chừng ấy.

Nhờ toàn dân học đạo đức thì mới ngăn chặn những bàn tay đẫm máu của con người. Con người mới bớt nỗi thương đau, sự sống mới có sự an vui chân thật.

7- *“Tại phiên tòa, Quyên khai nguyên nhân mình giết cháu Thanh để cướp số nữ trang bán lấy tiền trả nợ. vì Quyên giấu chồng vay của mẹ cháu Thanh 250.000 đồng, không có tiền trả góp nên giết cháu Thanh cướp vàng. Để chạy tội Quyên đã xúi con, đưa bé chỉ mới 10 tuổi nhận tội thay cho mình. Trước tội ác dã man, tàn bạo mất hết tính người. Hội đồng xét xử đã tuyên án tử hình bị cáo Đặng Thị Quyên về tội giết người và 4 năm tù về tội cướp tài sản. tổng hợp hai hình phạt là tử hình. Bản án Quyên trên được bà con đồng tình ủng hộ”.* Câu này dạy THIẾU ĐỨC LY THAM NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO.

Sự thật phải là sự thật, không thể che dấu được một ai cả. Tất cả tội ác trên thế gian này đều do lòng tham lam mà ra. Bản án tử hình là đúng người đúng tội là pháp luật rất công minh.

Muốn cho tội ác của con người chấm dứt thì duy nhất Nhà nước bắt buộc mỗi người dân già, trẻ bé lớn đều phải đi học đạo đức nhân bản – nhân quả, sống không làm khổ mình khổ người thì bảo đảm tệ nạn xã hội sẽ chấm dứt. Đất nước chúng ta sẽ không

có trộm cắp, cướp của giết người, sẽ không còn nạn du côn du đãng, lập phe, lập nhóm gây rối trật tự an ninh.

Nợ có 250.000 đồng mà giết một cháu bé ngây thơ. Trời! Sao mà tàn ác quá vậy, xem luật pháp chẳng ra gì? Còn tòa án nhân quả sẽ xử phạt ra sao?

Trước tiên tòa án nhân quả sẽ xử:

1- Người gây án mạng thân tâm bất an, sợ sệt, lo lắng, ăn không ngon ngủ, không yên, tính toán mọi việc làm sao phi tang xác chết, để Công an không tìm ra manh mối.

2- Bị điều tra.

3- Thọ bản án tử hình.

4- Trước ngày tử hình lương tâm vầy vò, nỗi khổ đau thương gia đình bỏ con, bỏ chồng, bỏ cha, bỏ mẹ v.v...

5- Sợ hãi, khiếp đảm trước khi chết

6- Từ trường ác giết cháu Thanh như thế nào thì tiếp tục tái sinh luân hồi làm người, làm loài vật nhiều kiếp đều bị giết trong khi tuổi còn ấu thơ như bé Thanh.

Đó là luật nhân quả không có một người nào thoát khỏi sự trừng phạt của luật này. Tòa án này thuộc về tòa án lương tâm của chính người gây ra tội ác. Dù người gây tội ác hữu ý hay vô tình nó đều không tha thứ cứ xử phạt đúng người đúng tội

Tù tội pháp luật thế gian chỉ có ở tù có thời hạn 1 năm hay 5 năm, 10 năm, chung thân... cao lắm là án tử hình.

Đừng nghĩ rằng chết là hết, tuy không có linh hồn đi tái sinh, nhưng mỗi người đều có những từ trường ác thiện do hành động thân, miệng, ý tạo tác tương ứng nghiệp thiện ác của người khác, vật khác mà tái sinh. Cho nên chết không có nghĩa là mất, là không còn nữa.

Sự suy nghĩ như vậy là sai, là chấp đoạn cho rằng chết là hết, nên không sợ tội lỗi, rồi cứ tự tung, tự tác làm những điều ác khiến cho mình đau khổ, người khác khổ đau và chúng sinh đau khổ. Gia đình bất an, xã hội mất trật tự an ninh, thế giới luôn luôn có chiến tranh.

Còn những người chấp thường cho người chết còn có linh hồn đi đầu thai, đó là hiểu sai, hiểu không đúng sự thật, hiểu như vậy họ là những người sống trong mù quáng mê tín, lạc hậu. Từ đó có người lợi dụng sự mê tín tạo dựng thế giới siêu hình lập thành các hệ phái tôn giáo để lừa đảo cướp tiền của người khác.

Còn những người chấp đoạn cho chết là hết, đó cũng là cách hiểu sai rồi đâm ra quay cuồng trong đục lạt tạo biết bao nhiêu tội ác khiến cho mình khổ, người khác khổ và tất cả chúng sinh đều khổ.

8- “Vụ án này một lần nữa nhắc nhở các bậc làm cha mẹ không nên vì thương con mà cho trẻ đeo trang sức đắt tiền, tự rước họa vào thân. nếu cháu Thanh không đeo vòng vàng thì hậu quả trên sẽ không xảy ra”. Câu này dạy ĐỨC CẢNH GIÁC LÒNG THAM LAM.

Như đức Phật đã dạy: “Vàng là rắn độc” Đúng vậy, cháu Thanh chết là vì vàng. Mọi người đi đường bị giựt dây chuyền, túi xách đều do tiền bạc và đồ trang sức. Bởi vậy mọi người hãy cảnh giác trong thời đại đạo đức đang xuống cấp thì mới bảo đảm sinh mạng của mình, chỉ một vài chục ngàn đồng, một vài chỉ vàng mang theo trong thân là cái chết dễ dàng. Cho nên cần phải cảnh giác đề phòng những điều chẳng may xảy ra cho bản thân mình, vì xã hội đạo đức đã mất dần thay vào những trò ăn chơi trụy lạc, những nơi vui chơi giải trí không lành mạnh như những quán bia ôm, đèn xanh, đèn đỏ, đèn mờ v.v...

Phần đông nữ giới bị giựt túi xách, dây chuyền vàng, chứ nam giới thì ít khi bị giựt. Cho nên nữ giới cần phải cảnh giác cao hơn để tránh những sự mất mát của cải tài sản, nhất là tính mạng.

BÀI HỌC THỨ 11
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

THÊM VỐN VÀO ĐỜI

Chuyện do mẹ tôi kể lại

Chị là một chủ cửa hàng bách hóa khá lớn ở ngay trước cổng chợ xã quê tôi. Hôm đó, có một bà mẹ trạc bốn lăm, năm mươi tuổi vào cửa hàng chị vờ mua hàng, cốt chỉ để đánh cắp cho được một chiếc quần vải ú đen. Khách đông hàng đắt, nhưng chị vẫn phát hiện được việc bà mẹ ấy đã bỏ chiếc quần, bà sẫm soi trước đó vào sâu dưới đáy thùng đồ .

Chị lặng lẽ gọi người nhà lên giúp mình bán hàng, rồi bước ra đường, chị nói thăm vài câu vào tai người đàn bà. Bà thất sắc theo chị ra sau nhà, rồi một lúc sau bước ra với vẻ mặt tươi tỉnh.

Thấy mẹ tôi có vẻ biết chuyện xảy ra, chị lại ghé tai mẹ tôi kể lại sự tình. Thì ra chị không lấy lại chiếc quần ú đen, món hàng vô cùng quý giá với người phụ nữ nông thôn thời bao cấp, mà còn tặng thêm bà mẹ ấy một chiếc áo bởi thấy chiếc áo của bà ta quá cũ sòn. Cũng chỉ vì họ nghèo khó quá. Cũng là cách mình giúp người làm phước mà. Chị nói nhỏ và dặn mẹ tôi kín miệng ..

Mẹ tôi đã khuất, nhưng tôi vẫn nhớ mãi câu chuyện ấy như để thêm vốn cho mình trên đường đời. Và khi đọc những mẩu tin được báo đăng mới đây về những gì mà những Thầy cô giáo đã làm với những học sinh trẻ măng của họ, vì nghi các em lấy tiền lớp, tiền bạn, đẩy các em đến những thâm kịch đau lòng. Tôi chỉ còn biết lặng im trong những niềm chua xót. Chị chủ cửa hàng nhân hậu ở quê tôi chỉ mới học qua chữ cái lớp 3 bình dân học vụ. Vậy mà.. tôi lại ngẫm lời của văn hào Victorhugo: “Lương tâm cũng là một thứ tri thức và càng buồn cho những người chưa biết có nặng được cái chữ không mà đã nhẹ cái tâm” .

Huỳnh Văn Mỹ

Báo Tuổi Trẻ ngày 22-4-2007 chủ nhật

NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Chị là một chủ cửa hàng bách hóa khá lớn ở ngay trước cổng chợ xã quê tôi. Hôm đó có một bà mẹ trạc bốn lăm, năm mươi tuổi vào cửa hàng chị vờ mua hàng cốt chỉ để đánh cắp cho được một chiếc quần vải ú đen” . Câu này dạy đạo đức gì?*

2- “Khách đông hàng đắt nhưng chị vẫn phát hiện được việc bà mẹ ấy đã bỏ chiếc quần bà sắm soi trước đó vào sâu dưới đáy thùng đồ”. Câu này dạy đạo đức gì?

3- “Chị lặng lẽ gọi người nhà lên giúp mình bán hàng, rồi bước ra đường, chị nói thầm vài câu vào tai người đàn bà. Bà thất sắc theo chị ra sau nhà, rồi một lúc sau bước ra với vẻ mặt tươi tỉnh”. Câu này dạy đạo đức gì?

4- “Thấy mẹ tôi có vẻ biết chuyện xảy ra, chị lại ghé tai mẹ tôi kể lại sự tình. Thì ra chị lại không lấy lại chiếc quần ú đen, món hàng vô cùng quý giá với người phụ nữ nông thôn thời bao cấp, mà còn tặng thêm bà mẹ ấy một chiếc áo bởi thấy chiếc áo của bà ta quá cũ sờn. Cũng chỉ vì họ khó quá. Cũng là cách mình giúp người làm phước mà. Chị nói nhỏ và dặn mẹ tôi kín miệng ..”. Câu này dạy đạo đức gì?

5- “Mẹ tôi đã khuất nhưng tôi vẫn nhớ mãi câu chuyện ấy như để thêm vốn cho mình trên đường đời”. Câu này dạy đạo đức gì?

6- “Và khi đọc những mẫu tin được báo đăng mới đây về những gì mà những Thầy cô giáo đã làm với những học sinh trẻ măng của họ, vì nghi các em lấy tiền lớp, tiền bạn, đẩy các em đến những thảm kịch đau lòng. Tôi chỉ còn biết lặng im trong những nhiệm chua xót”. Câu này dạy đạo đức gì?

7- “Chị chủ cửa hàng nhân hậu ở quê tôi chỉ mới học qua những chữ cái lớp 3 bình dân học vụ. Vậy mà.. tôi lại ngẫm lời của văn hào Victorhugo: “Lương tâm cũng là một thứ tri thức và càng buồn cho những người chưa biết có nặng được cái chữ không mà đã nhẹ cái tâm”. Câu này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Chị là một chủ cửa hàng bách hóa khá lớn ở ngay trước công chợ xã quê tôi. Hôm đó có một bà mẹ trạc bốn lăm, năm mươi tuổi vào cửa hàng chị vờ mau hàng cốt chỉ để đánh cắp cho được một chiếc quần vải ú đen”. Câu này dạy THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Phần đông người nghèo thường trộm cắp. Vì thế tục ngữ có câu : “Đói cho sạch rách cho thơm” Tuy tục ngữ dạy rất hay nhưng thói quen trộm cắp khó bỏ, cho nên ngựa quen đường cũ, thói nào tật nấy.

Xét theo luật nhân quả thì người nghèo do đời trước thiếu đức bố thí, tính tình keo kiệt, ích kỷ, hẹp hòi, bòn xén, thường gian tham nghĩ mưu này thế kia để cướp giật tiền bạc của cải của người khác làm của cải tài sản của mình. Đó là những thói quen tật xấu nhất mà những người trên thế gian này ít ai tránh khỏi.

Trong cuộc đời này người không ham muốn là không có, nhưng ham muốn tốt và ham muốn xấu; ham muốn tốt là lấy sức lực của mình làm ra của cải, tài sản; còn ham muốn xấu là muốn ngồi trong mát ăn bát vàng hoặc làm ít hoặc không làm mà có nhiều tiền bạc của cải, nên sinh ra gian tham trộm cắp, cướp giật, cờ gian bạc lận. Do lòng

gian tham, trộm cắp, cướp giựt, ịch kỹ, bòn xén, hẹp hòi v.v... Do nhân quả như vậy nên đời nào sinh ra cũng chịu cảnh nghèo khổ, bần cùng, có khi còn đói rét, cơm không có ăn, áo không có mặc, phải đi xin ăn hoặc bươi móc trong thùng rác bần.

Cứ nhìn xét đời sống nhân quả hiện tại của mọi người thì biết đời sống kiếp trước và biết đời sống tương lai của họ. Cho nên bà già nhà quê nghèo ăn cắp chiếc quần ú là điều hẳn nhiên của qui luật nhân quả, nhưng cũng rất tội nghiệp vì bà đâu có học đạo đức nhân bản - nhân quả ly tham nên càng ăn cắp thì lại càng nghèo khổ hơn nữa. Nhưng may mắn bà được học một bài học đạo đức hiếu sinh tuyệt vời của một người phụ nữ chủ cửa hàng. Bài học ấy muôn đời khó quên. Bài học ly tham bố thí cao thượng đẹp đẽ vô cùng. Phải không quý tu sinh?

Một hành động tham lam là một hành động chuyển từ cái có đi đến cái không. Người ở đời thường không biết luật nhân quả vô thường thay đổi liên tục, nên cứ tạo ra những hành động tham lam trộm cắp, cướp giựt của cải người khác. Đó là tạo cho mình có một cuộc sống nghèo đói, khổ sở thiếu hụt và nhiều tai nạn, bệnh tật xảy ra khiến cho gia đình sàu khổ nhiều hơn nữa.

Từ một người nghèo mà học đạo đức nhân bản - nhân quả và thâm nhuần được đạo đức này liền từ bỏ lấy của không cho luôn luôn sống với đức ly tham thì cuộc đời sẽ có ngày sáng sủa hơn, giàu có hơn. Từ chỗ nghèo không có của cải tài sản, nhưng nhất định thà chết chứ không bao giờ lấy của không cho, dù cây kim sợi chỉ là những vật nhỏ mọn không có giá trị gì, nhưng quyết định không bao giờ lấy. Từ chỗ quyết tâm như vậy thì cuộc đời sẽ chuyển đổi từ nghèo đói cùng cực trở nên giàu sang ngay trong kiếp hiện tại này.

Từ chỗ nghèo đi đến chỗ sang giàu không mấy khó khăn, không mấy cực nhọc và đời sống sẽ được đầy đủ hơn. Bởi vậy, xin quý vị nên lưu ý điều này: “PHẢI HÀNG NGÀY SỐNG VỚI ĐỨC LY THAM, DÙ CÓ CHẾT ĐÓI, NHẤT ĐỊNH CŨNG KHÔNG LÌA XA ĐỨC HẠNH LY THAM NÀY THÌ SỰ SANG GIÀU Ở TRƯỚC MẮT”.

2- “Khách đông hàng đắt nhưng chị vẫn phát hiện được việc bà mẹ ấy đã bỏ chiếc quần bà sắm soi trước đó vào sâu dưới đáy thùng đồ”. Câu này dạy ĐỨC CẢN TRỌNG Ý HÀNH.

Làm một việc gì chúng ta đều phải cẩn trọng xem xét cho kỹ càng, vì trước mắt chúng ta mọi người đều có lòng tham muốn, chính lòng tham muốn đó sẽ dẫn dắt người ta đi đến chỗ tham lam, trộm cắp, cướp giựt, giết người một cách dễ dàng, nên hãy cẩn trọng, đừng thờ ơ xem thường mà tai họa sẽ đến không ngờ.

Bởi vậy người nghèo cũng như người giàu có, người nào cũng vẫn còn lòng ham muốn. Từ lòng ham muốn sẽ dẫn đến tâm tham lam. Cho nên trước mặt chúng ta mọi người đều không nên tin ai cả, nếu chúng ta thiếu cẩn trọng thì sẽ bị họ đánh cắp đồ đạc.

Chị bán cửa hàng tạp hóa rất cẩn trọng, vì thế mọi khách hàng không qua mắt chị được, vì thế hành động bà nhà quê đã bị chị phát hiện ăn cắp chiếc quần vải ú đen.

Đức cẩn trọng rất cần thiết cho chúng ta, khi tiếp xúc với mọi người. Vì giai đoạn xã hội đạo đức đang xuống cấp trầm trọng. Cho nên khi đi đường cũng phải cẩn trọng quan sát kỹ càng trước sau rồi mới đi, khi đi cũng phải cẩn trọng quan sát xem có ai theo dõi mình không? Nhất là trong người có mang theo tiền bạc. Còn ở trong nhà phải đề phòng bạn bè người làm công. Ban đêm cũng như ban ngày trước khi mở cửa phải nhìn người đến nhà thuộc loại người nào, khi người vào nhà phải đề phòng, nhất là nhà có một mình thì cần phải cảnh giác hơn nhiều. Đời sống thiếu đạo đức, khi tiếp xúc với mọi người đều phải cẩn trọng dè dặt là điều tốt nhất. Trong giai đoạn này chúng ta không nên tin một ai hết và không nên xem thường mọi người vì họ có thể giết chúng ta cướp của. Vô ý thì tai họa sẽ mang lấy vào thân mà không ai cứu mình kịp.

3- “Chị lặng lẽ gọi người nhà lên giúp mình bán hàng, rồi bước ra đường, chị nói thầm vài câu vào tai người đàn bà. Bà thất sắc theo chị ra sau nhà, rồi một lúc sau bước ra với vẻ mặt tươi tỉnh”. Câu này dạy ĐỨC THƯỜNG YÊU THA THỨ HIẾU SINH KHẨU HÀNH.

Biết người ăn cắp đồ vật của mình, nhưng chị rất thương người nông dân nghèo khó, nên không kêu la “ăn cắp” để mọi người bắt, chị âm thầm đến bên bà nhà quê mời vào nhà. Chị chủ cửa hàng có những hành động rất tế nhị, đầy lòng yêu thương. Đức hiếu sinh của chị rộng lớn vô cùng. Chị sợ làm ồn sẽ làm mất danh dự của bà nhà quê tội nghiệp. Chỉ một hành động này cũng đủ làm chúng ta đáng khâm phục đức hiếu sinh của chị chủ cửa hàng, biết thương người thật tuyệt vời.

Đoạn này chị thực hiện đức hiếu sinh cao thượng, bắt người ăn cắp mà không làm mất danh dự người ăn cắp, biến người ăn cắp trở thành người không ăn cắp và suốt đời không bao giờ quên những hành động cao thượng này. Chị chủ cửa hàng không vì của cải, vật chất mà vì tình người, tình yêu thương người.

Chúng ta tuy học đạo đức hiếu sinh, nhưng cách đối xử với huynh đệ anh chị em trong lớp học còn kém lắm hãy cố gắng hơn nữa, quý tu sinh ạ! Đạo đức hiếu sinh tuyệt vời, quý tu sinh có thấy gương hạnh hiếu sinh của chị chủ hàng chẳng? Quý tu sinh hãy lấy gương đó mà ly tâm chấp ngã để cùng chia sẻ những sự khó khăn trong lớp học thì lòng yêu thương mới chan hòa cùng nhau. Mọi người nhìn vào lớp học sẽ không đánh giá trị chúng ta học đạo đức chỉ biết nói đạo đức, chứ kỳ thực chúng ta chẳng khác gì như những người chưa học đạo đức.

Quý tu sinh hãy ghi nhớ lời Phật dạy: “Thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người”. Việc sinh tử là việc trọng đại, thân vô thường nay còn mai mất không thể lường trước được, vì vậy hãy lo cứu mình ra khỏi bốn sự khổ đau của kiếp người thì mới thật thương mình.

Người học đạo đức hiếu sinh mà không sống với đức hiếu sinh thì không che dấu được ai. Như quý tu sinh đều biết hiếu sinh có ba nơi xuất phát, đó là thân hành, khẩu hành và ý hành. Do ba chỗ này người ta nhận xét các tu sinh học đạo đức có áp dụng đạo đức hay không là người ta biết liền. Lên lớp phát biểu ý kiến đạo đức của bài học để thấu suốt đạo đức, chứ không phải lên lớp vạch lỗi của người khác, coi chừng mình là người vô đạo đức đấy. Trong những bài học đạo đức đã chỉ dạy từng hành động đạo đức rõ ràng, có đâu quý tu sinh lại vạch lỗi nhau, làm cho xa cách nhau, mất hết lòng yêu thương. Mỗi người ai cũng tìm cầu sự giải thoát cho riêng mình thì phải lo cứu mình, phải tìm thấy lỗi mình để sửa mình cho ngày một tốt hơn, chứ sao tìm lỗi người để có ích lợi gì cho mình, mà người ta còn thấy mình là những người thiếu đạo đức hiếu sinh. Khi vạch lỗi người mình tu tập như vậy có đúng lời Phật dạy không? Có bằng đạo đức của chị chủ cửa hàng không?

Học đạo đức hiếu sinh mà không biết thương nhau chỉ biết hơn thua tìm cách hại nhau là xấu lắm. Bất được ăn cắp mà không la lên cho mọi người biết, chị chủ cửa hàng thật là đức hạnh thương người tuyệt vời, biết áp dụng đức hiếu sinh, đức bố thí thương người đúng người, đúng thời điểm tuyệt vời, Đây là bà nhà quê nghèo đáng thương và đáng bố thí. Những gương hạnh này mọi người cần phải học. Còn những người du đảng cướp giật thì phải mau mau báo cho Công an bắt họ để giữ gìn trật tự an ninh.

Người chưa học đạo đức mà không thương nhau thì không đáng trách, còn quý tu sinh đã học đạo đức hiếu sinh mà không thương nhau, không thấy đạo đức hiếu sinh là từ tâm sao? Không thấy tình huynh đệ như thủ túc, tình thầy trò như cha con, phải biết thương nhau và giúp đỡ nhau, chị ngã em nâng, có đâu Thầy trò bạn bè cùng học một lớp lại không thương nhau, kẻ biết thì giúp cho người không biết. Có sao trong lớp học chúng ta lại tìm cái trái nhau. Trái nhau để làm gì hỡi quý tu sinh? Chúng ta cùng nhau tu học một thầy như con một cha, nếu chúng ta chỉ có một ngày sống chung nhau trong một mái chùa, cũng là một kỷ niệm khó quên, chúng ta làm sao quên nhau được. Phải không quý tu sinh?

Đọc đoạn này chúng ta thấy đức hiếu sinh cao thượng của người phụ nữ Việt Nam thật tuyệt vời. Tại sao một chị chủ cửa hàng bình thường, không có học thức cao, không có học đạo đức hiếu sinh mà lại sống có những hành động đạo đức hiếu sinh rất cao thượng, khó có ai nghĩ ra, nhưng có thật. Tuy đạo đức xuống cấp, đời nào cũng có những tâm hồn cao thượng. Phải không quý tu sinh? Chúng ta cần phải học hỏi những tấm gương cao thượng này để làm hành trang cho cuộc đời.

4- *“Thấy mẹ tôi có vẻ biết chuyện xảy ra, chị lại ghé tai mẹ tôi kể lại sự tình. Thì ra chị lại không lấy lại chiếc quần ú đen, món hàng vô cùng quý giá với người phụ nữ nông thôn thời bao cấp, mà còn tặng thêm bà mẹ ấy một chiếc áo bởi thấy chiếc áo của bà ta quá cũ sờn. Cũng chỉ vì họ khó quá. Cũng là cách mình giúp người làm phước mà. Chị nói nhỏ và dặn mẹ tôi kín miệng ..”*. Câu này dạy ĐỨC HIẾU SINH CAO THƯỢNG KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH TUYỆT VỜI.

Thấy người bạn tò mò theo dõi hành động của mình nên chị chủ cửa hàng nói thật, nhưng lại dặn người bạn đừng nói cho ai biết để bảo toàn danh dự cho bà nhà quê. Đây là một hành động đạo đức hiếu sinh cao thượng đa hướng tuyệt vời.

Chị chủ cửa hàng ở nhà quê chưa bao giờ học đạo đức bổ thí hiếu sinh đa hướng như đã nói ở trên, thế mà lại sống có đạo đức bổ thí hiếu sinh đa hướng. Xét qua việc làm này chúng ta mới thấy đạo đức do từ tâm sinh, nếu tâm có đức lý tham thì đức hiếu sinh hiện tiền tại đó. Đức hiếu sinh có thì trí thông minh có. Đức hiếu sinh xuất phát từ lòng thương yêu chân thật, nên chị chủ cửa hàng rất thông minh, ban tình thương đa hướng đến với bà nhà quê rất tuyệt vời.

Xét qua hành động đạo đức của chị chủ cửa hàng nhà quê thì chúng ta là những người học đạo đức hiếu sinh cũng khó sánh kịp. Tuy học đạo đức hiếu sinh lý tham nhưng chúng ta chưa sống với đức hiếu sinh lý tham, chưa thành đức hiếu sinh, chỉ vì tâm chúng ta chưa lý tham thật sự, nếu tâm chúng ta chưa lý tham hoàn toàn thì tất cả đạo đức chỉ còn trên đầu môi chót lưỡi mà thôi, chứ chúng ta chưa thật sự thương ai cả, chính bản thân chúng ta cũng còn chưa thương. Chưa có đức hiếu sinh lý tham thì luôn luôn còn làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

5- *“Mẹ tôi đã khuất nhưng tôi vẫn nhớ mãi câu chuyện ấy như để thêm vốn cho mình trên đường đời”*. Câu này dạy TÂM GƯƠNG ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH ĐA HƯỚNG LÝ THAM THÂN HÀNH, KHẨU HÀNH.

Gương đức hạnh hiếu sinh của chị chủ cửa hàng nhà quê làm sao chúng ta quên được. Bất tận tay người ăn cắp, không lấy lại đồ vật mà còn cho thêm một chiếc áo mới thật là tuyệt vời, trên đời rất hy hữu có người nào làm được như vậy.

Tác giả bài này tuy nói đơn giản, nhưng đầy đủ ý nghĩa của cuộc sống làm người: *“Mẹ tôi đã khuất nhưng tôi vẫn nhớ mãi câu chuyện ấy như để thêm vốn cho mình trên đường đời”*. Vốn của tác giả là một bài học đạo đức sâu sắc của đời người.

Hôm nay chúng ta học đạo đức lý tham mà được học bài này chúng ta cảm nhận rất thấm thía ý nghĩa THA THỨ, BỔ THÍ VÀ YÊU THƯƠNG. Chính bài này dạy chúng ta đức tha thứ và thương yêu mọi người bằng thân hành, khẩu hành.

Bài học tuy ngắn gọn nhưng gương đức hạnh của chị chủ cửa hàng mang đầy đủ năm đức: đức tha thứ, đức lý tham, đức hiếu sinh, đức bổ thí và đức không nói điều xấu người khác. Với những đức hạnh như vậy làm sao chúng ta quên được. Phải không quý tu sinh?

Hỡi quý tu sinh! Chúng ta là những người học đạo đức nhân bản - nhân quả, chúng ta hãy nhớ câu chuyện này, một hành động của người chủ cửa hàng mà mang năm đức hạnh cùng một lượt, thật là tuyệt vời, một gương hạnh mà những ai khi đọc câu chuyện này cũng sẽ nhớ mãi khó quên.

6- “*Và khi đọc những mẩu tin được báo đăng mới đây về những gì mà những Thầy, cô giáo đã làm cho những học sinh trẻ măng của họ, vì nghi các em lấy tiền lớp, tiền bạn, đẩy các em đến những thảm kịch đau lòng. Tôi chỉ còn biết lặng im trong những niềm chua xót*”. Câu này dạy NHỮNG NHÀ GIÁO CÓ HỌC THỨC MÀ THIẾU ĐỨC HIẾU SINH KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH ĐƯA HỌC TRÒ BÉ NHỎ CỦA MÌNH VÀO THẢM KỊCH ĐAU LÒNG.

Đạo đức từ tâm con người, chứ không phải từ những người có trình độ học thức cao. Nhiều người có trình độ học thức cao nhưng lại thiếu đạo đức. trường hợp vừa rồi báo chí đăng tin tức Hiệu trưởng, thầy và cô giáo nghi cho một cháu gái học sinh lấy tiền lớp và tiền bạn dùng mọi cách điều tra và còn hăm dọa cháu như thế nào làm cháu ngơ ngơ như người mất hồn và lúc nào cũng rất sợ hãi.

Hiệu trưởng, thầy, cô giáo đều là những người có học thức mà lại là người thầy truyền đạt văn hóa và tư tưởng đạo đức cho các cháu học sinh như cha, như mẹ. Sao thầy cô giáo lại nỡ nhẫn tâm không thương xót các cháu, đem cháu bé điều tra hăm dọa làm ám ảnh đầu óc non nớt của cháu bé không chút lòng yêu thương. Và như vậy có xứng đáng người thầy, cô giáo của các cháu nữa không?

Câu chuyện báo chí đăng tin tức xảy ra trên đây đã chứng minh cho chúng ta thấy rằng đạo đức nhân bản đang xuống cấp từ trong học đường đến cuộc sống hằng ngày của từng mọi người trong xã hội.

7- “*Chị chủ cửa hàng nhân hậu ở quê tôi chỉ mới học qua những chữ cái lớp 3 bình dân học vụ. Vậy mà.. tôi lại ngẫm lời của văn hào Victorhugo: “Lương tâm cũng là một thứ tri thức và càng buồn cho những người chưa biết có nặng được cái chữ không mà đã nhẹ cái tâm*”. Câu này dạy TÂM CON NGƯỜI LÀ ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH.

Thường người sống với tâm mình là sống đạo đức hiếu sinh, cho nên cụ Nguyễn Du nói: “Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài”. Dù người có tài mà không có tâm tức là không có đức thì cái tài cũng không dùng vào đâu được cả.

Chị chủ cửa hàng chỉ biết đọc, biết viết, trình độ học thức rất kém, nhưng chị biết sống với cái tâm đức hạnh của mình mà chính cha mẹ chị đã để lại cho chị cái gia tài đạo đức vĩ đại. “Để đức không sức mà ăn”, lời ông cha chúng ta nói rất đúng. Nhìn cửa hàng buôn bán của chị người ra vào buôn bán tấp nập thì đủ biết phước báu của chị dường nào. Và lại chị sống biết thương người thương mình nên chị đối xử với mọi thật là đầy tình yêu thương và tha thứ. Chị đúng là một tấm gương sáng để mọi người noi theo gương, được sống như chị, một đời sống đầy lòng yêu thương vô bờ bến.

Hỡi quý tu sinh hãy lấy gương hạnh chị chủ cửa hàng mà sống, sống thương mình và thương các huynh đệ của mình cùng học chung nhau trong một lớp, mọi người đều phải có quyết tâm sống với đức hiếu sinh, mang lại tình thương cho nhau, chan hòa tình thương khắp mọi loài, chứ đừng bới móc những lỗi lầm của nhau trong giới luật, vì giới

luật đức hạnh của Phật trùng trùng, điệp điệp chứ đâu phải chỉ có 250 giới tỳ kheo tăng và 348 giới tỳ kheo ni, giới luật Phật là thiện pháp làm sao kể ra cho hết được. Là con người phạm phước nếu nói vi phạm thì chắc ai cũng vi phạm, vi phạm nhiều hay vi phạm ít mà thôi, chúng ta là những người đang tu học thì làm sao tránh khỏi. Bởi vì nó là một cuộc sống thánh thiện của một con người toàn thiện, vì thế nó có nhiều cấp độ, chúng ta tu học giới luật đức hạnh ở mức độ nào thì giữ gìn ở mức độ ấy. Như đức hiếu sinh thì phải áp dụng đúng hiếu sinh vào đời sống cho trọn vẹn tình thương yêu của chúng ta đối với mọi người, mọi vật, nhưng phải khéo léo áp dụng đúng thời, đừng phi thời. Bởi chúng ta tu học để tìm cầu sự giải thoát, ra khỏi nhà sinh tử nên nó có bốn giai đoạn:

1- Giai đoạn tu học giới luật đức hạnh, diệt ngã xả tâm, ly dục ly ác pháp (có đối tượng, giữ hạnh độc cư giai đoạn I).

2- Giai đoạn tu học Chánh Niệm Tỉnh Giác, tự quán xét tâm mình xả trừ những tâm tham, sân, si, mạn, nghi vi tế theo từng tâm niệm khởi (không đối tượng, giữ hạnh độc cư giai đoạn II).

3- Giai đoạn tu học Định Niệm Hơi Thở với 19 đề mục nhiếp tâm và an trú tâm để đẩy lui các chướng ngại pháp và các cảm thọ (giữ gìn hạnh độc cư ở giai đoạn III).

4- Giai đoạn tu học Tứ Niệm Xứ, trên thân quán thân để nhiếp phục tâm tham ưu vi tế ở đời (giữ gìn hạnh độc cư ở giai đoạn IV).

Như vậy giới luật hộ trì các căn thì phải đúng theo giới luật hiện hành của nó có giới hạn, có từng giai đoạn tu tập, chứ không phải muốn tu như thế nào là tu như thế nấy. Coi chừng tu sai, sống giữ gìn giới luật sai vẫn bị ức chế tâm và đó là cũng tự làm khổ mình, không bao giờ tu tập đi đến đâu cả.

Cho nên khi tu hành đừng vội vàng mà hãy sống cho được với hai đức hiếu sinh và đức ly tham thì con đường giải thoát của Phật giáo sẽ hiện ra rất rõ ràng, ngay trước mặt quý tu sinh.

BÀI HỌC THỨ 12
RÈN NHÂN CÁCH
ĐẠO ĐỨC LY THAM
Ý HÀNH, KHẨU HÀNH, THÂN HÀNH

DỪNG CẢM ĐỐI ĐẦU VỚI TÊN CƯỚP NGUY HIỂM .

Chị Trần Thị Khánh Hà từ xe buýt xuống đường Lê Quang Sung, định đi bộ về hướng Phạm Đình Hồ (p2Q6). Bất ngờ bị một thanh niên đi xe gắn máy áp sát giật dây chuyền. Theo phản xạ, chị Hà đưa tay giữ lại mặt dây chuyền và ú ớ la cướp, cướp! Đang trên đường chờ vợ đi công chuyện, nghe tiếng la thất thanh của người phụ nữ yếu đuối, bất bình trước hành động bất nhân của tên cướp, anh Trương Linh Cường (37 tuổi, ngụ Nguyễn Đình Chí, P9, Q6) liền phóng xe đuổi theo “đuá nóng” một đoạn, anh Cường đuổi kịp tên cướp và buông xe lao vào bắt giữ. Do đã chuẩn bị trước, tên cướp liền rút con dao dẫu sẵn trong người ra đánh trả. Không ngại nguy hiểm, bằng ý chí và sự quyết tâm cao, anh Cường lùi lại né tránh, rồi bất ngờ lao đến quật ngã tên cướp, giật lấy dao quăng ra xa. Cùng lúc này nhiều quần chúng ập đến hỗ trợ anh Cường bắt gọn tên cướp. Tại đội cảnh sát điều tra thành phố về TNXH, tên cướp khai tên là Lâm Trường Giang (21 tuổi, ngụ xã Xuân Đông, huyện Cẩm Mỹ, tỉnh Đồng Nai). Tuy đang độ tuổi đẹp nhất của đời người, nhưng Giang không chịu học hành mà sớm bỏ gia đình, sống lang thang ở thành phố Hồ Chí Minh. Tháng 6- 2004, Giang từng bị CAPQ6 bắt đưa đi tập trung tại Đồng Hoà vì sống lang thang và gây rối. Hết thời gian quản thúc. Giang lại ngựa quen đường cũ. Giang hiện là một con nghiện heroin nặng. Sáng 6-1-2007, trước khi ra đường làm ăn, Giang xuống bếp nhà thuê trên đường Tạ Quang Bửu (Q8) lấy một con dao dẫu trong người và phóng xe rảo quanh các con đường thành phố để tìm “mồi”. Khi phát hiện chị Khánh Hà, Giang chạy xe theo một đoạn và ra tay giật dây chuyền, nhưng xui cho hắn là đã gặp phải người dũng cảm như anh Cường nên đành thúc thủ.

Tin ảnh: H.M

Báo Công An số 1511. thứ ba 9-1-2007

NHỮNG CÂU HỎI

1- *“Chị Trần Thị Khánh Hà từ xe buýt xuống đường Lê Quang Sung, định đi bộ về hướng Phạm Đình Hồ (p2Q6). Bất ngờ bị một thanh niên đi xe gắn máy áp sát giật dây chuyền. Theo phản xạ, chị Hà đưa tay giữ lại mặt dây chuyền và ú ớ la cướp, cướp!”. Đoạn này dạy đạo đức gì?*

2- “Đang trên đường chở vợ đi công chuyện, nghe tiếng la thất thanh của người phụ nữ yếu đuối, bất bình trước hành động bắt nạt của tên cướp, anh Trương Linh Cường (37 tuổi, ngụ Nguyễn Đình Chi, P9, Q6) liền phóng xe đuổi theo “đua nóng” một đoạn, anh Cường đuổi kịp tên cướp và buông xe lao vào bắt giữ. Do đã chuẩn bị trước, tên cướp liền rút con dao dẩu sẵn trong người ra đánh trả. Không ngại nguy hiểm, bằng ý chí và sự quyết tâm cao, anh Cường lùi lại né tránh, rồi bất ngờ lao đến quật ngã tên cướp, giựt lấy dao quăng ra xa. Cùng lúc này nhiều quần chúng ập đến hỗ trợ anh Cường bắt gọn tên cướp”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

3- “Tại đội cảnh sát điều tra thành phố về TNXH, tên cướp khai tên là Lâm Trường Giang (21 tuổi, ngụ xã Xuân Đông, huyện Cẩm Mỹ, tỉnh Đồng Nai). Tuy đang độ tuổi đẹp nhất của đời người, nhưng Giang không chịu học hành mà sớm bỏ gia đình, sống lang thang ở thành phố Hồ Chí Minh. Tháng 6- 2004, Giang từng bị CAPQ6 bắt đưa đi tập trung tại Đồng Hoà vì sống lang thang và gây rối. Hết thời gian quản thúc. Giang lại ngựa quen đường cũ. Giang hiện là một con nghiện heroin nặng”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

4- Sáng 6-1-2007, trước khi ra đường làm ăn, Giang xuống bếp nhà thuê trên đường Tạ Quang Bửu (Q8) lấy một con dao dẩu trong người và phóng xe rảo quanh các con đường thành phố để tìm “mồi”. Khi phát hiện chị Khánh Hà, Giang chạy xe theo một đoạn và ra tay giựt dây chuyền, nhưng xuôi cho hăng là đã gặp phải người dũng cảm như anh Cường nên đành thúc thủ”. Đoạn này dạy đạo đức gì?

TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI

1- “Chị Trần Thị Khánh Hà từ xe buýt xuống đường Lê Quang Sung, định đi bộ về hướng Phạm Đình Hồ (p2Q6). Bất ngờ bị một thanh niên đi xe gắn máy áp sát giựt dây chuyền. Theo phản xạ, chị Hà đưa tay giữ lại mặt dây chuyền và ú ớ la cướp, cướp!”. Đoạn này dạy THIẾU ĐẠO ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Cướp giựt thường xảy ra là một hiện tượng xã hội đạo đức đang xuống cấp, khi bước chân ra khỏi nhà phải đề cao cảnh giác:

1- Không nên đeo đồ trang sức bằng vàng, ngọc ngà, châu báu, tiền bạc mang theo phải cất giữ kỹ lưỡng, đừng để kẻ gian thấy, chỉ để một ít tiền lẻ trong túi để trả tiền xe cộ, khi di chuyển trên đường đi.

2- Khi ra khỏi nhà phải cẩn thận khóa cửa nẻo trong ngoài kỹ lưỡng và căn dặn người nhà, khi có người lạ mặt nên khéo từ chối không nên mở cửa, đừng ý ban ngày không sao. Đạo đức đang xuống cấp dễ biến người tốt trở thành người xấu dễ dàng. Vòng vàng, tiền bạc sẽ làm người ta mê mờ không còn sáng suốt, nên cẩn thận cất giữ kỹ càng.

Khi thấy xã hội đạo đức đang xuống cấp thì chúng ta hãy cố gắng học và áp dụng đạo đức vào đời sống hằng ngày. Nhất là đạo đức hiếu sinh và đạo đức ly tham.

Hiếu sinh là thương yêu hết mọi người dù người thiện cũng như người ác chúng ta đều thương như nhau, có áp dụng đạo đức được như vậy thì tâm chúng mới có sự bình an, yên ổn; có như vậy tâm chúng ta mới thanh thản, an lạc và vô sự; có như vậy mới thấy nền đạo đức nhân bản – nhân quả của Phật giáo tuyệt vời.

Chỉ cần sống với đức ly tham thì mới thấy sự giải thoát của Phật giáo từ nơi đó. Tâm không tham lam, ham mê vật chất tiền bạc danh vọng, sắc đẹp v.v... thì con người không tu tập vẫn thấy mình sống an ổn vô cùng, nhất là tâm luôn luôn sống với trạng thái tâm thanh thản, an lạc và vô sự.

Cuộc đời tu hành chúng ta chỉ cần sống được như vậy là giải thoát, chứ đâu cần phải tu tập chi cho nhiều. Chỉ bấy nhiêu cũng giúp chúng ta làm chủ sinh, già, bệnh, chết, chấm dứt luân hồi. Mục đích tu hành của Phật giáo đến đây đã hoàn thành. Chúng ta đừng nói Cực Lạc Tây Phương, đừng nói thiên đĩnh kiến tánh thành Phật. Phật không có dạy tu làm Phật mà dạy tu để để không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh, để làm bốn sự đau khổ: sinh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi. Phật không dạy ngòi thiên nhập định 5, 7 ngày hoặc 1, 2, 3 tháng không ăn uống; Phật cũng không dạy tu tập ngòi thiên để thị hiện thần thông biết chuyện quá khứ vị lai của người khác để trở thành ông thầy bói, thầy chiêm tinh v.v...

Hạnh phúc cho những ai sống được với đức hiếu sinh và đức ly tham là cũng đủ đền bù công sức tu tập và sẽ không phí bỏ những công phu học tập và rèn luyện nhân cách. Bởi giới luật giúp chúng ta ly dục ly ác pháp, khiến cho tâm ta thanh tịnh. Đó chính là thiên đĩnh của Phật giáo (Ly dục ly ác pháp nhập Sơ Thiên do ly dục sinh hỷ lạc).

2- “Đang trên đường chở vợ đi công chuyện, nghe tiếng la thất thanh của người phụ nữ yếu đuối, bất bình trước hành động bắt nạt của tên cướp, anh Trương Linh Cường (37 tuổi, ngụ Nguyễn Đình Chí, P9, Q6) liền phóng xe đuổi theo “đua nóng” một đoạn, anh Cường đuổi kịp tên cướp và buông xe lao vào bắt giữ. Do đã chuẩn bị trước, tên cướp liền rút con dao giấu sẵn trong người ra đánh trả. Không ngại nguy hiểm, bằng ý chí và sự quyết tâm cao, anh Cường lùi lại né tránh, rồi bất ngờ lao đến quật ngã tên cướp, giật lấy dao quăng ra xa. Cùng lúc này nhiều quần chúng ập đến hỗ trợ anh Cường bắt gọn tên cướp”. Đoạn này dạy ĐỨC DŨNG CẢM HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Trong một xã hội đạo đức đang xuống cấp thì người dân trong nước cần phải học võ để tự vệ sinh mạng và tài sản của mình, để đương đầu với những người hung ác đầu trộm, đuôi cướp, để trợ giúp người công an nhân dân giữ gìn trật tự an ninh cho xóm làng, xã ấp. Nếu anh Cường không có võ nghệ thì làm sao dám đuổi theo bọn cướp. Nhờ có võ nghệ anh Cường mới quật ngã và bắt giữ tên cướp giao cho công an.

Trong các võ đường là nơi trau dồi rèn luyện mỗi người có một cơ thể khoẻ mạnh, cường tráng; võ đường cũng còn là một nơi để rèn luyện nhân cách tinh thần đạo đức nhân bản của người võ sĩ biết thương mình, thương người và thương tất cả các loài chúng sinh; võ đường là nơi để cho các thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ học tập võ nghệ và trau dồi đạo đức nhân bản – nhân quả, không làm khổ mình khổ người và khổ cả hai.

Vậy những võ đường cần phải soạn thảo những bộ sách dạy về tinh thần thượng võ của người võ sĩ bằng đạo đức NGŨ GIỚI thì võ đường là nơi đào tạo các cháu trở thành những công dân tốt để xóa những tệ nạn xã hội đang là một nỗi đau của đất nước.

Nếu một võ đường chỉ biết đơn thuần dạy võ và như vậy còn thiếu trách nhiệm, bổn phận của người truyền đạt đức võ nghệ, truyền đạt võ nghệ như vậy không đúng là một môn phái võ được truyền thừa của một dân tộc anh hùng. Một võ đường dạy võ là phải dạy đạo đức trước tiên. Người học võ phải lấy đức hạnh hiếu sinh làm đầu, nếu học võ mà thiếu đức hạnh hiếu sinh thì võ nghệ chỉ còn là một môn học để đánh nhau, làm trò giải trí cho người khác. Không học đức hiếu sinh, người võ sinh nhiều khi sử dụng võ nghệ để cướp của giết người. Và học võ như vậy là một tai hại vô cùng cho xã hội đất nước.

Người học võ phải biết lấy đạo đức hiếu sinh làm đầu sự sống của mình, nhất là năm đức trong NGŨ GIỚI, dù học võ có giỏi bao nhiêu chúng ta cũng nên lấy đạo đức mà đối xử với nhau. Cùng cực chẳng đã đối với những người hung dữ, chẳng biết phục thiện thì mới dùng đến võ nghệ dạy cho họ một bài học. Riêng đối xử với nhau bình thường thì dùng lời nói ái ngữ, khuyên mọi người đừng tham lam, trộm cắp, cướp của người khác, nhất là cướp tài sản của phụ nữ thì còn hèn hạ và xấu xa vô cùng. Cho nên, học võ nghệ là phải hiếu trách nhiệm, bổn phận của người võ sĩ là tự vệ cho mình và bảo vệ cho người thể cô sức yếu. Vì thế phải học hai môn:

- 1- Đạo đức hiếu sinh đa hướng trong tinh thần võ sĩ đạo.
- 2- Võ nghệ tinh thông trong tinh thần đạo đức võ sĩ đạo.

Tất cả võ đường nào trong nước cũng như ở khắp nơi trên thế giới. Dù bất cứ môn võ học nào: Judo, Vovinam, Taykinhdo, Quyền Anh, Bình Định, Thiếu Lâm Hồng Gia, Thiếu Lâm Tự, Võ Đang, Không Động, Nga Mi v.v... cũng đều lấy đạo đức nhân bản - nhân quả làm đầu cho sự học võ của mình. Học võ không có nghĩa là để đấu đá ăn tiền như hai con gà đá độ; học võ không có nghĩa là để đung đầu đánh đó như người điên; học võ là học tinh thần đạo đức hiếu sinh cứu trợ phò nguy, giúp người trong cơn hoạn nạn, giúp người trong lúc bị kẻ dùng quyền lực, sức mạnh hiếp đáp. Học võ không có nghĩa là để lên võ đài đấu đá ăn tiền như hai con bò mộng, làm trò giải trí cho mọi người xem; học võ là để rèn luyện cơ thể có một sức lực cường tráng mạnh khỏe, ít bệnh tật, ít ốm đau trong một tinh thần lành mạnh với lòng yêu thương rộng lớn vô bờ bến đối với sự sống của muôn loài vật trên hành tinh này. Họ võ như vậy mới chính là

người học võ; học võ như vậy mới là người xây dựng cho mình có một tinh thần võ sĩ đạo cao thượng và đẹp đẽ.

Chúng tôi ước mong sao các võ đường khắp nơi trong nước cũng như trên thế giới đều lấy đạo đức hiếu sinh làm tinh thần võ sĩ đạo. Người võ sĩ có tinh thần yêu thương sự sống của muôn loài đang sống và luôn luôn bảo vệ sự sống bình an, yên vui của hành tinh thì mới xứng đáng là một võ sĩ. Một võ sĩ không phải vì danh, vì lợi mà đi học võ; một võ sĩ vì thương yêu mọi người, vì thương yêu các loài vật mới đi học võ. Học võ là để bảo vệ sự sống của mình, của người khác và của các loài vật khác khi bị người có sức mạnh, có thế lực, có đông người hiếp đáp người yếu đuối, thế cô, người không thế lực hoặc những con vật mạnh ăn hiếp những con vật yếu thì lúc bấy giờ chúng ta mới can thiệp vào và cứu giúp. Học võ như vậy mới xứng đáng là người học võ biết thương yêu sự sống.

Trong giai đoạn xã hội đạo đức nhân bản đang xuống cấp, tất cả thanh niên hay thanh thiếu niên nam nữ hãy đi học võ trong tinh thần đạo đức võ sĩ để giúp mình, giúp người, đem lại sự bình an cho mình cho người, thì tệ nạn xã hội: trộm cắp, cướp giật, móc túi, cờ bạc, mại dâm, hút chích, xì ke, ma tuý sẽ chấm dứt.

3- *“Tại đội cảnh sát điều tra thành phố về TNXH, tên cướp khai tên là Lâm Trường Giang (21 tuổi, ngụ xã Xuân Đông, huyện Cẩm Mỹ, tỉnh Đồng Nai). Tuy đang độ tuổi đẹp nhất của đời người, nhưng Giang không chịu học hành mà sớm bỏ gia đình, sống lang thang ở thành phố Hồ Chí Minh. Tháng 6- 2004, Giang từng bị CAPQ6 bắt đưa đi tập trung tại Đồng Hoà vì sống lang thang và gây rối. Hết thời gian quản thúc. Giang lại ngựa quen đường cũ. Hiện là một con nghiện heroin nặng”.* Đoạn này dạy NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO THIẾU ĐỨC MINH MÃN HIẾU SINH THÂN HÀNH.

Đời người sinh ra thời gian quá ngắn 70, 80 năm thoáng qua như giấc mộng, thế mà có những người ngu si, cứ mãi mê chạy theo ảo ảnh của dục vọng thế gian để tìm sự an vui trong đó, thì đó chẳng phải là những người ngu si, người vô minh sao?

Cháu Trường Giang này cũng vậy ngu si chạy theo dục lạc thế gian bị nghiện ngập heroin, bây giờ mới đỡ chết, đỡ sống, tiền bạc không có lấy đâu chu cấp cho bệnh nghiện, chỉ còn nước đi cướp giật móc túi, trộm cắp, thật là hèn hạ xấu xa vô cùng. Trong khi những bạn trang lứa tuổi như cháu, có cháu đã tốt nghiệp đại học có nghề nghiệp hẳn hoi, có cơ sở làm việc và làm ra tiền để sống bằng trí óc và sức lực của mình. So sánh với các bạn đồng trang lứa tuổi thì cháu Giang chỉ là là cây chùy gửi ăn bám vào xã hội một cách nhục nhã, ê chề. Là một thanh niên Việt Nam sống như cháu Giang không xứng đáng là thanh niên Việt Nam. Bởi dân tộc Việt Nam là một dân tộc anh hùng có đầu như cháu Giang đầu trộm đuôi cướp, giật tiền của phụ nữ tay yếu chân mềm, đó là một hành động hèn nhát xấu xa không xứng đáng là thanh niên Việt Nam, nếu cháu Giang là thanh niên Việt Nam thì không bao giờ dám nhìn những bậc anh

hùng, anh thư của dân tộc Việt Nam như: Hai bà Trưng, Triệu Ẩu, Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo, Quang Trung, Lê Lợi, Bác Hồ....

Hỡi các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ Việt Nam! Hãy học tập đạo đức hiếu sinh, đạo đức ly tham, đạo đức chung thủy, đạo đức thành thật và đạo đức minh mẫn để rèn luyện nhân cách của mình, để xứng đáng là con cháu của những bậc anh hùng, anh thư của dân tộc Việt Nam, của đất nước quê hương thân yêu này.

Hỡi các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ Việt Nam! Đừng có la cà những quán bia ôm, những nơi bài bạc, hút xách, những nơi ấy sẽ đưa các cháu trở thành những con người mất nhân tính, mất đạo đức làm người, biến các cháu trở thành những người xấu ác, những người trộm cắp cướp của giết người, biến các cháu trở thành những người dối trá gian xảo...mà mọi người rất ghê sợ.

Các cháu có thấy không? Những tệ nạn xã hội đều do những quán bia ôm, những nơi bài bạc...Các cháu sẽ không còn xứng đáng được gọi là con Tiên cháu Rồng. Các cháu đã làm cho các anh công an ngày đêm cực nhọc truy tìm thủ phạm cướp của giết người, phải tra xét những ổ mại dâm, những nơi cờ gian bạc lận...

Các cháu có thấy chằng? Các cháu đã làm mang tiếng chung cho quê hương xứ sở này, cho dân tộc Việt Nam “móc túi, trộm cắp, cướp giật, mại dâm, xì ke, ma túy, hút chích”. Các cháu hãy tránh xa những nơi thiếu đạo đức, những nơi vui chơi không lành mạnh, thiếu văn hóa. Đó là các cháu đã bảo vệ danh dự quê hương xứ sở mình. Phải không các cháu? Các cháu hãy tránh xa những nơi không lành mạnh, những nơi đưa các cháu vào vòng tội lỗi, phạm pháp luật mang bản án tù chung thân hoặc tử hình. Các cháu có biết không?

4- Sáng 6-1-2007, trước khi ra đường làm ăn, Giang xuống bếp nhà thuê trên đường Tạ Quang Bửu (Q8) lấy một con dao dẩu trong người và phóng xe rảo quanh các con đường thành phố để tìm “mồi”. Khi phát hiện chị Khánh Hà, Giang chạy xe theo một đoạn và ra tay giật dây chuyền, nhưng xui cho hấn là đã gặp phải người dũng cảm như anh Cường nên đành thúc thủ”. Đoạn này dạy NHÂN QUẢ NGHIỆP BÁO HIỆN TIỀN THIẾU ĐỨC LY THAM THÂN HÀNH.

Theo luật nhân quả “ăn hiền ở lành” sẽ gặp may mắn, nếu chị Khánh Hà không ăn hiền ở lành thì làm gì gặp anh Cường truy đuổi cướp giúp chị không mất của cải tài sản. Biết bao nhiêu người cũng bị cướp giật của cải tài sản mà không lấy lại được. Đó chẳng qua là may rủi ư! Không đúng đâu các tu sinh ạ! Trên đời này không có may rủi mà do hành động thiện ác của mọi người. Nếu chị Khánh Hà không có lòng thương yêu, không biết bố thí công sức hay bát cơm manh áo của mình cho người bất hạnh thì ngày bị cướp đâu có anh Cường đồng thời đi trên một địa điểm thì làm sao giúp chị lấy của lại được.

Luật nhân quả rất công minh, chúng ta hãy sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh, luôn luôn sống biết thương yêu người khác, biết tha thứ mọi

lỗi lầm của người, không bao giờ nói xấu, nói thêu dệt, nói li gián chia rẽ ai hết, không bao giờ vu khống, nói dối, nói oan ức cho ai hết, thì đời sống của chúng ta sẽ an lành. Thân tâm chúng ta sẽ thanh thản, an lạc và vô sự, không có một ác pháp nào tác động và làm chúng ta đau khổ được, vì thế chúng ta nên lấy đạo đức nhân bản – nhân quả làm cuộc sống cho mình.

Thấu rõ được qui luật nhân quả như vậy, chúng ta hãy siêng năng học tập và rèn luyện nhân cách đạo đức NGŨ GIỚI. Hằng ngày luôn luôn áp dụng vào đời sống năm đức: Đức hiếu sinh, đức ly tham, đức chung thủy, đức thành thật và đức minh mẫn. Người nào áp dụng vào đời sống hằng ngày bằng năm đức hạnh này thì cuộc đời sẽ hạnh phúc biết bao và sự sống trên hành tinh này như là Thiên đàng, Cực lạc.

NHỮNG ĐỀ THI MẪU

ĐỀ I

(Thời gian làm 2 giờ)

NƠI TRỞ VỀ

Một cô bé mồ côi cha mẹ, sống cùng bà ngoại trong một căn phòng nhỏ trên gác.

Một đêm căn nhà bốc cháy và người bà đã thiệt mạng trong khi cố gắng cứu cháu gái của mình. Ngọn lửa lan nhanh và cả tầng trệt của căn nhà nhanh chóng chìm vào biển lửa.

Những người hàng xóm gọi điện cho đội cứu hỏa, rồi đứng đó nhìn trong vô vọng mà không thể xông vào nhà bởi ngọn lửa đã chặn kín mọi lối vào. Cô bé tuyệt vọng kêu khóc cầu cứu bên cửa sổ trên gác. Lúc ấy trong đám đông lại có tin đồn rằng lực lượng cứu hỏa sẽ đến chậm vài phút, vì họ đang bận chữa cháy ở nơi khác.

Đột nhiên một người đàn ông xuất hiện cùng với một chiếc thang. Ông dựng chiếc thang tựa vào bức tường của ngôi nhà, rồi nhanh chóng tiến vào bên trong. Và ông trở ra với cô bé trên tay mình. Ông trao cô bé cho những người đang dang tay chờ bên dưới rồi mất hút vào màn đêm.

Mọi người điều tra và thấy rằng cô bé chẳng còn người thân nào cả. Vài tuần sau một cuộc họp được tổ chức để quyết định ai là người sẽ chăm sóc và nuôi nấng cô bé.

Một cô giáo muốn nhận nuôi cô bé. Cô đưa ra lý do rằng mình có thể bảo đảm cho em một nền giáo dục tốt. Một người nông dân nhận chăm sóc cô bé vì ông cho rằng cô bé sẽ khoẻ mạnh và thoải mái khi được sống ở nông trại. Những người khác cũng đưa ra những lý do thuận lợi để được nuôi cô bé. Cuối cùng một người giàu có nhất thị trấn đứng dậy và nói:

- Tôi có thể mang đến cho cô bé này tất cả những điều kiện thuận lợi mà mọi người vừa đề cập, cộng với tiền bạc và tất cả những gì mà tiền có thể mua được.

Trong suốt buổi thảo luận, cô bé vẫn im lặng, mắt nhìn xuống sàn nhà.

- Còn ai có ý kiến khác nữa không? Ông chủ tịch lên tiếng.

Một người đàn ông từ cuối phòng bước lên phía trước. Bước đi của ông chậm chạp và có vẻ đau đớn. Khi đã đến trước mặt mọi người, ông bước thẳng đến chỗ cô bé và đưa đôi tay ra. Mọi người vô cùng kinh ngạc. Bàn tay và cả hai cánh tay của ông đều bị phỏng trầm trọng.

Cô bé òa khóc:

- Đây chính là người đã cứu cháu!

Rồi cô bé quàng tay quanh cổ người đàn ông, như đang lấy cuộc sống thân thương, như cô bé đã làm trong cái đêm định mệnh ấy. Rồi cô bé gục đầu vào vai người đàn ông và khóc nức nở trong giây lát. Sau đó em ngược nhìn lên và mỉm cười với ông.

Cuộc họp đến đây là kết thúc, ông chủ tịch tuyên bố.

Khuyết danh

(Chicken Soup for the Soul tập 2 First News Trí Việt).

Bài làm

1- Phân đoạn bài này, lập thành câu hỏi (10 điểm).

2- Đáp án (10 điểm)

3- Giải trình án (10 điểm)

ĐẠI Ý BÀI

Tóm lại, nơi trở về bình an, yên vui nhất của mọi người trên thế gian này là ĐỨC HIẾU SINH, nếu chúng ta biết bảo vệ và giữ gìn, thì nó mang lại cho chúng ta một tâm hồn yêu thương cao thượng, dám xông pha vào chỗ hiểm nguy để đem lại sự bình an cho người, cho mình và cho cả hai.

ĐỀ THI II

(Thời gian 2 giờ)

ĐẾN CỬA ẨM MỚI CHỢT HIỂU RA

Ngày xưa có một cư sĩ, ông ta đi thăm một người bạn rất lâu chưa gặp. Sau khi gặp mặt bạn, hai người nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp, mãi miết vô tình đến giờ ăn trưa, người bạn liền mời người cư sĩ ở lại ăn cơm trưa.

Người phục vụ làm cho họ hai bát mì sợi, hương vị rất thơm, nhưng lại là một bát to một bát bé. Hai người ngồi xuống, người bạn nhìn qua, liền đẩy bát mì lớn sang trước mặt người cư sĩ và nói: “Bác ăn bát mì lớn này đi”. Nhẽ ra theo lệ thường thì người cư sĩ phải khiêm nhường một chút đẩy trả bát mì lớn đó sang trước mặt người bạn, để bày tỏ sự cung kính. Nhưng không ngờ người cư sĩ chẳng thèm nhìn bạn liền cúi đầu ăn ngay. Người bạn thấy thế, nhú mày, tỏ ý không vui. Người cư sĩ chẳng hề để ý, một mình cứ tự nhiên ăn.

Ăn xong, ngẩng đầu lên thấy bát đĩa của bạn vẫn y nguyên, thế là cư sĩ hỏi bạn: “Sao bác lại không ăn thế?”.

Người bạn thở dài không nói một lời.

Cư sĩ lại cười nói: “Bác tức tôi phải không? Chê tôi không hiểu lễ nghĩa, chỉ có một mình vui đầu ăn chứ gì?”.

Người bạn không trả lời, lại thở dài.

Cư sĩ nói tiếp: “Xin hỏi một câu, nếu chúng ta cứ đùn đẩy lại mãi, thử hỏi mục đích là gì?”.

Cuối cùng người bạn trả lời: “Nhường bạn mình ăn bát to”.

Người cư sĩ nói tiếp: “Thế thì đúng rồi, nhường cho bạn mình ăn bát to là mục đích cuối cùng. Thế như bác nghĩ, tranh nhau đẩy tới đẩy lui, vì sao không ăn luôn mì sợi vào bụng cho xong, thế tôi ăn bát mì sợi lớn. lòng bác không vui, chẳng hóa ra mục đích của bác khiêm nhường của bác không thật lòng? Bác ăn cũng là ăn, tôi ăn cũng là ăn, nếu thế thì việc đẩy tới đẩy lui còn có ý nghĩa gì?”

Người bạn nghe xong lời nói của người cư sĩ, trong lòng chợt hiểu ra.

(Đọc Hiểu 220 Trí Tuệ Nhân Sinh tập II Nhà xuất Bản Lao động - Xã Hội)

Bài làm

- 1- Phân đoạn bài này, lập thành câu hỏi (10 điểm).
- 2- Đáp án (10 điểm)
- 3- Giải trình án (10 điểm)

ĐẠI Ý BÀI

Tóm lại, lễ nghĩa tuy không phải là chuyện nhỏ, nhưng khi quá khiếm nhường sẽ trở nên khách khí giả dối, chình đó lễ nghĩa sẽ trở thành hình thức thừa và vụn vặt, chỉ có thái độ thẳng thắn mới là gốc lễ nghĩa xử thế của mọi người. Đó chính là ĐỨC LỄ NGHĨA THÀNH THẬT NHÂN BẢN CỦA LOÀI NGƯỜI.

ĐỀ THI III

(Thời gian 2 giờ)

MỘT CỐC SỮA BÒ

Roy hồi nhỏ nhà rất nghèo, để kiếm đủ số tiền học phí cho mình đi học, Roy phải đi đến từng nhà để bán hàng.

Một hôm, Roy rất mệt nhọc, đã cả ngày không có một miếng gì vào bụng, cảm thấy rất đói, song sờ khắp người chỉ tìm được một hào bạc. Với số tiền nhỏ nhoi này căn bản không đủ tiền mua cơm, làm sao đây? Cậu ta quyết định đi tới một gia đình tiếp, để xin một chút cơm ăn.

Khi Roy đến nhà tiếp theo, thì người ra mở cửa là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cậu ta nhìn cô gái xinh đẹp đó thì trong lòng có chút luống cuống. Để giữ lại một chút lòng tự trọng của mình, cậu ta không xin cơm nữa, chỉ dám xin cô ta một cốc nước uống.

Cô gái đó nhìn thấy dáng vẻ Roy rất đói khát, cô rất thông cảm, liền đưa cho cậu ta một cốc sữa bò lớn uống. Cậu uống từ từ hết cốc sữa, rồi hỏi:

- Xin hỏi, tôi phải trả bao nhiêu tiền?

Cô gái trẻ trả lời:

- Không cần phải trả một xu nào. Vì mẹ tôi từ nhỏ đã dạy tôi rằng đối với tất cả mọi người đều phải đầy lòng quan tâm yêu mến, làm việc đúng sức mình, không đòi hỏi báo đáp.

Roy đáp:

- Chị đã nói thế, vậy xin nhận sự cảm ơn chân thành của tôi.

Nói xong Roy liền rời khỏi căn hộ đó. Khi ra khỏi cửa, cậu cảm thấy khắp người hừng hực sinh lực, hình như Thượng đế đang gật đầu mỉm cười với cậu, một luồng hào khí đàn ông lại bùng lên. Lẽ ra cậu định thôi học, nhưng hiện giờ cậu đã thay đổi cách nhìn.

Sau mấy năm, cậu bé Roy đã trở thành một bác sĩ tên tuổi lừng danh, cậu cũng tham gia điều trị ca này. Khi xem thấy bệnh tình của bệnh nhân đã viết trong bản lý lịch bệnh, cậu rất khâm phục bệnh nhân này. Đối mặt trước những đau khổ khiến người ta khó chịu đựng nổi, người bình thường đã sớm xuôi tay vứt bỏ, còn cô ta chưa hề bỏ qua

hy vọng. Ý muốn cầu xin ngoan cường của cô ta đã truyền sang cậu, một ý nghĩ kỳ quái thoáng lướt qua. Cậu lập tức chạy đến phòng bệnh. Khi đến phòng bệnh, cậu nhận ra ngay người nằm trên giường bệnh chính là ân nhân đã từng giúp đỡ mình.

Trở về văn phòng, Roy âm thầm hạ quyết tâm: “Minh nhất định sẽ dốc sức điều trị khỏi bệnh cho ân nhân!”. Từ hôm đó trở đi cậu rất quan tâm đến bệnh nhân này. Trải qua sự nỗ lực vượt bậc, ca phẫu thuật đã thành công. Nhưng ngược lại phải trả chi phí một khoảng tiền điều trị rất lớn, cậu đã kiên quyết không chút do dự ký tên mình vào bản thông báo kinh phí điều trị thuốc men với giá tiền rất lớn.

Khi bản thông báo kinh phí điều trị thuốc men đến tay bệnh nhân đặc biệt này, cô ta không dám xem, vì cô ta tin rằng, chi phí chữa bệnh rất lớn, có khi phải chi hết toàn bộ gia sản của mình. Cuối cùng, cô phải lấy hết dũng khí, lật xem bản thông báo chi phí điều trị và thuốc men, thì thấy bên cạnh dưới viết một hàng chữ nhỏ: “Tiền điều trị và thuốc men trừ vào một cốc sữa bò”

Hoàng Kim

(Độc Hiểu 220 Trí Tuệ Nhân Sinh tập II Nhà xuất Bản Lao động - Xã Hội)

Bài làm

- 1- Phân đoạn bài này, lập thành câu hỏi (10 điểm).
- 2- Đáp án (10 điểm)
- 3- Giải trình án (10 điểm)

ĐẠI Ý BÀI

Tóm lại thương người tức là thương mình, lòng thương ấy sẽ mãi mãi không bao giờ mất. Vì thế chúng ta hãy thương yêu nhau, hãy tha thứ cho nhau mỗi lỗi lầm, hãy giúp nhau khi gặp những điều không may, để cuộc đời chỉ còn là ĐỨC HIẾU SINH.

ĐỀ THI IV

(Thời gian 2 giờ)

Bài làm

NÚI THÁI DƯƠNG

Ngày xưa có hai anh em mồ côi bố mẹ từ nhỏ, hai anh em dựa vào nhau mà sống qua ngày, nên gia cảnh vô cùng bần hàn.

Hai anh em hàng ngày kiếm củi nuôi thân, cuộc sống vô cùng vất vả. Thế nhưng họ không hề oán thán, dậy sớm thức khuya từ sáng đến tối làm việc không ngừng. Hai anh em yêu thương lẫn nhau, nên tuy gian khổ nhưng cuộc sống vẫn vui vẻ

Vào một ngày kia, thần tiên trên trời biết được tình cảnh của hai anh em, nên quyết xuống trần giúp họ một tay. Sớm tinh mơ hôm đó, hai anh em còn chưa ngủ dậy, ông tiên đã đi vào trong giấc mộng của họ, nói với hai anh em rằng: “Ở phương xa có một ngôi núi Thái Dương (Mặt trời), trên núi rải đầy vàng lấp lánh, các con có thể tới đó nhặt, nhưng đường đi rất gian nan hiểm trở, các con phải thật cẩn thận! Nhiệt độ ở núi Thái Dương rất cao, các con phải đến nhặt vàng trước khi mặt trời mọc, nếu không các con sẽ bị thiêu cháy. Nói xong ông liền biến mất.

Hai anh em từ trong cơn mộng tỉnh lại, trong lòng rất vui. Họ bàn bạc với nhau một chút, rồi lên đường đi đến núi Thái Dương. Trên đường đi có lúc gặp rắn độc, thú dữ, có lúc gặp chó sói, hổ báo, có lúc mưa sa bão táp, có lúc sấm chớp rền vang. Hai anh em đã đoàn kết nhất trí, cuối cùng đã đánh bại mọi gian nan hiểm trở, không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, họ cũng đã đến được núi Thái Dương. Lúc đó mặt trời chưa mọc, “khắp nơi khắp chốn đều là vàng, lấp lánh sáng chói cả mắt”. Người em về mặt đầy phấn khởi, mọi khó khăn mệt nhọc đi đường xa đều tiêu tan. Còn người anh sau khi nhìn thấy cười thản nhiên.

Người anh ở trên núi nhặt một cục vàng tương đối to cho vào túi, rồi xuống núi. Còn người em cứ mãi nhặt hết cục nọ lại hòn kia, không chịu ngưng tay. Một lúc sau túi vàng đã đựng đầy, người em vẫn còn muốn nhặt nữa. Mặt trời sắp mọc lên rồi, song người em còn cứ cố. Lúc đó ở bên tai anh ta đã vang lên lời nhắc nhở của ông tiên: “Mặt trời sắp mọc lên rồi mau đi về thôi!”. Song người em nói: “khó khăn mãi con mới thấy nhiều vàng như thế, ngài hãy cho con nhặt cho đủ!”. Nói xong anh ta lại mãi mê nhặt.

Mặt trời đã mọc lên, nhiệt độ ở núi Thái Dương cũng dần dần tăng lên. người em nhìn thấy mặt trời vội vàng cõng vàng đi trở về, thế nhưng vàng nhiều quá nên rất nặng, bước chân của anh ta có chút loạng choạng không đi được nhanh, mặt trời ngày càng lên cao, người em không chịu nổi đã ngã xuống, và không bao giờ còn đứng lên được nữa,

Sau khi người anh về đến nhà, lấy cục vàng đã nhặt được làm vốn rồi đi buôn bán, sau này trở thành đại tỷ phú, ông nổi tiếng khắp gần xa. Còn người em vĩnh viễn nằm ở lại núi Thái Dương.

Hoàng Kim

(Đọc Hiểu 220 Trí Tuệ Nhân Sinh tập II, Nhà Xuất Bản Lao Động – Xã Hội)

BÀI LÀM

- 1- Phân đoạn bài này, lập thành câu hỏi (10 điểm).
- 2- Đáp án (10 điểm)

3- Giải trình án (10 điểm)

ĐẠI Ý BÀI

Người sống với ĐỨC LY THAM, cuộc đời sẽ tươi đẹp, đời hỏi phải dựa vào đôi tay khoẻ mạnh, sự cần cù chịu khó làm ăn, còn những của cải bất nghĩa do trộm cắp cướp giết, cá cược cờ gian, bạc lận, lường gạt người khác hoặc ăn lo hối lộ, hoặc lấy của công làm của riêng v.v...cuối cùng sẽ đem lại tai họa cho bản thân

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU	3
BÀI HỌC THỨ 1	6
BÀI HỌC THỨ 2	9
CON TRAI ĐUỔI MẸ ĐỂ GIÀNH NHÀ	9
NHỮNG CÂU HỎI	10
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	12
BÀI HỌC THỨ 3	28
THIÊN THẦN CỦA TÔI	28
NHỮNG CÂU HỎI	29
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	31
BÀI HỌC THỨ 4	41
HAI ANH EM	41
NHỮNG CÂU HỎI	42
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	42
BÀI HỌC THỨ 5	50
MỘT DƯỢC SĨ BỊ SÁT HẠI BỞI HAI TÊN CƯỚP HUNG HÃN 50	
NHỮNG CÂU HỎI	51
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	52
BÀI HỌC THỨ 6	60
HUYNH ĐỆ TƯƠNG TÀN VÌ MẢNH	60
ĐẤT HƯƠNG QUẢ	60
NHỮNG CÂU HỎI	62
NHỮNG CÂU TRẢ LỜI	64
BÀI HỌC THỨ 7	78
ĐỨA CON VÔ LƯƠNG TÂM	78
NHỮNG CÂU HỎI	79
NHỮNG CÂU TRẢ LỜI	81
BÀI HỌC THỨ 8	95
30 NGÀN ĐỒNG VÀ BẢN ÁN TỬ HÌNH	95
NHỮNG CÂU HỎI	97
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	99
BÀI HỌC THỨ 9	113
BÀI HỌC ĐẦU ĐỜI	113
NHỮNG CÂU HỎI:	115
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	117
BÀI HỌC THỨ 10	136
CHÂN DUNG KẺ GIẾT CHẾT	136
NHỮNG CÂU HỎI	137
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	138
BÀI HỌC THỨ 11	145
THÊM VỐN VÀO ĐỜI	145
NHỮNG CÂU HỎI	145
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI	146

BÀI HỌC THỨ 12	153
DỪNG CẢM ĐÓI ĐẦU VỚI TÊN CƯỚP NGUY HIỂM .	153
NHỮNG CÂU HỎI.....	153
TRẢ LỜI NHỮNG CÂU HỎI.....	154
NHỮNG ĐỀ THI MẪU	160
NƠI TRỞ VỀ.....	160
ĐẾN CỬA ẨM MỚI CHỢT HIỂU RA	162
MỘT CỐC SỮA BÒ.....	163
NÚI THÁI DƯƠNG.....	164
MỤC LỤC	167
SÁCH SẼ IN	171

HẾT

DANH SÁCH PHẬT TỬ ẤN TỔNG KINH

---❖❖❖---

- 1- Cô Đặng Thị Mộng Duyên hồi hương cho cha mẹ
- 2- Thuần Tâm (Hà Nội)
- 3- Cô Nguyễn Hạnh II (Hà Nội)
- 4- Nguyễn Văn Bản (Gò Dầu)
- 5- Nguyễn Văn Nhâm
- 6- Cô Diệu Đạo (Hà Nội)
- 7- Cô Tâm (Canada)
- 8- Bác Bính
- 9- Cô Liên Phước
- 10- Cô Diệu Phụng
- 11- Cô Diệu Thuận
- 12- Nguyễn Thành Tạo
- 13- Nguyễn Thành Tâm
- 14- Nguyễn Thành Toàn

- 15- KQ
- 16- Cô Liễu Đạo (Hà Nội)
- 17- Cô Hương Hiền
- 18- Phật tử Hà Nội
- 19- Cô Lê
- 20- Gia đình bác Thức
- 21- Cô Thanh
- 22- Cô Thắm
- 23- Cô Nhâm

Gia đình Diêu Đạo có danh sách dưới đây:

- 1- Nguyễn Thị Đạo PD: TN Diêu Đạo.
- 2- Nguyễn Dân Sinh PD Thích Tịnh Nghĩa.
- 3- Nguyễn thị Oanh Phong

ĐC:Nhà B2-F 203 TT Ngân hàng, Ngõ số 9, phố Huỳnh Thúc Kháng, Q Đống Đa, HN

- 4- Nguyễn Thị Hòa
- 5- Lê Đình Hùng

ĐC: Thôn Yên Thường, huyện Gia Lâm, HN

- 6- Nguyễn Thị Dung
- 7- Nguyễn Thị Thi
- 8- Lê Văn Đò

ĐC: Thôn Thông Quang, TT Khoái Châu, huyện Khoái Châu, tỉnh Hưng Yên

- 9- Lê Thị Nhật (mẹ)
- 10- Nguyễn Thị Sạn
- 11- Nguyễn Thị Đài
- 12- Nguyễn Hữu Huấn
- 13- Nguyễn Hữu Hưng
- 14- Nguyễn Hữu Nghị
- 15- Nhuyễn Thị Nền

ĐC: Thôn Mai Viên, xã Song Mai, huyện Kim Động tỉnh Hưng Yên

- 16- Nguyễn Hữu Luận
- 17- Lê Thị Toàn

ĐC: TT Cẩm Phả, tỉnh Quảng Ninh.

Gia đình Diêu Đạo có danh sách dưới đây:

- 18- Nguyễn Thị Đạo PD: TN Diêu Đạo.
- 19- Nguyễn Dân Sinh PD Thích Tịnh Nghĩa.
- 20- Nguyễn thị Oanh Phong

ĐC:Nhà B2-F 203 TT Ngân hàng, Ngõ số 9, phố Huỳnh Thúc Kháng, Q Đống Đa, HN

- 21- Nguyễn Thị Hòa
- 22- Lê Đình Hùng

ĐC: Thôn Yên Thường, huyện Gia Lâm, HN

- 23- Nguyễn Thị Dung
 24- Nguyễn Thị Thi
 25- Lê Văn Đò

ĐC: Thôn Thông Quang, TT Khoái Châu, huyện Khoái Châu, tỉnh Hưng Yên

- 26- Lê Thị Nhật (mẹ)
 27- Nguyễn Thị Sạn
 28- Nguyễn Thị Đài
 29- Nguyễn Hữu Huấn
 30- Nguyễn Hữu Hưng
 31- Nguyễn Hữu Nghị
 32- Nguyễn Thị Nền

ĐC: Thôn Mai Viên, xã Song Mai, huyện Kim Động tỉnh Hưng Yên

- 33- Nguyễn Hữu Luận
 34- Lê Thị Toàn

ĐC: TT Cẩm Phả, tỉnh Quảng Ninh.

Chúng con đồng kính xin ấn tống **NHỮNG KINH SÁCH CỦA TU VIỆN CHƠN NHƯ** với ước nguyện khi những sách này đến tay mọi người, ai ai cũng đều sống với đức hiếu sinh, đầy lòng thương yêu và tha thứ, để không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Ước nguyện này được viên thành mong sao mọi người trong gia đình chúng con đều được bình an, mạnh khỏe an vui.

XIN CÁC BẠN ĐÓN ĐỌC HAI TẬP SÁCH

- 1- Đạo Đức Làm Người tập 3
 2- Giới Đức Thánh Tăng, Thánh Ni.

❖ Đạo Đức Làm Người tập III dạy đạo đức về ý thức, đạo đức về lời nói, đạo đức về những hành động nơi thân v.v...

Đọc sách đạo đức này, các bạn sẽ truy tìm những điều mới lạ trong thân tâm mà thật sự thì không có gì mới lạ cả. Vì nó là một sự thật trong nội tâm của các bạn, nhưng từ lâu, các bạn không lưu ý đến nó mà thôi.

❖ Giới Đức Thánh Tăng và Thánh Ni là một bộ sách dạy về Phạm hạnh của những vị Tỳ Kheo Tăng và Ni.

Một tu sĩ Phật Giáo không tu học giới đức Thánh Tăng, Thánh Ni thì không xứng đáng là đệ tử của Phật. Xin các bạn Tăng, Ni lưu ý: “Giới luật còn là Phật Giáo còn, giới luật mất là Phật Giáo mất”.

MỜI QUÍ BẠN TÌM ĐỌC NHỮNG BỘ SÁCH CỦA TU VIỆN CHƠN NHƯ

- 1- Mười tập bộ ĐƯỜNG VỀ XỨ PHẬT (Bộ mới)
 - 2- Giới Đức Làm Người tập I và II.
 - 3- Diển Đàn Chơn Như (tức Giáo Án Tu Tập Cho Người Cư Sĩ Vi Chánh Phật Pháp) 7 tập.
 - 4- Cẩm Nang Tu Phật I, II.
 - 5- Thiền Căn Bản tập I.
 - 6- Thọ Bát Quan Trai.
 - 7- Những lời Phật Dạy tập I, II, III v IV (Bộ mới).
 - 8- Hành Thập Thiện.
 - 9- Thời Khóa Tu Tập Trong Thời Đức Phật.
 - 10- Vườn Thơ Nguyên Thủy tập 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18.
 - 11- Cẩm Nang Hành Thiện.
 - 12- Mười Giới Đức Thánh Sa Di tập I và tập II.
 - 13- Đạo Đức Làm Người tập I, tập II.
- Phật tử đ đưa hầu hết kinh sch của Tu Viện Chơn Như ln mạng ở địa chỉ:

www.nguyenthuychonnhu.net

SÁCH SẼ IN

- 1- Giới Đức Làm Thánh Tăng tập I.
- 2- Vườn Thơ Nguyên Thủy tập 19, 20, 21.
- 3- Những Lời Phật Dạy tập IV.
- 4- Đạo Đức Làm Người tập III.
- 5- Văn Hóa Truyền Thống tập II.

